

ΩΡΟΥ Α.

ΠΟΛΛΩΝΟΣ ΝΕΙΑΩ' ΟΥ
ἱερογλυφικά.

ORI APOLLINIS

NILIACI, DE SACRIS

notis & sculpturis libri duo, ubi ad
fidem vetusti codicis manu scri-
pti restituta sunt loca permul-
ta, corrupta ante ac
deplorata.

*Quibus accessit uersio recens, per Io. Mercetum Vticensem
concinna, & observationes non infugiferae.*

*antiqua quidem dauidica, sed hanc
per opus hanc per uisum*

PARISIIS

Apud Iacobum Keruer, via Iacobæa,
sub duobus Gallis.
M. D. LI.

ΕΙΣ ΕΡΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ
τετραστιχον.

Νηλιακος ποθεις τελεως μυσηρια γνῶναι
λαου, και ιδρας, ω νεε, ζωγραφιας;
Δωρο παπος, βιβλον πασδαίως τιώδε μετέρχε,
έντθ' αρχησμους μάτθανε θαπείλες.

TETRASTICHON IN ORVM
Apollinem.

Vis Phariæ gentis, lector, simulacra doceri,
Vnde arcana licet plurima colligere?
Hunc lege scriptorem, dabit hic oracula mira,
Vtpote qui præfert nomen, Apollo, sacrum.

ALIVD QVOD AD
Græcum propius accedit.
Vis Phariæ gentis plenè mysteria nosse
Lector, & arcanis scripta notata modis?
Huc age, perlegito hunc attenta mente libellũ;
Hinc oracla tibi discere sacra licet.

IN ORI COMMENDATIO-
nem, Ioannis Caruini ad Lectorem,
ένδλεκάστιχομ ένδλεκασύλλαβομ.

Si te sacra iuuant, amice lector,
Ægypti monumenta, cerne quæso,
Orus quæ tibi nunc refert Apollo.
Nam sacris aperit notis, docetque,
Summus quis deus orbis autor huius,
Phœbi, quæ'ue soror, Cyprique diua,
Mars atrox, hominum cruore lætus,
Et diuum pia iussa ferre promptus,
Tellus vt medio librata mundi
Centro: proxima, pontus, ignis, ær,
Et quæcunque cauo geruntur orbe.

EIVSDEM AD IO. MERCERVM
Tetraстichum.

Palladis atque Iouis dulci te nectare potũ
Credo: quippe sacris nocte dièque vacas.
Sakra doces, scribis, legis, assiduè meditaris.
Iure igitur sacro nomine dignus eris.

IO. MERCERI AD EVNDEM.
Nescio quod tibi me constanti fœdere iungit
Sidus, & æterna neçtit amicitia.
Ætatis teneræ primus vestigia rexti,
Nunc etiam ex te vir pendeo sollicitus.
Ergo sacri si quid meditari aut scribere possũ,
Hæc accepta tibi à cunctipotente, refer.

OBSERVANDO IN
Christo patri, Ioanni Sange-
lasio, viro & eruditione, & mo-
rum integritate celebratif-
simo, dignissimo Vticen-
si Episcopo, Io. Mer-
cerus S. D. P.

C VM nunquam non, le-
ctissime Præsul, mihi à
teneris, quod aiunt, vn-
guiculis, quodã natu-
ræ instinctu persuasissimè, corúmque
sententiæ obfirmato animo insisten-
dū duxissimè, qui virtute & huma-
nitate præstātius nihil in hac vita pa-
rari posse tradiderunt: hinc factum
est, vt omni via & conatu ad ea sem-
per studia cōtenderim, quæ harum
rerum facultatem hominibus sup-
peditant. Quis enim est, qui vulga-

NYNCVPATORIA.

tissimū illum & celeberrimū apud
Græcos prouerbialem versiculum
ignoret: βακμπία γὰρ ἐστὶ παιδεία ἐλε? vt
interim tot tantorūque autorum
passim obuia mittam testimonia,
quibus pleni libri sunt, plenæ sapien-
tiam voces, plena denique vniuersa
verustas. Atque haud scio, an his
reipub. administratio carere possit
studiis. Quod tamen ex permultis
quæ à Platone scripta sunt, & ab a-
liis philosophiæ humanitatísque ma-
gistris, abundè firmari queat, aper-
tissimè certè Hebræorum quidam
ostendisse videtur his verbis, quæ
sua natiuáque lingua ascribere (quòd
ea te in primis oblectari, inque ea à
multis annis non segniter esse ver-
satum intelligam) non horui.

על שלשה דברים העולם עומד על התורה
על שם וועל העבודה ועל גמלת חסדים

quibus mundū subsistere dicit, & legis, quæ utique harum literarum præsidio maximè fulcitur, cognitionem cōmemorat. Neque sanè procul à scopo abfuisse videntur ij, qui Stoicam coluere philosophiam, cū absolutissimum, præcipuum, atque adeò solum bonum esse virtutē constanter asseruerunt. Qua de re extat apud Græcos pulcherrimum epigramma.

Ὡς οἰκῶν μὲν θωρ εἰδήμονες, ὧ πανάριστοι
 δόγματ' αὖ τὰς εἰσαῖς ἐν δέσμοις ἐλάττωσι,
 τὰρ ἀρετὰν, ψυχᾶς ἀγαθὸν μόνον ἄλλ' ἢ ἀνδρῶν
 μέναι καὶ βίον ἐύχρηστος, καὶ πόλις.
 Σαρκεὶς δ' ἡδὺ πάθημα φίλον τέλει, ἀνδράσιν
 ἄλλοις

Ἡ μία τῶν μνήμης ἦνυσε θυγατέρων.

Quod nos ita utcanque uertimus.

O' quorum studiis infixa est Stoica secta,
 Indentes libris dogmata mira sacris:
 utpote sola bonum mentis, quod splendida uirtus
 Sit, quæ uitam hominum seruat et una fouet.
 Ast aliis ut sit finis iucunda uoluptas,
 Naturæ in causa est unica Mæmofynes.

Huius itaque nomine, cū nulum non & animo & corpore subeundum laborem existimarem, Lutetiam ab initio, omnium bonorum studiorum parētem foecundissimā adire visum est. Vbi cū per aliquot annos humanitati planè animū adiunxissem, indeq; velut è medio cursu à parentibus (ut solent liberos ad artes quæstuaras, & ut ille dicit, πρὸς τὰ ἄλφειτα facientes, omni opere reuocare) abreptus, legitimæ scientiæ Auenione ac Tolosæ aliquandiu attendissem: ecce de integro me & certè ἀπερὸς διοκήτως benignissima parens reuocat, quasi & legum facultas illic esset absoluenda, ubi cæteræ disciplinæ longè sunt absolutissimæ. Lutetiam itaque redij, nescio an magis, ut quicquid ex prudentum responsis accepiissem, audiendis in amplif-

fimo totius Europę senatu causis roborarem, an verò vt me velut requendum traderem, animúmque iã fatifcentem, mansuetioribus mufis reficerẽ. Hic cum in Orum Apollinem vetustiffimum sanè autorem incidiffem, Deus bone, quàm reconditam in eo doctrinam, quãtam ad myfteria plurima pernofcenda fenestram patefactam deprehendi: quid non syncerioris occultiorisque philosophiæ? Quem quidem autorem dum attentiffimè perlegerem, sæpe mihi in mentem venit, nō de nihilo effe, quòd Plato, Pythagoras, aliq; eminentiffimi viri, A Egyptum sibi perlustrandam duxiffent. Enimvero quãta in eius autoris lectione voluptas oboriebatur, tanta altera ex parte sese offerebat difficultas, quòd multa perfpicerem loca mutila, &

quæ vix citra vetustiffimi exemplaris copiam possent restitui. Taceo q̃ à Bernardino quodam Vincentino multa non satis feliciter versa sunt, pleraque etiam prætermiffa, quod fortè codici in quem inciderat, ascribendum fuerit. Itaque cum autorem hunc, vt quàm commodiffima dictione verterẽ, scholiis que, si res postularet, illustrarem, à quibusdam esse rogatus, id quidem mei amantiffimis, & quibus me plurimū debere fateor hominibus negare non potui. Cæterum cum quicquid est à me in hac re laboratum, disquirem in cuius nomine euulgarẽ (neque enim obtrectatores defuturos, qui nostrum hunc laborem, vt cetera solent, in peiorem partẽ raperent) vnus occurrifti, humaniffime Præsul, qui totum hoc tibi prope tuo iu

re vëdicare posses. At miraberis for-
 san, qua via in tuam nunc velut im-
 prudēs familiaritatem irrepam, qui
 forsan ne nomine quidē tibi notus
 sim, quóque pacto religionem san-
 ctimoniāque tuam ausim ad hęc
 profana alioqui reuocare. Sed illud
 primum tibi, charissime Antistes,
 persuadeas velim, me cū ex ciuiū
 tuorum, hoc est Vticensium, nume-
 ro sim, nihil nō tibi vt integerrimo
 pastori debere, omnibus rebus tibi
 esse obstrictissimum. Rursus huc
 me tua nominis celebritas & splen-
 dor impulit, qui non his contentus
 studiis, quæ quis in præsule necessa-
 riò postulet, in penetralia etiam Grę-
 carum & Hebraicarum literarum
 tete abdere volueris. Testes ij sunt
 quos pro humanitate tua ab ali-
 quot annis in tuo celeberrimo comi-

tatu fouisti, & liberalissimē excepisti.
 De tua porro in nostrates om-
 nes beneuolētia, nihil est quod hoc
 loco fusiū agam. Huc accedit, qđ
 & quosdam ex genere nostro, arctis-
 simo nimirum mihi propinquitatis
 gradu coniunctos, ad amplissi-
 mos in tua ciuitate regēda honores
 promouisti. Quæ omnia me nunc
 vel inuitum impellunt, vt & Orum
 ipsum αὐτόχρητον, multo tamē quàm
 antea emendatiorem, & eundem à
 nobis latinitate donatū, scholiisq;
 illustratum tuæ consecrem huma-
 nitati. Quæ si quo à me offeruntur
 animo exceperis, quod equidē (quę
 tua est in omne literarum & studio-
 rum hominū genus humanitas)
 te nō dubito facturum: me primum
 tibi planē deuincies, deinde & ad
 maiora posthac molienda animum

addes. Quanquam his quid maius
esse potest, quæ ex intimis & ipsissi-
mis, ut ita dicam, naturalis mora-
lisque philosophiæ fontibus, quin
& plerunque ex matheseon axioma-
tis & scitis sumpta sunt? Hoc ergo
quale quale est, tibi totum offero,
sub tua fide & clientela colloco, ut
me qui tuam, quemadmodum no-
ster loquitur Proculus, maiestatem
comiter obseruo, nostrumq; Orum
ab omni malignorum hominum rabie
vindices ac tuearis. Generosum au-
tè animum tuum, & sublime istud
honoris fastigiū, omnē deniq; rerū
tuarum statum bene fortunet Deus
Opt. Max. *Εὐλαβία δολιχ.* Bene vale di-
gnissime Præsul, & munusculum
nostrum candido animo suscipe.
Lutetiæ Parisiorum. 13. Cal. Maias.

AD LECTOREM.

Admonitum te velim, lector, in hac Ori edi-
tione pleraq; secus habere, quàm in prioribus:
idque propter oblatum nobis à doctiss. & dili-
gentiss. homine Guil. Morelio vetustum huius
authoris exemplar manu scriptum. Ex quo in pri-
mo libro (qui in eo tantum, nec tamē totus de-
scriptus erat) multa restituimus. Hoc tamen sci-
to, ubi alia illic lectio occurrebat, iudicio adhi-
bito nos eā secutos quæ potior videretur, adie-
cta interim margini vetusti codicis lectione, ubi
nostra nō displicebat. Illud insuper es admo-
nendus in vetusto exemplari capitibus titulos
non præponi, sed ad marginem adscribi. Quod
eum parui referret, morem iam hic receptū, te-
mere immutare noluimus. Quod ergo iam ca-
stigationem Orum habeas, beneuole lector, ve-
nerandę vetustati tribuito, & nostrum hac in
re, atque aliorum quorū opera castigatio nunc
prodit Orus Apollo, laborem boni consulito.

INDEX COPIOSISSI- mus eorum quæ in Oro Apolline, aut aliarum rerum signa, aut signata reperiuntur.

A Cerra cōflagrās. 40	Annus quomodo defi-
Accipiter 10.112.197	gnetur 5
Accipitres duo 12	Annus instans 7
Acutiusus homo 198	Annus quot dies habeat. 22
Adiantum herba 190	Antiqua origo 48
Adulatione deceptus 188	Apertum ac patens 44
Aedificandi cupidus 206	Apes 87
Aegyptie literæ 158	Aqua & ignis 64
Aegyptus 40	Aquila 153.193
Aequinoctia. 32	Aquila pullus 99
Aeuum 2	Armatus homo 109
Amens 78	Arum 8
Amor 123	Aspectus 21
Anguilla 200	Astromyon 5
Anemones flos 105	Atramentum 58
Anguis in cuius medio do-	Auditus 69
mus 86	Auditus acutus 165
Anguis caudam ori admo-	Auersio 119
uens in orbis figurā 84	Auidus 107
Anguis uigilans 85	Auris picta 120
Anima 11	B
Anima hoīs masculi. 98	Bai & baieth quid apud
Animus seu animi præstā-	Aegyptios significant 11
na, 34	Basiliscus 1

INDEX

Belli acies 102	Columba nigra 129
Boni uiri os 101	Commercium cum alienige- nis habens 208
Bovinum caput 221	Conciliandi sibi alios ni præ- ditus 213
C	Concordia 102
Cæcus homo 160	Concubitus 51
Cædis admissæ pœnas dans 209	Confugiens ad propriū pa- tronum, neque adiutus 148
Cælum & terra 38	Conyza 176
Cælum ros fundens 56	Continuè laborans 194
Calamitates oblatas intre- pidè ferens 169	Continentia hominis 104
Calamitatibus prioribus e- mendatus 214	Cor 55
Camelus 197	Cor supra acerram 40
Cancer cum Ostreo 205	Cor hominis faucibus ap- pensum 101
Canis 60.62	Cornix 186
Canis auersus 119	Cornices duæ. 13,14,137
Capita duo 42	Cornicis pulli 194
Capite carens ambulās. 83	Coturnix 72
Cæpra 165	Coturnicis os 107
Carabus & polypus. 207	Cybrum 58
Castor 162	Crocodilus 92,94,177, 178
Cauens sibi ab mimicorum insidijs 191	Crocodili cauda 95
Cervus 118,184	Crocodili oculi 93
Cervus cum tibicine 188	Crocodili uespa. 121
Cibum uomens 207	Cucapha 79
Cicada 152	Culicum copia 144
Ciconia 156	Custos domus 62,85
Cognitio 75	
Columba 82.145	

INDEX

Cygnus	136	Facundus	92
Cynocephalus	28,32	Fœcundi hominis penis.	70
D		Folia	124
Debilis homo, lasciuens ta-		Formica	75,161
men	149	Formicarum discessus	131
Debilis homo qui alio per-		Fortis simul & temperans	
sequente aufugit	142	67.	
Desponsata mulier	111	Fullo	90
Deus	10, 25, 98, 222	Fumus	113
Digitus	103, 110	Furens	92
Dimensio	110	Fusus	219
Doctrina	56	Futurum opus	120
Domi sese continens	161	G	
Domum mactandis ouibus		Gratus animus	79
& capris exhauriens.		Grues	191, 195
176		Gustus	49
Drachmæ duæ	23	H	
E		Hieracion herba	10
Eccori	13	Hippopotami	81, 117
Elephantis	181, 182, 183	Hircus	70
Equa lupum calcans	142	Hirun linis natura & pi-	
Equi cadauer	141	ctura	128
Equus fluminalis	81	Homo inualidus, & qui a-	
F		liorū auxilio egeat.	130
Faces	172	Homo lapsus suos occultans	
Facies sine oculis	221	164	
Fatum	26, 126	Homo mulieri iunctus.	204
Febricitans	173	Homo multos seruās in ma-	
Felis aquaticus	207	ri	201
Filius	76	Homo nō habēs per se bilē,	
Fistula	214	sed ab alio cōmotus	145
		Homo	

INDEX.

Homo peregrè nunquā pro-		Humilitas	10
fectus	41	Hyæna	166, 167, 168,
Homo accusatus, & ideo		169.	
agrotans	158	Hydria	38
Homo castigatus resipiscēs.		I	
174		Ibis Mercurio sacra	55
Homo metuens	171	Ichneumon	130
Homo saltatione gaudens		Ignis & aqua	64
151.		igne castigatus	172
Hominis status	106	igne combustus	159
Homo primū rudis & in-		Ignis fumo designatur	113
formis editus	43, 180	Imago umbilico tenus cum	
Homo qui ad iustam atate		gladio depicta	116
uixit	186	Immundities	72
Homo qui utilia & inuti-		Imperans hominibus sui ge-	
lia malè cōsumpserit	202	neris	203
Homo seipsum curans ex o-		Impietas	116
raculi responso	143	Impossibile	83
Homo seipsum non curans		Impudens	199
205.		Impudentia	74
Homo sibi ipsi damna dans		Inexpertus	126
162		Ingratus & iniustus	81
Homo suū scelus tegens	187	Ingratus in promeritos	82
Homo tardus in mouendis		Inimico superior	168
pedibus	197, 199	Inimicus & infestus omni-	
Homo tutè urbem incolens		bus	200
146		Inimicus cum pari inimico	
Honesti studiosus	112	congregiens	132
Horoscopus	63	Insanus	92
Hora	117	Instabilis	166
Horus	34	Instauratio diuturna	154
		B	

INDEX.

Intemperans	210	Lupus	119, 170, 171
Interitus	73	M	
Inandatio	52	Magistratus	60, 61, 108
Ira	28, 135	Manus una arcum, altera	
Isis	5	scutum tenens	102
Iudex	60, 61	Manes	223
Iunco scribunt Aegyptij	58	Manus hominis	216
Inno	23	Mars & Venus	12
Ius equi oibo reddens	215	Masculus	98
L		Mater	21, 23. Mesis 6, 91
Labor	221	Minerva	23
Lampas ardens	220	Misericors	22
Laqueus	123	Morbis	105
Leana	179	Mors	122, 219
Leo	34, 35, 36, 38, 135,	Mula	139
172, 173.		Mulier abortu faciens	142
Lepus	44	Mulier lactans & bene nu-	
Liber signatus	124	trians	150
Liberi matri insidiatres	157	Mulier quae infantes fami-	
Liberos dimittens ob pau-		nas aut mares peperit	140
pertatem	196	Mulier quae virum odit	156
Limes	22	Mulier semel enixa	179
Linea super lineam	127	Mulier sterilis	139
Linea decemplanæ	127	Mulier vidua	129
Lingua supra oculum crue-		Mulier viri praestans opera	
tum	45	133	
Literæ	28	Mundus	17
Longævus	118	Muræna piscis	208
Lumbus hominis	106	Mus 73	Musa 126
Luna	28, 91	Musca	74
Lunæ ortus	30	Mustella	133

INDEX.

N		Patris amans	156
Natatio	28	Patrimonium	128
Nefanda res & abominā-		Pedes compacti & fir.	100
da	65	Pedes hominis in aqua ob	
Nili inundatio	38	ambulantes	83
Nox 98.	Nun	Pelicanus	78
Nuptiae	14	Penis manu cōpressus	104
Nycticorax	122	Perniciosus homo	134
O		Populus regi obsequens	87
Obsidio 125.	Occasus	94	Porcus 134. Prasagium 22
Oculus	45, 222	Præstatio 10.	Puritas 64
Onoccephalus	41	Q	
Oppressus ab hostibus	170	Quarta anni pars	7
Opus	114	Quinarius numerus	25
Orbis terrarum	28	R	
Origanum	131	Ramus 6.	Rana 43
Ortus	17, 93	Rapax	92, 128
Os spinæ dorsi	106	Resipiscens	214
Os	49, 66	Rex custos	85
Ostrea	204, 205	Rex fugiens inspicit. 182	
Otis & aquas	147	Rex fugiens nugatore. 183	
P		Rex orbis moderator	86,
Pædicatio	192	88.	
Pallium sacrum ferens	62	Risus 60.	Robur 35
Palma 5.	Palubus	143	Robustus homo 181
Papyri fasciculus	48	Ros è caelo	56
Pardus	167, 187	S	
Passer & noctua	148	Sacer scriba	58, 60
Passerculus pyrgites	212	Sacra ambres sacerdotum Ae	
Pater signatur Scarabæo	17	gyptiorum liber	68
Pater	63	Sacris initiatus	152

<i>Salamandra</i>	152	<i>Tauri auricula</i>	69
<i>Saltatione gaudens</i>	151	<i>Temperantiae dubiae hō.</i>	175
<i>Sanguis</i> 10, 121.	<i>Scala</i> 125	<i>Tempus</i> 98	<i>Tenebrae</i> 95
<i>Scarabaeus</i>	17, 24, 138	<i>Terribilis</i>	36
<i>Scorpius & crocodilus</i>	132	<i>Tonitru</i>	47
<i>senex fame confectus</i>	193	<i>Torpedo piscis</i>	201
<i>senex musicus</i>	136	<i>Tumultus</i>	109
<i>Sepia</i>	211	<i>Turtur</i>	150, 151, 209
<i>Sepultura prospiciens</i>	185	<i>Tutela & praesidium</i>	42
<i>Sermo</i>	45, 124	V	
<i>Serō rediēs ex peregrin.</i>	54	<i>Vates</i>	50
<i>Serpens dimidiatus</i>	88	<i>Vbæus quid significet</i>	1
<i>Serpens integer</i>	89	<i>Veneri addictus</i>	212
<i>Sideralis sciētiæ gnarus.</i>	195	<i>Venti</i> 112.	<i>Vermes</i> 144
<i>Sidus</i> 25	<i>silentium</i> 47	<i>Vescens homo</i>	177
<i>Simia</i>	163, 164	<i>Vescēs profusus alienis</i>	210
<i>Sol dominus uisus</i>	10	<i>vespæ.</i>	121, 141
<i>Sol & Luna cuius notant</i>	2	<i>vetustissimum</i>	124
<i>Solis ardor</i>	138	<i>Victoria</i> 10.	<i>vigilās</i> 35
<i>Solis circulus & discus.</i>	111	<i>vindemia copiosa</i>	189
<i>Solis cursus</i>	00	<i>Vipera</i>	157, 184
<i>sothis</i> 5.	<i>splen</i> 60	<i>Vir</i> 17, 137.	<i>vita</i> 220
<i>Stabile ac tutum</i>	107	<i>vlno</i> 115.	<i>Vnigenitus</i> 16
<i>Stella</i>	4, 98.	<i>Voluptas</i>	50
<i>Stomachus</i>	163	<i>vox remota</i>	47
<i>Struthiocamelus</i>	215	<i>Vrura</i>	189, 190
<i>Sublimitas</i>	10	<i>Vrsæ partus</i>	180
T		<i>vxæ esu offensus</i>	190
<i>Talpa</i>	168	<i>Vultur</i>	21, 24
<i>Taurus</i>	67, 140	FINIS.	
<i>Taurus ligatus</i>	174, 175		

ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ * ΝΕΙΛΩΟΥ, Νειλακού
 ἱερογλυφικὰ, ἃ ἐξήνεγκε Ἰσὺς αὐτὸς Αἰγυπτίᾳ
 Φωνῇ, μετέφρασε ὁ Φίλιππος εἰς τὴν
 ἑλληνικὴν διαλέκτον.

ORI APOLLINIS NILIACI SA-
 crae sculpturae, quas ipse quidem Aegyptio sermone
 prodidit, Philippus uero lingua
 Graeca donauit.

Πῶς αἰῶνα σημαίνουσι.

ΙΩΝΑ σημαίνοντες, ἥλιον & σελή-
 νην γραφουσιν, διότι αἰῶνια εἶναι σοὶ
 χεῖρα. Αἰῶνα δὲ ἑτέρως γράψαι βου-
 λόμενοι, ὅφιν ζωγραφούσιν ἔχοντες
 τὴν οὐρανὸν ἑξ ὧν τὰ λοιπὰ σώματα κρυπτομένην, ὅμ
 Α

χαλοῦσιν Αἰγύπτιοι οὐδ' αὖτορ, ὃ βδιν ἐλλωισί βα-
σιλίσκοι· ὃν πορ χρυσοῦν ποιοῦντες, θεοῖς πᾶσι
ἡθίασιν· αἰῶνα δὲ λέγουσιν Αἰγύπτιοι θεῶν τ' διέ-
του ζῶον δηλοῦσθαι, ἐπειδὴ θεῶν γενῶν ὄφρων
καθεσώτων, τὰ μὲν λοιπὰ θνητὰ ὑπάρχει, εἰδὲν δὲ
μόνον ἀθάνατον, ὃ ἐκ πρῶτου σῆθεν ἐτέρῳ παν-
τὶ ζῶον, διχὰ καὶ τ' δακεῖν ἀναρεῖ· ὃ θνητὸν ἐπειδὴ
δοκεῖ ζῶον καὶ θανάτου κυριῦν, διὰ τοῦτο αὖ-
τὸν ὡς αὖ κεφαλῆς τῶν θεῶν ὡς ἡθίασι.

Quo pacto æuum significant.

Æuum innuentes, Solem ac Lunam pingūt,
quod hæc æterna sint, æuque fluxum producen-
tia elementa. Quin & aliter æuum pictura ex-
primere volentes, serpētem pingunt, cuius cau-
da reliquo inuoluatur ac tegatur corpore. Hūc
Ægyptii quidem lingua sua Vbæum, Græci ve-
rò Basiliscum appellant. Eundem ex auro con-
flatum diis circumponunt. Ceterum hoc ani-
mali æuum significari propterea Ægyptii dicūt,
quod cum tria sint serpentium genera, solū hoc
ex omnibus immortalē est, cætera mortalia : ut-
pote cum quoduis aliud animal solo afflatu etiā
absq; vlllo morsu serpens hic interimat. Vnde
& quoniam vitæ necisq; potestatem habere vi-
detur, meritò sanè deorum capitibus inseritur.

Πῶς κόσμον.

Κόσμον βουλόμηναι γράψαι, ὃ φημι ζωογραφῆ-
σι πλὴν ἑαυτοῦ ἐθίοντα οὐρανόν, βδιν μένον φολίσσι
ποικίλαις, θεῶν μὲν τῶν φολίδων αἰνιττόμενοι εἰς ἐν
τοῦ κόσμου ἀσέρας βαρύντα τὸν ζῶον, καθε-
στὼν καὶ ἡ γῆ· λείοντα δὲ, ὡς πορ ὕδιν· καθ' ἑκά-
στον δὲ ἐν αὐτῷ τὸ γῆρας ἀφείναι, ἀφαιρῶνται καθ' ὃ καὶ
ὁ ἐν τοῦ κόσμου ἐν αὐτοῖς χρόνος ἐναλλαγῶν ποι-
ούμενος, νεάζει· τὸ δὲ ὡς τοῦ φημι γῆρας τοῦ ἐν αὐτῷ
σώματι, σημαίνει, τὸ πάντα ὅσα ἐκ τ' θείας προ-
νοίας ἐν τοῦ κόσμου γεννᾶται, ταῦτα πάλιν καὶ
πλὴν μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμβάνειν.

Quo pacto mundum.

Mundum exprimere volentes, serpētem pin-
gūt qui suam ipsius caudam rodāt, variis inter-

stinctum squamis: per squamas quidem stellas
quibus cælum mundusue distinctus est, obscure
innuentes. Cæterum hoc animans non secus ac
terra grauissimum est, læuissimū autem ac ma-
xime lubricum, in aquæ morem. Insuper vt ser-
pens quotannis pelle simulq; senio exuitur: sic
& annus vertēs, qui mundi circumactu produ-
citur, immutatione facta renouatur, ac velut re-
iuuenescit. Quod verò velut cibo suo vtatur
corpore, significat id, quæcunque Dei prouiden-
tia in mundo gignuntur, ea rursus in eundem
resolui, & tanquam imminutionem sumere.

Πῶς ἐνιαυτίμ.

Ἐνιαυτὸν * διὲ βελόμμοι δηλώθαι, ἴσιν του-
τέσι γυναικα, ζωγραφουσίμ τῷ ἡ αὐτῷ, καὶ πλὴν
διόρσημαίνουσιν. ἴσις διὲ παρ' αὐτοῖς ὕμνῳ ἄσκη,

αἰγυπῆσι καλούμενος σῶθις, ἑλλήσι δὲ ἄστρο-
μύων, ὅς ἐστι Διοκὴ βασιλεύειν τῇ λοιπῷ ἄστρον,
ὅτ' ἐμείζωμ, ὅτ' ἐδὲ ἡσων ἀνατέλλωμ· καὶ ὅτ' ἐμείζωμ
λαμπρότερος, * ὅτ' ἐδὲ οὐχ' οὕτως. ἔτι διὲ ἐστι Διότι
κατὰ πλὴν ὅσον τῇ ἄστρον ἀνατέλλω, σημειοῦμεθα
πᾶσι πάντων τῇ ἐν ὅσῳ ἐνιαυτῷ μελλόντων τε-
λεῖσθαι. διότι οὐκ ἀλόγως τὸν ἐνιαυτὸν ἴσιν λέ-
γουσιν. Καὶ ἐτέρως διὲ ἐνιαυτὸν γράφοντες, φοί-
νικα ζωγραφουσίμ διὰ τὸ δένδρον εἶναι μόνον τῇ
ἄλλω κατὰ πλὴν ἀνατέλλω τὸ σεληνῆς, μίαν βάρ-
γενῶν, ὡς ἐν ταῖς δώδεκα * βάρσιν ἐνιαυτὸν ἀ-
παρίσταται.

Quo modo annum.

Porro annum demonstrare volentes, Isin, hoc
est mulierem pingunt: quo etiam signo deam si-
gnificant. Est autem apud eos Isis sidus quod
Ægyptio quidem nomine Sothis, Græco verò
Astromyon dicitur, qui & inter reliqua sidera
principatum obtinere videtur: vt qui dum ori-
tur, nunc maior sit, nunc minor, interim splen-
didior, interim verò secus. Insuper & quoniam
in huiusce sideris exortu, ea signis quibusdam
obseruamus quæ toto anno peragēda sunt, pro-
pterea nō ab re annum Isin appellant. Aliter
quoque annum indicantes, palmam pingunt,
quod arbor hæc sola ex omnibus ad singulos
Lunæ ortus, singulos etiam ramos procreet, ita
vt duodecim ramorum productione annus ex-
pleatur.

4. Πῶς μῆνα.

Μῆνα δὲ γράφοντες, βάλει ζωγραφουσίμ, ἡ σε-
λήνῳ ἐπετραμμένῳ εἰς τὸ κάτω. βάλει ῥ, τ' περ-
φρημένης ὑπὸ τ' φοίνικος αἰτίας χάριμ· σελήνῳ δὲ
ἐπετραμμένῳ εἰς τὸ κάτω, ἐπειδή φασιμ, ἐν τῇ ἀ-
νατολῇ πεντεκαίδεκα μοιρῶν ὑπάρχουσιν, πρὸς
τὸ ἀνω τοῖς κέρασιμ ἐχίμαλῳ. ἐν δὲ τῇ ἀρκτου-
σῇ, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑξήκοντα ἡμορῶν πληρώου-
σιν, εἰς τὸ κάτω τοῖς κέρασιμ θύειμ.

Quo modo mensem.

Mensem autem notantes, ramum pingunt,
aut Lunam deorsum conuersam. Ramum qui-
dem, ob causam iam in palma dictam: Lunam
verò deorsum vergentem, quod in ortu quidem di-
cant eam cum quindecim est partium, sursum

erectis cornibus apparere: at in occasu, triginta
diebus còpletis, cornua deorsum inflexa gerere.

5. Πῶς τὸ ἐνισάμλιον ἔρς.

ἔρς τὸ ἐνισάμλιον γράφοντες. τέταρτον ἀρού-
ρας γράφουσιν. ἐστὶ δὲ μέτρον γῆς ἡ ἀρουρα, πηχῶν
κατόμ. βελάμλιον τε ἔρς εἰπεῖμ, τέταρτον λέγου-
σιν, ἐπειδή φασι κατὰ τὴν ἀνατολὴν τ' ἀστρου ἀλ-
γώθεως, μέχρι τ' ἄλλης ἀνατολῆς, τέταρτον ἡμέ-
ρας προσέθεσθαι, ὥς εἶναι τὸ ἔρς τ' θεοῦ, βιακο-
σίωμ ἐξήκοντα πέντε ἡμορῶν, ὅθεν τὸ εἶδος τετρα-
πύλῳ πύλασιν ἡμέραν ἀριθμοῦσιν Αἰγύπτιοι·
τὰ γὰρ τέσσαρα τέταρτα ἡμέραν ἀπαρίττει.

Quo modo instantem annum.

Instantem annum significantes, quartam arui

partem pingunt. Est autem ἄρουρα, vnde Latini aruum dicitur, terre mensura centum complectens cubitos. Itaq; annum volentes dicere, quartum dicunt, propterea quod ab vno, vt tradunt, sideris cui Sothis nomen fecimus, ortu ac alterū quarta sit interiecta diei pars. Enimvero dei Solis inquā, annus trecētis sexaginta quinque diebus absoluitur: vnde & quarto quoq; anno superuacuum diem computant atq; intercalant Ægyptii. Quatuor siquidem diei quadrantes, diem perficiunt.

6. Τί δηλοῦσιν ἱέρακα γράφοντες.

Θεοῦ βεβλήμενοι σημεῖναι, ἢ ὑψος, ἢ ταπείνωσιν, ἢ ἑωδρόχην, ἢ αἷμα, ἢ νίκην, ἢ ἄρεα, ἢ ἀφροδίτην, ἱέρακα ζωγραφῶσι. θεὸν δὲ, ὃς πολὺ λόγον εἶναι

ἔστι ζωὸν, καὶ πολυχρόνιον ἐν γεμῶ, ἐπεὶ καὶ διοκεῖ εἰδωλὸν ἡλίου ὑπάρχον παρὰ πάντα τὰ πετεινὰ πρὸς τὰς αὐτὰς ἀκτῖνας ὁξυωποῦν, ἀφ' οὗ οἱ ἱεροὶ πρὸς ἱάσιν ὁφθαλμοῖν τῇ ἰδρακίᾳ βοτάνῃ χρωῶνται. ὁ θεὸς καὶ ὁ ἥλιος ὡς κύριον ὄντα ὁρασεως, ἐστὶ ὅτε ἱερομόρφον ζωγραφοῦσιν. Ὑψὺ δὲ, ἐπεὶ τὰ μὲν ἑτῶα ζωα εἰς ὑψος πέτεσθαι πρὸς αἰθέρα, πλάγιως * φέρεται, ἀδυνατοῦντα κατὰ πρὸς γῆν χωρεῖν. μόνος δὲ ἱέραξ εἰς ὑψος κατὰ πρὸς γῆν πέτεται. Ταπείνωσιν δὲ, ἐπεὶ τὰ ἑτῶα ζωα ἐκ αὐτῶν καὶ θεῶν χωρεῖ πρὸς οὐρανόν, πλάγιως δὲ κατὰ πρὸς γῆν φέρεται. ἱέραξ δὲ κατὰ εὐθὺς ὡς ταπεινὸν ἵκνεται. Ὑποδρόχων δὲ, ἐπειδὴ διοκεῖ πάντων τῶν πετεινῶν διαφέρει. Αἷμα δὲ, εἰσφύει * φασι δὲ ζωὸν ὑπὸ μὴ πίνειν, ἀλλὰ αἷμα. Νίκην δὲ, ἐπειδὴ διοκεῖ οὐρανὸν ἔχει ζωὸν, πᾶν νικᾷ πετεινόν. ἐπειδὴ γὰρ ἐκ τοῦ ἰσχυροτέρου ζώου κατὰ δυνάμειν δύνῃται, τοπικῶς ταῦτα ἐαυτὸν ὑπὲρ πάντων ἀέρι, ὡς καὶ μὴ ὄνυχας αὐτὸς ἐν τοῖς ἀνω ἐχημαλίσσεται, τὰ δὲ πτερὰ, ἐν τὰ ὀπίσθια εἰς τὸ καὶ τὸ πῶ μάχην ποιεῖται. οὕτω γὰρ ἀντιμαχόμενον αὐτῷ ζωὸν, ὅτε αὐτὸ ποιῆσαι ἀδυνατοῦν, εἰς ἡττῶν ἔρχεται. Ἐπιγεμῶν καὶ ἀντὶ φύχης ὁ ἱέραξ τὰς ἐκ τοῦ οὐνοῦ ὀνόματι ἐρμινείας. καλεῖται γὰρ παρ' Αἰγυπτίοις ὁ ἱέραξ βαϊήθ. οὗτο δὲ τὸ ὄνομα διαφύκειν φύχην σημαίνει καὶ καρδίαν. ἐστὶ γὰρ ὁ βαϊήθ φύχης, ὅς δὲ ἡθ καρδία. ἡ δὲ καρδία κατ' Αἰγυπτίους, φύχης πάλιν ὀνομάζεται. ὥστε σημαίνει πῶς σὺ θεοῖν τὸ ὄνομα, φύχην ἐκ καρδίας. ἀφ'

ἔκχ' οἱ ἱέραξ Διὸς ὃ πρὸς πλὴν ψυχὴν συμπαθεῖν, ὅ-
 δωρ οὐ πίνῃ θεοκατόλιν, ἀλλ' αἷμα, ὃ καὶ ἡ ψυχὴ
 βέβηται.

Quid accipitrem pingentes, innuant.

Deum cum volunt significare, aut sublimitatem, aut humilitatem, aut præstantiam, aut sanguinem, aut victoriam, accipitrem pingunt. Deum quidem, tum quòd sæcundū sit ac diuturnæ vitæ hoc animal, tum etiā quòd Solis præter cæteras volucres simulacrum esse videatur, utpote peculiari quadam atq; occulta naturæ vi, intentissimis in eius radios oculis prospiciens. Atq; hinc est, quòd medici ad sananda oculorū vitia, hieraceo herba vtuntur. Inde etiam fit, ut solem interdum, tāquam visus auctorem ac dominum, accipitris forma pingāt. Sublimitatem verò, quoniam cum cætera quidem animantia, quoties in sublime tolli volunt, obliquè ferantur, nec rectà sursum euehi possint, solus accipiter rectà in altum volat. Humilitatem porro seu deiectionem, q̃ eadem ratione cæteræ animantes non perpendiculi modo, sed velut ex transuerso & flexuosè deorsum ferantur, solus accipiter directò ad inferiora viam carpat. Præstantiam, quòd cæteris præstare videatur auius. Sanguinem, quia animal hoc inquit nō aquā, sed sanguinem bibere. Victoriam demum, quòd cætera volatilia vincere videatur. Cū enim robustioris animantis potentia se videt opprimi,

tum sese in aëre ita resupinans, ut ungues quidē sursum, pennas verò ac posteriores partes deorsum versas habeat, cum idem auis quæ cum eo concreditur efficere nequeat, ita facilè eam infugam vertit, ac sibi victoriam parat. Quin & pro anima ponitur accipiter, iuxta nominis interpretationem. Siquidem Ægyptiis accipiter baieth dicitur, quod nomē si diuiseris, animam & cor sonat. Bai enim anima est, eth cor. Cor autem ex Ægyptiorum sententia, animæ ambitus est. Itaque nominis compositio animam cor datam notat. Vnde & accipiter ob eum quem cum anima habet naturæ consensum, aquam omnino nō bibit, sed sanguinem, quo & ipsa nutritur anima.

Πῶς ἄρεα, καὶ ἀφροδίτῳ.
 Ἄρεα δὲ γράφοντες καὶ ἀφροδίτῳ, δύο ἱέρα-

κας ζωγραφουσιν, ὥς ἂν ἄρσενά εἰκαλῶσιν
 ἄρ. πλὴν ἡ θήλειά, ἀφροδίτη· ἐπειδὴ τὰς ἄλλας
 θήλικας ζωὰς πρὸς πάντων μίξιμ' ἔχει· ἀνδρὶ οὐχ' ὁ-
 πακούει, καθάπερ ἱέραξ. βία κοῦτάκις γὰρ τῇ ἡμέ-
 ρας βαλάντιζομένη, ἐπειδὴ ἀναχωρίσῃ, φωνηθεῖσθαι
 ἔπειτα τοῦ ἄρσενος, πάλιν ὁπακούει. Διὸ καὶ πᾶ-
 σαν θήλειαν ἔχει· ἀνδρὶ περὶ τοῦ μέντοι αἰγυπῆιοι ἀ-
 φροδίτῃ καλῶσι πλὴν δὲ μὴ περὶ τοῦ μέντοι οὐχ' οὐ-
 τὼ περὶ τοῦ γοργύουσι. Διὸ καὶ ἡλίῳ τῷ ἱέρακι
 ἀνέθεσαν. παραπλησίως γὰρ ἔχει ἡλίῳ τῷ βία κοῦτάκι
 ἀριθμὸν ἐν τῷ πλησιασμῷ τῇ θηλείας ἀφροδίτῃ
 σιν. ἑτέρως ἢ τῷ ἄρσει καὶ τῇ ἀφροδίτῃ γράφον-
 τες, δύο κορώνας ζωγραφουσιν, ὡς ἄνδρα καὶ γυναῖ-
 κα. ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον δύο ὡς γεννᾷ, ἀφ' ὧν ἄρρεν
 καὶ θήλυ γεννᾷται διττῇ· ἐπειδὴ δὲ γεννήσῃ, ὁπῶρ
 πάντως γίνεται δύο ἄρσενικά, ἢ δύο θήλικά,
 τὰ ἄρσενικά τὰς θηλείας γαμήσαντα οὐ μίσηται
 ἑτέρας κορώνης, οὐδὲ μὴν ἡ θήλεια κορώνῃ * ἑτέρας
 μέχρι θανάτου, ἀλλὰ μόνα τὰ ἀρσενικά γένετα δια-
 τελεῖ. Διὸ καὶ οἱ κορώνῃ σιωπῶντες, οἰωνίζον-
 ται οἱ ἄνθρωποι, ὡς χερσὶν τε σιωπῶντες ζῶν-
 ται ἡ βία τῆς αὐτῆς ὁμοιοῦς χερσὶν, μέχρι νῦν * οἱ
 Ἕλληνες ἐν τοῖς γάμοις ἐκ κοῦτάκι κοῦτάκι * κορώνῃ λέγου-
 σιν ἄνθρωποι.

ἡ τῆς κορώνης
 οἱ deest in
 veteri co-
 dice.
 κορώνῃ

Quo modo Martem ac Venerem.

Martem verò & Venerem notātes, duos pin-
 gunt accipitres, eorum marem Marti, fœminam
 Veneri comparantes: idq; propterea quod ex

ceteris animantibus fœmina mari non ad omnē
 congressum obtemperat, vt in accipitrum ge-
 nere, in quo etsi tricies in die fœmina à mare cō-
 primatur, ab eo digressa si inclamata fuerit, pa-
 ret iterum. Ideoq; & fœminam omnem quæ vi-
 ro morem gerit, Ægyptii Venerem vocāt: quæ
 verò non est dicto audiens, non ita appellant.
 Atq; hæc sanè causa fuit cur Soli accipitrē con-
 secrarint: non secus enim ac Sol, ter denarium
 explet numerum in congressu fœminæ. Aliter
 quoq; Martem & Venerem scribētes, duas pin-
 gunt cornices, vt marem ac fœminam: quoniam
 animal hoc gemina solet oua parere, ex quibus
 mas & fœmina gignantur. Vbi verò, quod rarò
 tamen accidit, vel duo masculea vel duo fœmi-
 nea oua pepererit, mares fœminis cōnubio iun-
 cti nunquam ad alteram diuertunt cornicem, ac
 ne ipsa quidem fœmina, quoad vivit, ad alterum
 marem: sed disiuncti, soli deinceps semper de-
 gunt. Vnde & cū vni cornici occurrerint ho-
 mines, augurantur præfagiū sibi hoc esse viduæ
 vitæ, quòd scilicet animali viduam agentī vitā
 obuii facti fuerint. Proinde in hūc vsque diem
 Græci ob tantam harum avium cōcordiam, in
 nuptiis ignorantes verbum illud vsurpare solēt
 ἐκ κοῦτάκι, nimirum κοῦτάκι cornicem appellantes.

8. Πῶς γάμορ.

Γάμορ δὲ δηλοῦντες, δύο κορώντας πάλιν ζω-
γραφοῦσι, τὸ λεχθέντος χάρις.

Quo modo nuptias.

Atque eandem ob causam nuptias innuētes,
duas rursus appingunt cornices.

9. Πῶς μονογενές.

Μονογενές ὁ Δηλοῦντες, ἡ γένεσις, ἡ πατέρα, ἡ
κόσμορ, ἡ ἄνδρα, κἀνθάρορ ζωγραφοῦσι. μονογε-
νές ἔστι ὅτι αὐτογενές ἐστὶ τὸ ζῶν, ὡς ἀπὸ θελείας μὴ
κυοφοροῦμεν. *μόνος γὰρ γένεσις αὐτοῦ. *βιαιύ-
τη ἐστὶν ἡ ἐπὶ δὲ ὁ ἄρσιν βούληται παιδοποιήσασθαι
βοὸς ἀφ' ὅθεν λαβὼν, πλάσσει σφαιροει-
δὲς παραπλήσιον τῷ κόσμῳ σχῆμα, ὃ ἐκ τῆς ὀπί-
σθου μὲν κυλίσσας ἀπ' ἀναβολῆς εἰς δύσιν, αὐ-
τὸς πρὸς ἀνατολὴν βλέπει, ἵνα ἀρχιδῶσι τὸν κόσμον
σχῆμα. αὐτὸς γὰρ ἀπὸ τῆς ἀπηνιῶτος εἰς λίβα φέρε-
ται, ὃ ὅτι τῆς ἀσέως δρόμος ἀπὸ λίβας εἰς ἀπηνιῶ-
τιν. ταύτῃ ἐν τῇ σφαίρῃ κατορύσσας εἰς γῆν,
κατατίθεται ὑπὸ ἡμέρας εἰκοσιοκτὼ, ἐμῶν καὶ ἡ
σελιῶν ἡμέρας τὰ δώδεκα ζώδια κυκλῶν, ὑφ'
ὧν ἀρχόμενός ζωογονεῖται τὸ τῆς καθάρων γένος. τῇ

μόνη
βιαιότης

ἐν αὐτῇ δὲ καὶ εἰκοστὴ ἡμέρα ἀνοίξας τὴν σφαῖραν, εἰς
 ὕδαρ βάλλει. ταύτῃ γὰρ ἡμέραν νομίζῃ σωόσθαι
 εἶναι σελήνης ὁ ἡλίου, ἐτι τὴν καὶ γένεσιν κόσμου. ἥ
 ἀποικομένης ἐν τῷ ὕδατι, ζωὴ ἐξέρχεται, βουτῆς
 οἱ κύνθαροι. Γένεσιν γὰρ, Διὶ τὴν περὶ τὴν μέν
 αἰτίαν. Πατέρα δὲ, ὅτι ἐκ μόνου πατρὸς τὴν γέ-
 νεσιν ἔχῃ ὁ κύνθαρος. Κόσμον γὰρ, ἐπειδὴ κοσ-
 μοποιῇ τὴν γένεσιν ποιῇ. Ἀνδρὰ γὰρ, ἐπειδὴ Ἀν-
 λυκὸν γένῃ αὐτοῖς οὐ γίνεται. Εἰς δὲ ὁ κύν-
 θαρων ἰδέσθαι ἔστι. πρῶτη γὰρ αἰλουρόμορφος
 καὶ ἀκύνωτη, ὡς πρὶν καὶ ἡλίου ἀνέθεσθαι. ὅτε τὸ σὺν-
 βολοῦν φασὶ γὰρ τὸ ἄρρενα ἀλκροῦ, συμμεταβάλλ-
 λειν τὰς κόρας τῆς βύτης ἡλίου διρόμοις. ὅτε κτείνον-
 ται γὰρ καὶ ἀπὸ πρὸς τὴν τὸ θεοῦ ἀνατολῇ
 στρογγυλοποιεῖται γίνονται καὶ τὸ μέσον αὐτῆς ἡμέ-
 ρας, ἀμαυρότῳ καὶ φαίνονται, διώκειν μέλλοντος
 τὸ ἡλίου. ὅτε αὖτε ἐν ἡλίου πόλει ξόανον τὸ θεοῦ
 αἰλουρόμορφον ὑπάρχει. ἔχῃ δὲ πᾶς κύνθαρος
 καὶ δακτύλους βιάκοντα, ὅτε τὸ βιάκοντα ἡμέ-
 ρων τὸ μὲν ὅς, ἐραῖς ὁ ἡλίου ἀνατέλλων, τὸ ἑαυτοῦ
 ποιῇ διρόμον. Διὸς γὰρ γενεὰ, ἡ Διὸς καὶ
 παρὰ τῆς, ἥ τις καὶ τῇ σελήνῃ καὶ ζωῇ, ἀφ' οὗ
 ἐκ τῆς ἐρουρανῶν ταύρου, ὅτε ὡς τὸ θεοῦ ταύτης
 λέγουσιν εἶναι παῖδες Αἰγυπτίω. βίτη γὰρ ἡ μονό-
 κως καὶ ἰδιόμορφος, ὡς ἔρμῃ Διὶ φέρει ἐνόμῳ,
 καὶ αὖ καὶ ἱεὺς τὸ ζῆνον.

Quo modo vnigenitum.

Vnigenitum autem significantes, aut ortum,
 aut

aut patrem, aut mūdum, aut virum, Scarabæum
 pingūt. Ac vnigenitum quidem, quod per se gi-
 gnatur hoc animal, utpote in vtero fœminæ nō
 prius efformatum ac gestatum: eius enim solius
 huiusmodi ortus est. Cum mas sobolem pro-
 creare vult, bouis finum nactus, globulum ex
 eo eiusdem cum mundo figuræ fingit: quem ubi
 ab ortu in occasum auersis pedibus volutarit,
 ipse rursus, ut orbi persimilem figurā edat atq;
 exprimat, in ortum conuertitur. Ipse siquidem
 orbis à Subsolano circūagitur in Africum. At
 siderū contrarius est cursus, ab Africo ad Subso-
 lanum. Hæc itaq; pilam in terra defossam repo-
 nit in dies octo & viginti. nam & totidem die-
 bus Luna duodecim zodiaci signa perlustrat, sub
 qua toto illo tempore permanens animatur ac
 semē vitale suscipit scarabæorum genus. Nono
 autem & vicesimo die apertam pilam in aquam
 coniicit (eum enim diem esse putat quo & Lu-
 na cum Sole cōgrediatur, & mundi insuper fiat
 generatio) quæ dum in aqua aperitur, prodeunt
 animalia, hoc est scarabæi. Ortum autem, pro-
 pter iam dictam causam. Patrem, quod ex solo
 patre ortum habeat scarabæus. Mundum, quod
 ad mundi figuram eius generatio ac fœtus acce-
 dat. Virum denique, quod non sit in eorum ge-
 nere fœmina. Sunt porro Scarabæorum formæ
 tres: Prima felium specie, ac velut radiis insigni-
 ta, quam & Soli ob significationem quandā di-
 carunt. Ajunt enim selem marem iuxta varium
 solis habitum & cursum pupillas commutare,

ad ortum quidem Solis manè nonnihil extendi,
sub meridiem velut rotundas fieri, Sole ad occa-
sum vergente obtusiores obscurioresq; appare-
re. Vnde & quæ apud Heliopolin est Dei, Solis
inquam, statua, felis speciem præ se fert. Habet
autem & scarabeus omnis digitos triginta, idq;
in indicium 30 mensis dierum, quibus Sol oriens
suum per singula zodiaci signa cursum peragit.
Alterum Scarabæorū genus bicornè est, & tau-
rina specie, quod cum & Lunæ consecratum sit,
inde etiam cum qui inter sidera relatus est taurū
huiusce deæ elevationem esse perhibent Ægy-
ptiorum filii. Tertium unicomè est, & suæ pe-
culiaris formæ, quod & Mercurio sacrum esse,
ut etiam est ibis avis, existimarunt.

10. Τί γυῖπα γράφοντες διηλούσι.

Μητέρα δὲ γράφοντες, ἢ βλέπει, ἢ ὄρειορ, ἢ

πρόγνωσιμ, ἢ εἰαυτὸρ, ἢ εὐρανόαν, ἢ ἐλεήμονα, ἢ
ἀθηνᾶν, ἢ Ἡραν, ἢ δραχμὰς δύο, γυῖπα ζωογονοῦ-
σι. Μητέρα δὲ ἐπειδὴ ἄρρερ ἐν τούτῳ ἔχει γένει τῷ
ζώω οὐχ' ὑπάρχει· ἢ δὲ γένεσις αὐτῇ γίνεται
ἐξ ὧν τοῦδε. ὅταν * ὀργύσῃ πρὸς σύλληψιν ἢ ὀργώσῃ
γυῖπα, τὴν φύσιν ἐαυτῇ ἀνοίξας πρὸς βορέαν ἄνε-
μον ἔστω τούτῳ ὅχθεται ἐπὶ ἡμέραις πέντε, ἐν
αἷς οὔτε βρώσῃ, οὔτε ποτὶ μεταλαμβάνει, * ποι- ποθεῖσα
οὐδ' αὖ παιδοποιεῖ. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα * γένη γυῖπων, ὅ, ὄρνιθων γένη
ἔστω ἀνέμου * συλλαμβάνονται, ὧν τὰ ὡς πρὸς συλλαβὰς
βρώσιμ * αὐτῇ μόνον, οὐκέτι δὲ πρὸς ζωογονίαν ἔστι ἀντὶ
χρήσιμα. γυῖπων δὲ ὑπνέμον ποιουμένων τὴν ὀ-
χείαν, ἢ τῇ ὡς γένεσις ζωογονεῖται. βλέπει
δὲ, ἐπεὶ δὴ τῇ ἄλλω ζώω ἅπαντων ὀξύωπες ε-
ρομόρῃ ἢ γυῖπα, ἐν δὲ * ἀναβλή τῇ ἡλίου ὄντος, πρὸς τῇ
δύσιν βλέπουσιν ἐν δύσει δὲ τῇ θεοῦ ὑπάρχοντος,
πρὸς ἀναβλή, ἐξ ἱκανοῦ Διὸς ἡμέρας περιζομέ-
νι τὰ πρὸς χρεῖσιν αὐτῇ βρώσιμα. ὅριον δὲ, διό-
τι πολέμου μέλλοντος τελειοῦσθαι, ὅρ τι πορ ὀρί-
ζει, ἐν ᾧ μέλλει ὁ πόλεμος γίνεσθαι, πρὸ ἡμῶν ἐπὶ τὰ
ἐπ' αὐτὸν παραγινομένη. Πρόγνωσιμ δὲ, διὰ τε
τὰ προφημένα, καὶ ὅτι πρὸς τῷ πλείονας * σφα-
ζομένους καὶ * ἡπτομένους βλέπει, ταμυνομένη τὴν Pro his
ἐαυτῇ ἐκ τῇ πτωμάτωρ βωφίῳ, παρ' ὃ καὶ οἱ ἀρ- duobus ha-
χαῖοι βασιλεῖς, κατασκόπους ἔπεμπον σκεπτό- bet tantū
μυσοὶ κατὰ ποῖον τῷ πολέμου αἱ γυῖπες βλέπουσι vetus,
μέρος, ἐν τῷ θεῷ σημειούμενοι τῷ ἡπτομένους. σφαζομένη
Εἰαυτὸρ δὲ, Διὸς ἐν τούτῳ ἔχει ζώω βίαιοςίας

ἐξήκοντα πέντε ἡμέρας τὸ ἔπος Διὶ φησὶν ἔσθαι, αἱ αἰεὶς ὁ ἐνιαυτός ἐκτελείται χρόνος. ἑκάστη γὰρ εἰκοσιῶν ἡμέρας ἔκτος μὲν ἐστὶ καὶ τὰς ἡμέρας αὐτὰς νεοσσὺς ἐκβέβηκε· ταῦς δὲ λειπύσας ἑκάστη εἰκοσιπέντε αἰὼν ἡμετέρας περικύβηται, μήτε κυοφοροῦσθαι, μήτε γενέσθαι, παρασκευάζουσα δὲ ἑαυτὴν εἰς ἑτέραν σύλληψιν. τὰς δὲ λειπύσας πέντε τὸ ἔτος ἡμέρας, ὡς ἡδὴ περὶ πορ. εἰς τὴν δὲ ἀνέμω ὀχίαν καταναλίσκει. Ἐλεήμοινα δὲ, ὅπως δοκεῖ παρὰ ἱστορῶν, ἡρώτα τὴν ὑπάρχουσαν, ἐπεὶ αὐτὴ τὸ ζῷον πάντα ἀσπείρει ἢ ἀσπείρεται, ὅπως γράφεται, ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἑκατημέραις αἰετὶς τὰ ἑαυτῇ ἐκβέβηκε τέκνα, αὐτὴ πλείον ὅσον πέτεται. πορὶ δὲ αὐτὴ νεοσσὺς καὶ τὴν πύττω φροσὶν ἀχολεῖται, ἐν αἷς ἀσπείρεται φροσὶν ὡς παρὰ χηται τοῖς πτεροῖς, ὅπως αὐτὴ μὲν ἀνατεμνοῖσθαι, παρὰ χηται τὴν τεκνοῖς τὴν αἵματι μετὰ λαμβανέτω, ὡς μὴ ἀσπείρεται φροσὶν ἀνασπείρεται. Αἱ θηναὶ δὲ ἐν ἡμέραις, ἐπεὶ δὴ δοκεῖ παρὰ Αἰγυπτίοις, ἀσπείρει ἢ ἀσπείρεται τὸν ὕμνον ἢ μισθοφορίαν ἀσπείρειν αἰετὶς τὸ δὲ κατὰ ἡμέρας ὅπως αὐτὴ πορὶ ἀποπορῆ γινώσκται ἀσπείρεται δηλοῦν τὴν ὕμνον, δηλοῦν αὐτὴν ὅπως αὐτὴν Διὶ καὶ ἡ γένεσις ἡλίας καὶ σελεύνης καὶ τὸ λοιπὸν ἀσπείρεται ἐν αὐτῷ ἀσπείρεται, ὅπως αὐτὴ δηλοῖται ἐργον καὶ τὸ τῇ γυναικὶ δὲ ὡς περὶ πορ. γένος θυλείων αὐτὴ γένος μόνον. διὸ καὶ αἰετὶς ὅπως παντὶ δηλοῦν αὐτὴν αἰετὶς οἱ Αἰγυπτιοί, γυναικὶ ὡς βασιλείαν αὐτὴν διασπείρει, ἀφ' οὗ καὶ πορὶ αὐτὴν ἵνα μὴ πορὶ ἐκάστης γράφω, μνησκὶν τὴν λόγον. Αἰγύτιοι

πῆλοι, μήτερας αὐτὴν δηλοῦντες σημαίνει, γυναικὶ αὐτὴν φροσὶν μήτερας αὐτὴν δηλοῦντες σημαίνει. Οἱραία πορ, ὅπως αὐτὴν αὐτὴν τὴν ὕμνον λέγειν, κατὰ πορ, ἐπεὶ τὰ πορ ἡ γένεσις ἐκβέβηκε. δραχμάς δὲ δύο δηλοῖ παρὰ Αἰγυπτίοις μονὰς αὐτὴν αὐτὴν γυναικὶ μονὰς δὲ, παντὶ ἀριθμοῦ γένεσις. αὐτὴν αὐτὴν δύο δραχμάς βασιλείαν δηλοῦσαι γυναικὶ αὐτὴν φροσὶν, ἐπεὶ μήτερας αὐτὴν καὶ γένεσις εἶναι, κατὰ αὐτὴν καὶ ἡ μονὰς.

Quid, vulturem delineantes, indicent.

Ceterum matrem significantes, aut aspectum, aut limitem, aut futurorum cognitionem, aut annum, aut cœlum, aut misericordem, aut Minervam, aut Iunonem, aut drachmas duas, vulturem pingunt. Matrem quidem, quod in hoc animalium genere mas non sit. Gignuntur autem huc in modum: Cum amore concipiendi vultur exarsit, vulvum ad Boream aperiens, ab eo velut comprimitur per dies quinque, quibus nec cibum, nec potum omnino capit, fœtus procreationi intentus. Sunt porro & alia vulturum genera, quæ ex vento concipiunt quidem, sed quorum ova ad esum duntaxat, non item ad fœtum suscipiendum ac formandum sunt accommodata. At eorum vulturum, quorum non est subventaneus duntaxat & inefficax coitus, ova ad gignendum, tollendamque sobolem sunt in primis idonea. Aspectum autem, quod ex omnibus animalibus perspicacissimi visus sit vultur, ut qui o-

riente quidem Sole in occasum, occidente verò in ortum prospiciat, atque è satis longo intervallo quæ sibi vsui sint, comparet edulia. Limitem, quòd cum belli conficiendi tempus instat, locum vbi pugna committenda sit, septem ante diebus ad eum accedens præfiniat & circumscribat. Præfagium verò, tum ob iam dictam causam, tum etiam quòd ad eam exercitus partem sese conuertere soleat, vbi maior sit futura clades, sibi ex cadaueribus alimentum seponens, ac in futurum prouidè reseruans. Vnde & prisci reges exploratores mittebant, per quos in vtrâ aciei partem respexissent vultures, cognosceret, indeq; vincendos, ac internecina strage delèdos colligeret. Annum porro, quoniam animal hoc trecentos illos ac sexaginta quinque dies quibus completur annus, ita distribuit, vt centum quidem ac viginti diebus prægnans maneat, totidem pullos enutriat, reliquis vero centum ac viginti sui curam gerat, neque vterum ferēs, neque alèdis addicta liberis, sed seipsam duntaxat ad aliam parans cõceptionem. Quinque autem illos qui supersunt anni dies in venti, vt iam dictum est, compressionem & coitum insumit. Misericordem autem, quod quibusdã alienissimum forsan videbitur, præsertim quum hoc animal infestissimo animo cætera persequatur, atq; interimat. Sed vt hoc pictura vulturis innueret, eo impulsus sunt, quòd c. & xx. illis diebus quibus suos educat, penè nunquam euolet, sed omnem curam ac sollicitudinem illis alendis ad-

hibeat. Quod si eo tempore cibus nō suppetat, quo eos sustentet, proprio execto fœmore sugendum eis exhibet & impertitur sanguinem, vt ne cibi penuria atque inedia conficiantur. Mineruam ac Iunonem, quoniam videtur apud Ægyptios Minerva quidem superius cœli hemisphærium occupasse, Iuno verò inferius. Quæ & causa est, vt absurdum censeant cælum masculino genere efferre: quippe cum & Solis & Lunæ cæterorumq; siderū genitura in eo perfecta sit, qui nimirum fœminæ actus est. Quin & vulturum genus, vt iam exposui, fœminas tantum complectitur. Quam ob causam & cuius fœminei sexus animanti Ægyptii vulturem, vt in eo sexu principem ac primarium apponunt: ex quo & deam omnem, ne sigillatim vnanquanq; percurrans, prolixior sim, significant Ægyptii. Insuper & matrem innuere volentes, vulturem pingunt: est enim mater fœmineæ naturæ. *ἡ γὰρ* autem hoc est cælum (neque enim placet ipsis, vt dixi, masculino genere *οὐρανὸν* dicere) quoniam horum omnium generatio inde est.

Duas denique drachmas, ὅτι apud Ægyptios duæ lineæ vnitas est. Vnitas verò cuiuslibet numeri ortus est ac principium. Optima itaque ratione duas drachmas indicare volentes, vulturem pingunt, quòd generationis ipse sibi auctor materq; ac principium, quemadmodum & vnitas, esse videatur.

11. Πῶς ἡ Φαῖσος γράφουσι.

Ἡ Φαῖσος ἡ γράφοντες, κἀνθάρα καὶ γυπαζω
γράφουσιν. ἀθηνᾶν δὲ, γυπα καὶ κἀνθάρα. Διοκεί
γὰρ αὐτοῖς ὁ κόσμος σωεσάνα, ἔκτε ἀρσενικοῦ καὶ
θηλυκοῦ ὑπάρχοντες. ὡς δὲ αὐτὴ ἀθηνᾶς τὴν
γυπα γράφουσιν ὅθεν γὰρ μόνοι θεῶν παρ' αὐτοῖς
ἀρσενόθηλεις ὑπάρχουσι.

Quo modo Vulcanum notent.

At Vulcanum indicantes, scarabæum & vul-
turem pingunt. Mineruā verò, vulturem & sca-
rabæum. Ipsis enim videtur mundus ex mare ac
fœmina cōstare. Vulturem autem Mineruæ ap-
pingunt, quòd hi soli ex diis apud ipsos mares
sint simul ac fœminæ.

12. Τί' ἄστ' εἶρα γράφοντες δηλοῦσι.

Θεὸν δὲ ἐγκόσμιον σημαίνοντες, ἢ εἰμαρμένῳ,
ἢ ἅμ' πέντε ἀριθμῶν, ἄστ' εἶρα ζωγράφουσιν. Θεὸν γὰρ,
ἐπεὶ δὴ πρόνοια θεοῦ, τὴν νίκην πρὸς ἄσφ, ἢ τ' ἄ-
στ' εἶρων καὶ τ' παντὸς κόσμου κίνησις ἐκτελεῖται. Δο-
κεῖ γὰρ αὐτοῖς δίχα θεοῦ, μηδὲν ὅλως σωεσάνα.
εἰμαρμένῳ *, ἐπεὶ, * αὐτὴ ἐξ ἀστ' εἶρας οἰκονομίας
σωίσταται. καὶ δὲ * πέντε ἀριθμῶν, ἐπεὶ δὴ πλήθος
ὄντων ἐν οὐρανῷ, πέντε μόνοι ἐξ αὐτῶν κινούμε-
νοι, τὴν τ' κόσμου οἰκονομίαν ἐκτελοῦσι. καὶ π' ἀπὸ

Quid sidus pingentes, innuant.

Deum pulchrè ornatum significantes, aut fa-
tum, aut quinarium numerum, sidus pingunt.
Deum quidem, quòd Dei providentia victoriā

decernit atque imperat, qua & siderum orbis
 uniuersi motus peragitur. Existimant enim sine
 Deo nihil prorsus consistere. Fatū autem, quod
 ex siderum cursu ac dispensatione constituitur.
 Quinarium verò numerū, quoniam cum quam-
 plurima atque adeò innumera sint in cælo side-
 ra, sola ex his quinque, motu suo orbis pulcher-
 rimum efficiūt distributionem ac moderamen-

13. Τί κωοκέφαλον Γράφοντες δηλοῦσι.

Σελήνῳ ἢ γραφοντες, ἢ οἰκουμένῳ, ἢ γράμμα-
 τα, ἢ ἱερέα, ἢ ὄργλῳ, ἢ κόλυμβον, κωοκέφαλον ἢ
 γραφοῦσι. Σελήνῳ ἢ, ἐπειδὴ τ' ἕως ἔστω συμ-
 πάθη ἀρ' ἵνα πρὸς τὴν τ' Θεοῦ σωδοσίαν ἐκ τῆς αἰ-
 ὄταρ ἢ ἐρ' ἕως μέρους τ' ὥρας ἢ σελήνῳ σωδοσίαν
 ἢ λίαν ἀφ' ὧς γένηται, τότε ὁ ἢ ἄρσιν κωοκέ-

φαλῶ οὐ βλέπει, οὐδὲ ἐσθίει. ἄχθεται δὲ εἰς
 τὴν γλῶσσαν νεκρῶς, καθάπερ πενθῶν τὴν σελή-
 νῳ ἀρπαγνύ. ἢ δὲ θήλεια μετὰ τ' μὴ ὀρεῖται, * καὶ ἐπὶ
 ταῦτα τῷ ἄρσιν πάχει, ἐλπί * ἐκ τῆς ἱλίας φν. δ
 σεως αἰμάσσεται. διὸ καὶ μέχρι * τ' νῦν ἐρ' ἵε. Deest in
 τοῖς βέφονται κυνοκέφαλοι, ὅπως ἐξ αὐτῆς γινώ- veteri τ'
 σκίται τ' ἡλίου καὶ σελήνης μέρος αὐτοῦ σωδοσίαν, οἰ-
 κουμένῳ δὲ, ἐπειδὴ ἐβδωμήκοντα δύο χώρας
 τὰς ἀρχαίας φασὶ αὐτοῖς οἰκουμένης εἶναι, τούτους ἢ
 βέφοντες ἐν τοῖς ἱεροῖς ὁ ἡμελείας τυγχάνον-
 τας, οὐ καθάπερ τὰ λοιπὰ ζῶα ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τε-
 λούται, οὐτῶ καὶ ζῶον, ἀλλὰ μέρος αὐτῆς καθ' ἐ-
 καστὴν ἡμέραν νεκρὸν μὲν, ὅπως τῆς ἱερέων θά-
 πτεται, τ' λοιπὸν σώματος ἐν τῇ κατὰ φύσιν
 ὄντος ἕως τ' αὐτῶν ἐβδωμήκοντα δύο πληρωθῶ-
 σιν ἡμέραι, τότε ὅλως ἀφθνήσκει. Γράμματα
 ἢ ἐπειδὴ ἔστι συγγένεια κωοκέφαλῶν * Αἰγυπτίοις Αἰγύπτια
 ἐπισταμένῳ γράμματα. παρ' ὃ εἰς ἱεροῖς ἐπὶ δὲ αὐ-
 τῶν νομοῖς κωοκέφαλος, διέλκων αὐτῶν πα-
 ραίθῃσι οἱ ἱερεῖς, καὶ χοινίον, καὶ μέλαν πειράζων
 εἰ ἐκ αὐτοῦ ἐπισταμένης ἔστι συγγενείας γράμματα, καὶ
 ἐγγράφει. ἔτι δὲ τ' ζῶον ὡς ἐρ' ἐνεμήθη τῇ
 πάντων μετέχοντι γραμμάτων. ἱερέα δὲ, ὅτι
 * φύσιν ὁ κωοκέφαλος ἰχθυοῦν ἐπιδείκνυται, ἀλλ' οὐδὲ φησὶν, φο-
 * ἰχθυώμενος ἄργον, καθάπερ τ' οἱ ἰορεῖς ἐκ τῶν. σαφ' φύσιν
 γεννᾶται * διὸ ποδὶ τετμημένος, ὡς καὶ οἱ ἱερεῖς ἐπι- ἰχθυώμενος
 πηθίζουσι ποδὶ μιᾷ. ὁρίων ἢ, ἐπεὶ περὶ τὸ ζῶον
 ἔστω παρὰ τὰ ἄλλα θυμικώτατον τε καὶ ὀργίλον

Deest in
 veteri, τῷ

φαίνεται

ὕπαρχει. κόλυμβοι δὲ, διότι τὰ ἄλλα ζῷα κα-
λύμβω χρώματι, ἔνθα παρὰ * φαίνοντο. μόνον δὲ τῶν
τοῦ εἰς οὐρανὸν τῶν πορρωτέρω περὶ οὐρανὸν καλύμ-
βω, καὶ τὰ μηδὲν τῶν ἐν ὕψος παραφθόρων.

Quid Cynocephalū pingētes demōstrent.

Lunam demonstrantes, aut terrarum orbem,
aut literas, aut sacrificum, aut iram, aut natatio-
nem, Cynocephalum pingunt. Lunam quidem
propterea quod animal hoc consensum quen-
dam cum Deæ congressu, ex quo & affici solet,
habet. Vbi enim aliquanto tempore Luna cum
Sole congregiē, expers luminis opacaq; per-
manet, tum mas quidem cynocephal^{us} nec quo-
quam intuetur, nec vescitur: sed demisso in ter-
ram vultu indignabundus, velut Lunæ raptum
deplorans, tristatur. Fœmina verò, præterquam
quod nusquam oculos contorquet, eademque
cum mare patitur, insuper & è genitali vase san-
guinem mittit. Ideoque ad hæc vsque tempora
in sacris, cynocephali nutriuntur, ut ex ipsis
coniunctionis Solis & Lunæ tempus cognosci
possit. Terrarum autem orbem, quoniā septua-
ginta duas inquirunt iam olim orbis habitati re-
giones fuisse: hos porro, si diligenter in sacris
nutriantur & curentur, non sicut cætera anima-
lia vno die emoriuntur, sic & ipsos emori: sed
ipsorum partem quandam singulis diebus emo-
rientem ac tabescentem à sacerdotibus humani,
reliquo interim corpore in sua natura persisten-

te, idq; per septuaginta duos dies, quibus exple-
tis, tunc prorsus interit. Literas, quia est apud
Ægyptios cognatio quædam & genus cynoce-
phalorum, qui literas norunt. Quapropter ubi
primum in sacram ædem ductus fuerit cynoce-
phalus, tabellam ei sacerdos apponit, unā cum
scirpeo stilo ac atramento, nimirum ut pericu-
lum faciat, sitne ex eo cynocephalorum genere,
qui literarum gnari sunt: pingit itaq; in ea ta-
bella literas. Præterea hoc animal Mercurio di-
catum est, qui literarum omnium particeps est.
Sacrificum verò, quod natura cynocephalus ab
esu piscis abhorret, quem tametsi piscibus inte-
rim vesci contingat, segne tamen & torpori de-
ditum animal nō est, sicut & externi sacerdotes.
Adde q̃ circuncisus gignitur, quam quidem cir-
cuncisionem summo curant ac peragunt studio
sacerdotes. Iram, quia hoc præter cætera animā-
tia maximè iracundum est, & ad indignationem
proclive. Natationem porro, quoniam cætera
quidem animantia frequenti natatione sordes
ac squallorem contrahunt: solum hoc ad eum
quem insituit locum nando peruenit, nec tamē
vllis à nativo colore transfertur aut inquinatur
sordibus.

14. Πῶς γράφουσι σελήνης ἀναβολήν.

Σελήνης δὲ ἀνατλῶ γράφειν βυλόμυροι, πάλιν κυνοκέφαλον ζωγραφούσι, * ζῶντι βιῶντι, ἐς ὧτα καὶ τὰς χεῖρας εἰς ὕραν ἔπαίροντα, βασιλὸν τε ὑπὲρ κεφαλῆς ἔχοντα. οὕτω γράφουσι τὸ χῆμα ὑπὲρ τῆς ἀναβολῆς, ὃ κυνοκέφαλος ποιῆται ὡς εἰπεῖν πρὸς θυρόμην τῇ θεῷ, ἐπειδὴ ἀμφοτέρω φωτὶς μετελήφασιν.

Quomodo Lunę exortum indicent.

Lunam autem orientem indicare volentes, rursus cynocephalū hoc habitu pingunt, stantem, manusq; in cælum tollentem, ac regium in signe capite gestantem. Hac autem figura, ad Lunę ortum demonstrandum, depingunt cynocephalum, qd hoc habitu videatur cynocephalus.

Ius deę congratulari, qd ambo, Sol inquam ac Luna, luminis participes sint.

15. Πῶς ἰσημερίας διό.

Ἰσημερίας * ὃ πάλιν σημαίνοντες, κυνοκέφα-
λον καὶ θῆλυον ζωγραφούσι ζῶον. ἐν ταῖς δυσι
ἡ ἰσημερίας τῇ ἐνιαυτῷ, δωδεκάκις αἱ ἡμέρας
καθ' ἐκάστην ὥραν οὐρεῖ. τὸ ὃ αὐτὸ καὶ ταῖς δυ-
σὶ νυξὶ ποιεῖ διότι οὐκ ἀλόγως ἐν ταῖς ὑδρολο-
γίοις αὐτῇ Αἰγύπτιοι κυνοκέφαλον καὶ θῆλυον
γλύφουσιν. ἐκ δὲ τῆς μορίου αὐτῆς ὑδροῦ διέρρεον ποι-
ῶσιν, ἐπεὶ ὡς πρὸς τὰς ἰσημερίας διώδω-
κα σημαίνει ὥρας ἵνα διὰ μὴ θυρέττον τὸ ὑδρο
κατασκευασματα ὑπάρχει, διὸ οὐτὶς ὑ-
δρο εἰς τὸ ὡρολόγιον ἀφικνίεται, μηδὲ πάλιν
σενόττον, ἀμφοτέρων τῶν χεῖρα. τὸ δὲ ἡ θυρέττον,
Deest in veteri
ὥρα
ὑδρο
μομά.
ὑπάρχει

Διόφαντις

ταχέως ἐκφέρουσι ὕδωρ, οὐχ' ὕψιως πλὴν ἀναμέλ-
 σιμι τὴν ὥραν ἀπτελεῖ· καὶ δὲ σενότορον, κατ' ὅλην
 γορ καὶ βραδείας ἀπλόνι ἤμηνον ὥς αὖ οὐρανὸν
 ἴδῃ· ὁ δὲ φράντες, πρὸς τὴν ταύτης πᾶχος σίδη-
 ρον κατασκαυάζουσι, πρὸς πλὴν περικυμένῳ χει-
 αν. ὅτε δὲ αὐτοῖς ἀρέσκει ποιεῖν, οὐκ ἄνθ' ἰσχυ-
 ρὸς, καὶ οὐδὲ ἰσχυρὸν τῇ ἁλῶν, ἐὶ ὅτε αὖ ταῖς ἰσχυ-
 ραῖς, μόνον τῇ ἁλῶν ῥώμῃ δωδεκάκις αὖ ἡμέ-
 ρας κρατίζει καθ' ἐκάστῃ ὥρῃ.

Quo modo æquinoctia duo.

Rursum æquinoctia significantes, idem ani-
 mal, cynocephalum sedentem pingunt. Duobus
 enim anni æquinoctiis, duodecies in die per sin-
 gulas nimirum horas urinae reddit, idemq; &
 noctu facit. Vnde non immerito suis hydrolo-
 giis Aegyptii cynocephalum sedentem inscul-
 punt, è cuius membro aqua defluat: idq; pro-
 pterea quod duodecim, ut iam dixi, in quas æqui-
 noctii tempore dies ac noctes ex æquo diuidun-
 tur, horas significat. Ceterum ne foramen illud
 acutè artificiosèq; cōstructum, per quod in ho-
 rologium aqua profluit & excernitur, aut la-
 tius sit, aut rursus arctius (utriusq; enim magni-
 tudinem refert. siquidem latius, cum magna celeritate
 quam profundat, non rectè horæ modum ac di-
 mensionem perficit: angustius autem paulatim
 ac lentius q̃ par sit, aquæ ductum laxat) reme-
 dium hoc excogitarunt, ut quicquid pilorū est
 ad caudam usq; abradentes, pro huius crassitu-
 dine

dine ferream quandam fistulam in usum iam di-
 ctum fabricentur. Hoc autem ipsis visum est nō
 absq; ratione quadam, sicut nec in ceteris face-
 re: & quod etiam solus ex omnibus animanti-
 bus, æquinoctio duodecies in die per singulas
 horas adlatrat.

16. Πῶς θυμὸν δηλοῦσι.

Θυμὸν δὲ βελόμβοι δηλοῦσι, λέοντα ζωῖα
 φῶσι. κεφαλῇ γὰρ ἔχει μέγαν ἡν ῥῶμ καὶ τὰς
 ἰσχυρὰς πυρώδεις, καὶ πρὸς ὧπον, σφοδρὸν καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἀκτινὸς δαίς ἴσας, κατὰ μίμησιν ἡλίου.
 ὁ δὲ καὶ ἔτι τὸν θυμὸν τῇ ὥρῃ, λέοντα ἔτι
 δαίσι, δεικνύοντες τὴν πρὸς τὸν θυμὸν τῇ ζωῇ σύμβο-
 λον ἡλίου δὲ ὁ ὥρος ἀπὸ τῇ ὥρῃ κρατεῖν.

C

Quomodo animum animive præstantiam innuāt.

Animum autem volētes signare, Leonē pingūt. Caput enim magnū habet hoc animal, & pupillas quidem ignitas, faciem vero rotundam, & circumquaq; radorū more sparsos pilos ad Solis similitudinem. vnde & sub folio hori, hoc est Solis, leones supponūt, huius animalis cum Deo utpote Sole, similitudinem maximam monstrantes. Dicitur autem apud eos Sol Horus, ex eo quod horis præsit.

17. Πῶς ἀλκίῳ γράφουσιν.

Ἀλκίῳ δὲ γράφοντες, λέοντος τὰ ἔμπροσθεν ζώγραφεσι, διὰ τὸ θύσθαι αὐτῷ ὑπὸ ἀρχῆς ταῦτα τὰ μέλη τῷ σώματι.

Quo modo robur notent.

Robur notantes, Leonis anteriora membra pingunt, quod hæc ei ex toto corpore robustissima sint.

18. Πῶς ἐγρηγορότα γράφουσιν.

Ἐγρηγορότα δὲ γράφοντες, ἢ καὶ φύλκα λέοντος γράφουσιν κεφαλῇ, ἐπειδὴ ὁ λέων ἐν τῷ ἐγρηγορεῖν, μέμυκε τὸ ὄφθαλμοῦς, κοιμώμενος δὲ ἀνεωρότας τοὺς ὀφθαλμούς, ὥστε ὅτι τὸ φύλασεν σημεῖον. Διότι καὶ συμβολικῶς τῷ κλειθεῖν τῶν ὀφθαλμῶν λέοντος ὡς φύλκα παρὰ λήφας.

Quo modo vigilantem commonstrent.

Vigilantem autem sedulumq; hominem, aut etiam custodem ostendentes, Leonis caput pingunt, quoniā Leo vigilans oculos claudit, eosdē

cum dormit apertos habet, quod quidem custodiae atque excubiarum signum est. Vnde & non absque significatione sacrorum claustris, leones qui custodum loco sint, appinxerunt.

19. Πῶς Φοβρόν.

Φοβρόν ὃ σημαίνοντες, ἴδ' αὐτῷ χεῶνται σημαίῳ ἐπειδὴ ἀλκιμώτα γὰρ ὑπάρχοντες εἰς ζωον, πάντας εἰς φόβον εὐὲν ὀρώντας φέρει.

Quo modo terribilem ac formidandum.

Eodem quoque, ut formidabilem potent, signo utuntur, quia cum viribus maximè polleat animal hoc, omnibus qui eum inspexerint metum iniicit.

20. Πῶς νείλα ἀνάβασιν.

Νείλα δὲ ἀνάβασιν σημαίνοντες, ὅμ καλοῦσιν Αἰγυπτίοι νομῶ, ἐρμωθ. θέρ δὲ σημαίνει νέον, ποτὲ ἢ λέοντα γράφουσιν, ποτὲ δὲ βεῖς ὑδρίας με γάλας, ποτὲ δὲ οὐρανὸν εἰ γλῶ, ὑδίων ἀναβλυσθῶν. λέοντα ἢ, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος εἰς * λέοντα γένεσθαι, πλείονα τὴν ἀνάβασιν * νείλα ποιεῖται. ὥστε * ἐμμένοντες τῇ ἡλίου ἴδ' ζωδία τουτῶ, ὃ Δίμοιρον τῇ νέκ ὑδατῶν πλημμυρεῖ πολιάκας. ὃ θέρ κὲ τὰς χολέδρας, εἰς εἰσγωγεῖς τῇ ἰε-
 ρῶν, κερωῶν, λεοντομόρφας κατεσκευάσαντο * τῇ ἰζαζικῶν ἔργον περὶ ἀταῖ ἀφ' ὧ καὶ μέχρι νῦν κατ' ἐχλὼν πλεονασμοῦ ὑγρότητος.

Τεῖα ὃ ὑδρία, ἢ οὐρανὸν καὶ γλῶ ὑδίων βλύσθων, ὃ ἢ ὑδρεῖον ὁμοιωῦτες καρδία * γλῶσαν ἐχέου. καρδία ἢ, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς εἰς ἡγεμονικὸν ὅτι τ

1 λείον
 2 ποιῶν
 3 ὅτι

3 ἐμμένον
 4 ἀρχαῖοι
 5 καὶ ἐν χωρί
 6 ὧν γέμοντες
 7 τὸν οἶνον ζῶν

ον λείοντα
 6 καρδία
 7 γλῶσση

σώματος αὐτῆς, καθάπερ ὁ νεῖλος αἰ. Αἰγυπτίαν
 ἡμεῶν καθεύκει. γλώσση δὲ, ὅτε θῆται πρὸς αὐτὴν
 γρῶν ὑπάρχοντα ταύτην, καὶ γιένειραν τὴν εἰνα κα
 λῆσι. βία, ὑδρεῖα, καὶ οὔτε πλείονα, οὔτε ἥττονα ἐ
 πρὸς ἡν τὴν ἀναβάσεως ἐργασία καὶ αὐτὸν βίμην
 ὑπάρχον. ἐρμὶς, ὡς τὸν τὴν γῆς* Αἰγυπτίας ταῖς αἰτέ
 ῖς περὶ ἡδὺ καθ' αὐτὴν ὑδατος Γενετικῆ. ἐτῶν δὲ, ὑπὲρ
 τὴν ὠκεανόν. καὶ γὰρ ἀπὸ τούτου ὑδατος παραγίνεται
 εἰς Αἰγυπτίον ἐν τῇ τὴν ἀναβάσεως καθεύδει. βίμην δὲ
 ὡς τὴν ὁμβρίαν, οἱ γίνονται κατὰ τὰ νότια αἰ
 λίσιοι μέρη, κατὰ τὴν τὴν ἀναβάσεως τὴν νεῖλον
 καὶ ὅτε δὲ γεννᾷ ἡ Αἰγυπτίος τὸ ὑδατος, διωατὴν
 ἔστιν αὐτὸν μαθεῖν ἐν τῇ τῇ λοιπῷ κλίματι
 τὴν κόσμου, αἰ τῇ ποταμῶν πλημνύειν ἐν τῇ γῇ
 μὴν ἀρτελοῦται, ὡς τὸν τὴν σωεχῶν ὁμβρίαν
 τριούρου συμβαίνοντος, μόνη δὲ ἡ Αἰγυπτίω γῆ, ἐ
 πὲρ μέση τὸν οἰκὸς μένης ὑπάρχει, καθάπερ ἐν τῇ
 ὁφθαλμῷ ἡ λεγομένη κόρη, θέρει ἀγει τὴν τὴν
 λου ἐαυτῇ ἀνάβασιν.

Quo modo Nili ascensum & exundationem.

Nili insuper inundationem significantes, quæ
 Ægyptio nomine Nun, quod si interpreteris,
 novum sonat, appellant, interim Leonem pin
 gunt, interim tres magnas hydrias, interim vero
 cælum ac terram aquæ copiam scaturientem.
 Leonem quidem, quod cum Sol Leonem subit,
 ampliorem Nili facit inundationem. Quandiu

enim Sol in hoc signo persistit, sæpenumero in
 duplum ipsius Nili aqua excrescit. Vnde & tu
 bos canalesq; sacrorum fontium, solent ii qui
 sacris præsumt operibus, Leonis figura fabricari.
 Quapropter in hodiernum vsq; diem, dum pro
 immodica inundatione preces effundunt, Leo
 nis signo uti solent. Tres autem hydrias, aut cæ
 lum & terram quæ aquæ copiam scaturiat, nilū
 persimilem faciētes cordi lingua prædito. Cor
 di quidem, quoniam princeps hæc & potissima
 apud ipsos habetur totius corporis pars, sicut
 & Nil⁹ totius Ægypti dux est ac princeps. Lin
 guæ autem, quod cum hæc perpetuò in humido
 esse gaudeat, insuper & ipsam genitricem cau
 samq; rerum status appellant. Tres porro hy
 drias, & nec plures, nec pauciores pingunt, quod
 triplex iuxta eorum sententiam sit inundationis
 causa effectrix. Vnam quidem Ægyptiæ terræ
 ascribunt, quæ ex sese aquam producit. Alteram
 Oceano, ex quo inundationis tempore aqua in
 Ægyptum exæstuat. Tertiā imbribus, qui per
 id tēpus quo intumescit nilus, ad austrinas Æ
 thiopiæ partes contingunt. Quod autem Ægy
 ptus ex sese aquam gignat, inde facile est depre
 hendere, quod cum in cæteris orbis tractibus
 hyeme soleant exundare flumina, idque propter
 imbres copiosos & assiduos, sola Ægyptiorū
 regio, quoniam totius orbis velut vmbilicus est
 ac media, non secus ac in oculo pupilla, æstate
 sibi inundationes Nili procreat.

21. Πῶς Αἴγυπτον γράφουσιν.

Αἴγυπτον γράφοντες, θυματοῖον καμόρην ζωγραφοῦσι, καὶ ἐπάνω καρδίαν, δηλοῦντες ὅτι ὡς καὶ ζυλοτύπος καρδία, Δε παντὶς πυροῦται οὕτω ἡ Αἴγυπτος ἐκ τοῦ θερμόπυρος, Δε παντὶς ζωογονεῖ τὰ ἐν αὐτῇ ἢ παρ' αὐτῇ ὁπότερον.

Quomodo Aegyptum designent.

Aegyptum autem designantes, conflagrantē acerrā pingunt, & supernē cor, illud innuentes, quod quemadmodum zelotypi cor in perpetuo aestu ac flamma est, sic Aegyptus quia immodicē calet, continenter quæ in se sunt animat ac procreat.

22. Πῶς ἄνθρωπον μὴ ἀποδημήσαντα τῷ πατρίῳ.

Ἄνθρωπον τῷ πατρίῳ μὴ ἀποδημήσαντα σημαίνοντες, ὄνοκέφαλον ζωγραφοῦσιν, ἐπειδὴ οὐτε ἀκούει τινὸς ἱστορίας, οὔτε τῇ αὐτῇ ξένῃς γινόμενων αἰσθάνεται.

Quomodo hominem qui è patria peregrinatus sit.

Hominem qui nunquam solo natali relicto peregrinatus fuerit, significantes, Onocéphalū pingunt, quia nec ullam audit historiam, nec quæ apud exteras gentes fiunt, cognoscit.

23. Πῶς φυλακτῆριον.

φυλακτῆριον δὲ γράφειν βελόμνοι, δύο κεφαλὰς ἀνθρώπων ζωγραφοῦσι, πλὴν ἢ τῷ ἄρσενι, ἔσω βλέπουν, πλὴν δὲ θηλυκῶ ἔξω· οὕτω γάρ, φασιν, οὐδὲν τῷ δαιμονίῳ ἐφάπτεται· ἐπεὶ δὴ καὶ χωρὶς γραμμῶν, ταῖς δυοῖν κεφαλαῖς ἑαυτῶν φυλακτῆριάζουσιν.

Quomodo tutelam ac præsidium.

Præsidium autem ac remedium innuere volentes, duo pingunt hominum capita, unum maris intro aspiciens, alterum fœminæ foras. Ita enim nullum demonem inuadere posse asserunt. Sic enim & sine literis, duobus inquam capitibus se ab omni discrimine & insidiis tuentur.

24. Πῶς ἄνθρωπον ἄπλυστον γράφουσιν.

Ἄπλυστον δὲ ἄνθρωπον γράφοντες, βαλῶντα ζωγραφοῦσιν· ἐπὶ δὲ τῇ βύτῃ ἡ γένεσις ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἰλύος ἀρτελεῖται ὁ θεὸς καὶ ἐπὶ ὅτε ὁρᾶται τοῦ ἢ ἐτέρῳ μέρει αὐτοῦ βαλῶντα, τοῦ δὲ λοιποῦ γεώσκει ἐνὶ ἐμφύσῃ, ὥς καὶ ἐκλιπόντι τῷ ποταμῷ ἐκλείποντι σωκλείπειν.

Quo modo imperfectum adhuc hominem, rudemq; ac informem fœtum demonstrent.

Hominem necdum omnibus in vtero membris efformatū notantes, ranam pingunt, quod hæc cum ex limo fluminis procreetur, interdum altera quidē sui parte rana, altera terrestre quippiam videatur: adeò ut deficiente flumine, ipsa quoque deficiat.

25. Πῶς ἄνοιξιμ.

Ἄνοιξιμὴν ἔχοντες δηλοῦσαι, λαγῶν ζωγραφου-
σιν, διὰ τὸ πάντοτε οὐδ' ὀφθαλμοὺς ἀνεωγ-
τάς ἔχειν οὕτω τὸ ζῶον.

Quo modo apertū ac patens quippiam.
Patulum autem quippiam significare volen-
tes, leporem pingunt, quod semper apertos ha-
beat oculos hoc animalis genus.

26. Πῶς τὸ λέγειν.

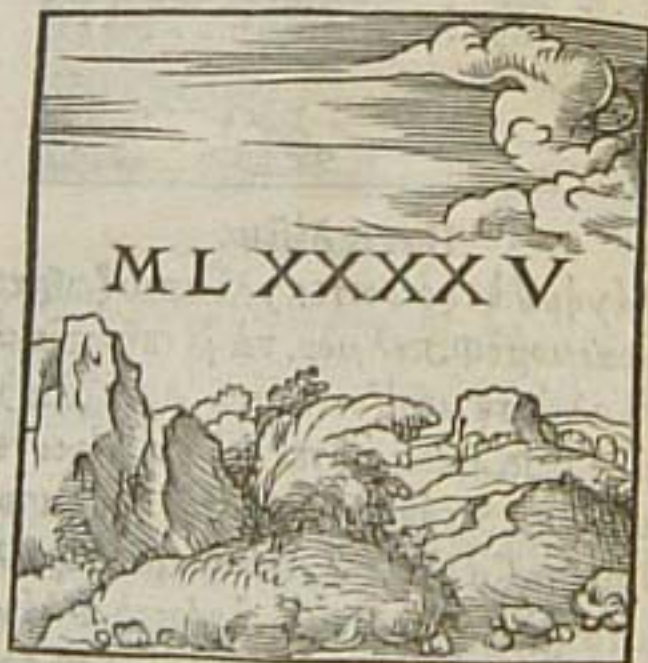
Τὸ λέγειν δι' ἐγράφωντες, γλῶσσαν ζωγραφου-
σι, ὅφθαλμοὺς ὀφθαλμοῦ, τὰ μὲν πρῶτα αὐτῶν
λιᾶς τῇ γλώσσῃ μερίζοντες, τὰ δευτέρω δὲ ταύ-
της τοῖς ὀφθαλμοῖς. οὕτω οἱ ὅτι ὅτε λόγοι τελείως
αὐτῶν ψυχῆς καθίστασιν, πρὸς τὰ κινήματα αὐ-
τῶν συμμεταβάλλοντες, εἰπὼν καὶ ἑτέρα λαλιὰ
παρ' αἰσθητοῖς ἰσχυρίζεται. ἑτέροις δὲ τὸ λέγειν ση-
μαίνοντες, γλῶσσαν καὶ χεῖρα ὡς καὶ πᾶσι γράφου-
σι, τῇ μὲν γλῶσσῃ τὰ πρῶτα ὅτι λόγου φέρειν δε-
διωκότες τῇ δὲ χεὶρὶ, ὡς τὰ τῇ γλώσσῃ βουλήματα
ἀνυψῶν, τὰ δὲ δι' ὅτι.

ἑταλόνους

Quo modo sermonem.

Sermonem porro designantes, linguam pin-
gunt, subtusq; cruentum oculum: primas quidē
sermonis partes linguæ, secundas verò oculis

tribuentes. Sic etenim perfectè consistunt ipsius animi sermones, cum ad eius motus sensusq; accedunt modantur ac variantur: præsertim quum apud Aegyptios animus, alter sermo nominetur. Quin & aliter sermonem innuentes, linguam subtusq; manum pingunt: linguæ quidem primas in loquendo adscribentes, manui vero, ut quæ linguæ placita exequatur, secundas partes.

27. Πῶς ἀφωνίαν.

Ἀφωνίαν δὲ γράφοντες, ἀριθμόν, χίλιας εἰς αὐτὴν κόντα πέντε γράφεσι, ὡς Ξιεπὺς ἔστι χρόνος ἀριθμός, ἐκ τῆς ἡμερῶν τῆς ὑπάρχοντος. ἐφ' ὃν χρόνον μὴ λαλήσῃ τὸ παιδίον, σημεῖον οὗται ὡς παραπολιτισμένον τῇ γλώσσῃ.

Quomodo silentium.

At silentiū significantes, numerū MLXXXV. pingunt, qui triennii numerus est, si ex trecētis sexaginta quinque diebus annus constituatur: intra quod tempus cum non loquatur puellus, indicatur cum lingua præpeditum.

28. Πῶς φωνῶ μακρόθερον.
φωνῶ δὲ μακρόθερον ἐκλόμνοι διηλῶσαι, ὃ καλεῖται παρ' Αἰγυπτίους οὐαιέ, ἀέροφωνῶ γράφουσι, τοῦτέστι βροντῶν, ἧς οὐδὲν καταφθίγγει μετ' ἑξορῆς διωαμικῶς ζορ.

Quo modo vocem remotam.

Vocem remotam volentes significare, quod Aegyptiis vācē dicitur, sonitum pingunt aeris, hoc est tonitru, quo nihil quicquam maius aut vehementius resonat.

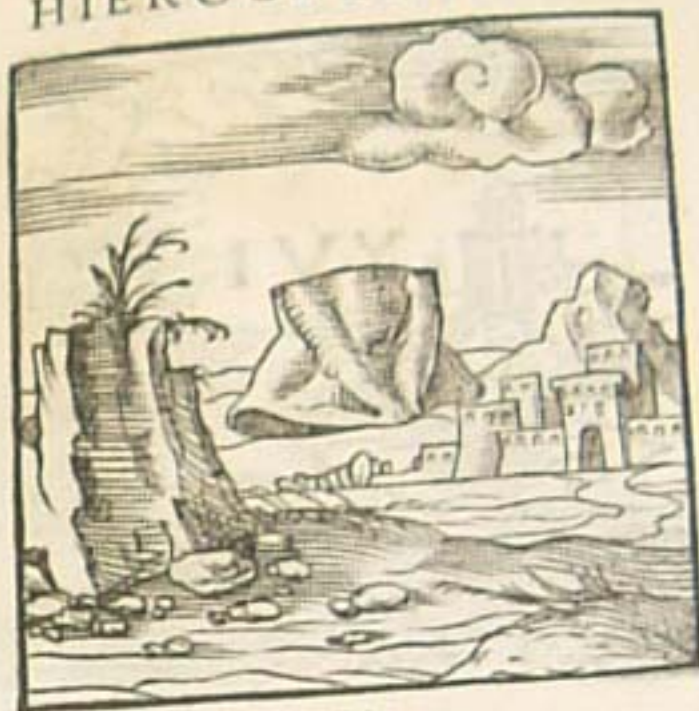

19. Γῶς ἀρχαιογονία.

Ἀρχαιογονία μὲν ἡ γράφοντες παπύρου ζωγραφοῦ-
σι δεσμήν, ὅθεν τούτῳ δηλοῦντες τὰς πρώτας ἔσο-
φας· ἔσοφῳ γὰρ οὐκ ἂν ἦεν βύροι, ἢ γονῆς ἀρχή.

Quo modo antiquam originem,

Antiquam originem notantes, papyri fasci-
culum pingunt, hoc primam indicantes educa-
tionem, cuius sicut & genituræ non facile quis
initium inuenerit.

30. Πῶς γούσιμ.

Γούσιμ ἡ δηλοῦντες ἀρχὴν σώματος ζωγραφοῦ-
σιμ ἐπειδὴ πᾶσι γούσις μέλει ταύτης σώζεσθαι· γού-
σιμ ἡ λέγω τελείαν. γέυσιμ ἡ μὴ τελείαν δηλοῦν-
τες, γλῶσσιν ἡ δὲ ὁδόντων ζωγραφούσιμ, ἐπειδὴ
πᾶσι γούσις τούτοις τελεῖται.

Quo modo gustum.

Gustū innuentes, oris initiū pingunt. Omnis
enim gustus eo usque retinetur. Gustum aurem
perfectum intelligo. Nam ad innuendum gustū
imperfectum linguam admotam dentibus pin-
gunt: his enim omnis absoluitur gustus.

31. Πῶς ἡδονῶν.

ἀριθμὸν

ἡ δονῶν δὲ δηλῶσαι βουλόμενοι, δεκάξ' ἀριθμὸν γράφουσιν. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν ἐπὶ ἀρχῇ τῆς πρὸς γυναικας σωασίας καὶ πρὸς τέκνα τε νέσεως, οἱ ἄνδρες ἔχουσιν.

Quo modo voluptatem.

Voluptatem demonstrare volentes, sedecim numerum pingunt: ab eo siquidem annorū numero, incipiunt viri cōsuetudine capi mulierū, ac procreandæ sobolis desiderio.

31. Πῶς σωασίας.

σωασίας ὃ δηλοῦντες, δύο δεκάξ' ἀριθμὸν γράφουσιν· ἐπειδὴ γὰρ δεκάξ' ἡδονῶν εἰπομένη ἡ σωασία ἐκ δύο ἡδονῶν σωέσκηκε, ἕκτε γὰρ ἄνδρος καὶ τῆς γυναικός, ἀπὸ οὗ τὰ ἄλλα δεκάξ' προσγράφουσι.

Quo modo concubitum.

Eundem numerum xvi. geminum pingunt, ubi viri fœminæq; cōgressum significare volūt. Cū enim voluptas, ut diximus, à sexto decimo anno sumat initium, congressus autem duplici constet, maris inquā ac fœminæ, voluptate, propterea non immerito alia sedecim adscribunt.

D ij

33. Πῶς ψυχὴν εἰταῦθα πολὺν χρόνον
Διψήσασθαι.

δι ψυχὴν * εἰταῦθα πολὺν χρόνον Διψήσασθαι
βουλόμηναι γράψαι, ἢ πλυμνύραν, φοίνικα ἢ ὄρν
νεον ζωγραφῶσι. ψυχὴν ἤ, ἐπειδὴ πάντων τῶν
τοῦ κόσμου πολυχρονιάτων ὑπάρχει ὡς ἡ
ὁ πλυμνύραν ἢ, ἐπειδὴ ἡλίου ὅστις ὁ φοῖνιξ σύμ
βολον, οὐ μὴ ἐν βίῳ πλείον κατὰ τὸν κόσμον. πάν
τα πάντα τῶν ὡς ἡ βίαι, καὶ * πάντας ξερθύνει ὁ ἥλιος εἰς
οὕτω πολὺν ὀνομασθήσεται.

Quo modo animam longo hic
tempore agentē.

Animā quæ diutissimè in hac vita morā tra
xerit, aut etiam inundationem cōmōstrare vo
lentes, Phœnicem auem pingunt. Anima quidē,

quod omnium quæ toto orbe sunt animātium,
hoc maximè diuturnæ vitæ est. Inundationem
verò, quod velut signum Solis sit phœnix, quo
nihil in orbe maius, cum omnia subeat, omnes
scrutetur & disquirat. Atque adeo πολὺς hoc est
multus vocitari solet.

34. Πῶς τὸν χρόνιον ἀπὸ ξένου ἐπιδημοῦντα.

Καὶ τὸν χρόνιον ἀπὸ ξένου ἐπιδημοῦντα διη
λοῦντες, πάλιν φοίνικα ἢ ὄρνεον ζωγραφῶσι.
ἔτος γὰρ εἰς Αἴγυπτον ἐπὶ τὸν χρόνον τὸ μοιριδίου
αὐτὸν καταλαμβάνει μέλλει, ὅθεν πεντακοσίω
ἐτη παραγίνεται, ἐὰν φθάσῃ εἰς τὸν
τὸ * Αἴγυπτος τὸν χρόνον, κηρύσσεται μυσικῶς, καὶ Αἴγυπτι
ὅθεν ὡς τῶν ἄλλων ἱερῶν ζωῶν Αἴγυπτιοι τελού
σι, ταῦτα ἐπὶ φοίνικι ὑπάρχει ὁ φείλει λέγε
ται γὰρ μᾶλλον τὸ ἄλλω ἀνθρώπων ἡλίω χύρειν

ὅπως Αἰγυπτίωμι διὸ καὶ ἔρνεϊλον αὐτοῖς πλάμην
 εἶναι, ὡς αὖτε θεομότητος τοῦ πυρὸς θεοῦ, πρὸς
 σοι μικρὸν ἔμπροσθεν ὁ λόγος ἀφελος θήσεται * π
 ἡμῶν.

Quo modo eum qui serò tandem è regio-
 ne peregrina ad suos redeat.

Quin & eum innuentes qui longo tempo-
 peregrinatus tandem in solum natale remeet
 rursum phœnicem auem pingunt. Hęc enim
 Ægyptum, cum tempus mortis instat, quingē-
 tesimo demum anno regreditur: vbi si natura
 debitum persoluerit, magna solennitate ac ritu
 funeratur. Quæcunq; enim in cæteris sacris a-
 nimantibus religiosè obseruant Ægyptii, ea &
 phœnici tribui debent. fertur siquidem Sole ma-
 gis apud Ægyptios gaudere, quàm apud cæte-
 ras gentes. ideoq; Nilum ipsis ex huius Dei ca-
 lore inundare, cuius rei paulò antè à nobis ra-
 tio reddita est.

35. Πῶς καρδίαν γράφουσιν.

Καρδίαν βουλόμηναι γράφειν, ἰβιν ζωγρά-
 φοῦσι τὴν ζῶσαν, ἐρμῇ ὡκείωται, πάσης καρδί-
 ας καὶ λογισμῶν δεσπότη, * ἐπεὶ καὶ ἡ ἰβίς αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ
 αὐτὴ τῇ καρδίᾳ ἔστιν * ἐμφερής. πρὸς οὗτον λόγον ἀμείβε-
 ῖται πλείστος παρ' Αἰγυπτίοις φερόμενος.

Quomodo cor pingunt.

Cor volentes indicare, Ibin pingunt, quod
 quidem animal Mercurio attributum ac dicatū
 est, cordis omnisq; rationis præsidii & modera-
 tori. Nā & Ibis per se ipsa magna ex parte cordi
 adsimilis est, de qua re plurimi apud Ægyptios
 agitantur sermones.

D iij

36. Πῶς παιδεία.

Παιδεία δὲ γράφοντες, οὐρανὸν δρόσιν βάλλοντα ζωγραφούσι, δηλοῦντες, ὅτι ὡς δὲ δρόσος πίπτουσα, εἰς πάντα τὰ φυτὰ χωρεῖ, καὶ τὰ μὴ φύσιν ἔχοντα ἀπαλύνεται, ἀπαλύει, τὰ δὲ σκληρὰ μένοντα ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως ἀδυνατεῖ καὶ αὐτὰ τοῖς ἑτέροις ἐκτελεῖν οὕτω θύει τῇ ἀνθρώπῳ, ἢ μὴ παιδεία κοινὴ καθεστῇκεν, ὡς ποτὶ ὃ μὴ φύσις ὡς δρόσος ἀρπάζει, ὃ δὲ ἀφύης ἀδυνατεῖ οὐδὲ δράσει.

Quo modo eruditionem ac doctrinam.

Doctrinam autem indicantes, cælum pingunt rorem fundens, innuētes quod quemadmodum ros decidens, in omnes quidem plantas diffunditur, at eas duntaxat mollit quæ eius naturæ sunt ut molliiri possint, cæteras vero quæ suap-

te natura duræ sunt, non item: sic & doctrina communiter ad omnes pertingit homines, quæ quisquis felici natus est ingenio, ut rorem arripit, qui vero ingenii facultate destituitur, idem efficere non valet.

37. Πῶς Αἰγύπτια γράμματα.

Αἰγύπτια δὲ γράμματα δηλοῦντες, ἢ ἱερογραμματέα, ἢ πέρας, μέλαν ἐκ κόσκινορ, καὶ χοινὸρ ζωγραφούσιν· Αἰγύπτια μὲν γράμματα θὰ δὲ τούτοις πάντα τὰ παρ' Αἰγυπτίοις γραφόμενα ἐκτελεῖσθαι χοινῷ καὶ γράφουσι, θὸ οὐκ ἄλλω ὑνί· κόσκινορ δὲ, ἐπειδὴ τὸ κόσκινορ πρῶτον ὑπάρχον σκιδῶος ἀρροποιίας ἐκ χοίνου γίνεται. Δηλοῦσιν οὖν ὅτι πᾶς ὁ ἔχων τιτὸν σοφίῳ, μαθήσεται τὰ γράμματα, ὃ δὲ μὴ ἔχων, ἑτέρα τέχνη χηίσεται. ἀφ' οὗ θ

ἡ παιδεία παρ' αὐτοῖς σβῶ καλεῖται, ὅπερ ἔστιν ἐν
 μωλυθῆν, πλήρης σοφίᾳ. ἱερογραμματεῖα δ', ἐπεὶ
 διὰ ζώην καὶ θάνατον οὖτος δι' ἀκρίνῃ. ἔστι δ' παρὰ τοῖς
 ἱερογραμματέωσι βιβλῶν ἱερὰ καλουμένην ἀμ-
 βρῆς, δι' ἧς κρίνουσι τὸν κατακλιθέντα ἀρρώστου
 πότον ζώσιμος ἔστιν, ἢ οὐ, ὅτε ἐκ αὐτοῦ κατακλι-
 σεως τῆς ἀρρώστου σημεῖα μὲν. πῆρας δ', ἐπεὶ
 * μαθὼν γράμματα εἰς ὄρεον ζώης δι' ἰορὴν ἐλήλυ-
 θερ, οὐκέτι πλανώμενος οἷς τ' βλά κακοῖς.

Quo modo Aegyptias literas.

Cæterum Aegyptias literas, aut sacrum scri-
 bam, aut finem innuentes, atramentum, cibum
 & iuncum pingunt. Aegyptias quidem literas,
 quod his omnis apud eos scriptura cōpleatur.
 Iunco enim, & non alio quopiam scribunt. Cri-
 brum verò appingūt, quoniam hoc cum primū
 sit panis conficiendi instrumentum, ex iunco fit.
 Innuunt itaque, cuicunq; victus suppetit, cum
 literarum studiis animum adiuncturum: cui vo-
 rò non suppetit, aliis vacaturum artibus. Unde
 & apud eos eruditio Sbo vocatur, quod nomen
 si interpreteris plenum alimentum sonat. Sacrum
 autem scribam, quoniam hic vitam mortemq;
 dignoscit. Nam est apud sacros scribas liber, sa-
 cram ambrem appellant, cuius ope iudicium de
 ægroto decumbente ferunt, sit vitalis, necne, id
 ex ægri decubitu signis quibusdam perspicien-
 tes. Finem denique, quoniam qui literas didicit,
 ad tranquillum vitæ portum pervenit, non iam
 vitæ incommodis oberrans aut fluctuans.

38. Πῶς ἱερογραμματεῖα.

ἱερογραμματεῖα δ' πάλιν, ἢ προφήτιω, ἢ εἰ τα-
 φιασλῶ, ἢ σωλήνῃ, ἢ ὁσφρησίμῃ, ἢ γέλῳτα, ἢ πᾶρ-
 μόνῃ, ἢ ἀρχῳ, ἢ δικασλῳ βυλόμενοι γράφειν, καὶ α-
 ζωγραφοῦσιν. ἱερογραμματεῖα δ', ἐπεὶ διὰ τὸν
 τὸν βουλόμενον ἱερογραμματεῖα τέλῳ γίνεσθαι,
 καὶ πολλὰ μελετᾷ, ὅλα κτεῖν τε σιωχῶς, καὶ ἀ-
 πειρίτωσθαι μηδενὶ χαρίζόμενον, ὡς οἱ κωῆς.

προφήτιω δ', ἐπεὶ διὰ τὸν κύριον ἀτενίζει παρὰ τὰ
 ἄλλα τῶν ζώων τὰ τῶν θεῶν εἰδωλὰ, καθά-
 πορ προφήτης. ἐν ταφιασλῇ δ' τῶν ἱερῶν, ἐπεὶ διὰ καὶ
 ἔσθῃ γυμνὰ καὶ ἀνατετμημένα * θεωρεῖ τὰ ὅσα αὐτῷ θεωρεῖται
 κηθλούμενα εἰδωλὰ. σωλήνῃ δ', ἐπεὶ διὰ τὸν σβῶ
 τῶν μόνον παρὰ τὰ ἔθρα, ἐλαφρότερον ἔχει εἶτε
 ζάντος αὐτῶν, ἢ μακρὰ πῶς ποιοῖ ἀπὸ τῆς σωλήνῃς
 γίνεσθαι. καὶ οἱ θεράποντες δ' τῶν σβῶν εἰ ταῖς

καὶ δὲ αἱ *κηδεῖαις, ἐπειδὴ μὲν λωσιτελῶνται, ὡς ἔστιν
 πλείστον ἀλλωικοὶ γίνονται ὅσφρανομνοι καὶ
 αἱ τὴν ἀνατεμνομένην κυνὸς ἀφ' ὧν, πᾶσι
 ἔσθ' ἐκείνου. ὅσφρασι καὶ γὰρ γέλωτα καὶ πᾶσι
 μὲν, ἐπὶ δὲ οἱ τέλφοι ἀλλωικοὶ, οὔτε ὅσφρανεσθαι
 οὔτε γέλωτα, οὔτε μὴ πᾶσι γὰρ Διὶ αἰστανται.

Quomodo sacrum scribam.

Rursum sacrum scribam, aut vatem, aut ves-
 pillonem, aut splenem, aut odoratū, aut risum,
 aut sternutationem, aut magistratum, aut iudicē
 volentes signare, canem pingunt. Sacrum quidē
 scribam, quoniam quicumq; voluerit, ut par est
 & absolutissimē hoc fungi munere, eum oportet
 multa meditari, assidueq; omnibus canum
 more allatrare, & ferum esse, nulliq; gratificari.
 Vatem autem, quod canis præter cætera animan-
 tia fixis in deorum simulacra, non secus ac vates
 consuevere, intentisq; prospiciat oculis. Sacro-
 rum vero pollinctorem, quod & hic nuda & re-
 secta, quibus iusta facit, simulacra cōtempletur.
 Splenem, quoniam hunc inter cætera animalia
 canis leuissimum habet: & siue ei mors, siue ra-
 bies acciderit, ex splene id contingit. Enimvero
 & qui eius funus procurant, ubi morituri sunt,
 magna ex parte splenetici fiunt. Siquidem graui
 illo halitu & vapore qui ex inciso dissectoq; ca-
 ne prouenit, inficiuntur. Odoratum porro, risum
 ac sternutamētum, quoniam qui absolutē sple-
 netici sunt, nec odorari possunt, nec ridere, ne-
 que etiam sternutare.

39. Τὴν βότρω δηλοῦσι μὲν ἀρχὴν ἢ δικαστῶν.
 Ἀρχὴν δὲ, ἢ δικαστῶν ἐπὶ γράσσει πρὸς
 διασιν ἵσθ' κυνὶ καὶ βασιλικῶν σολῆν παρακειμέ-
 νῳ χῆμα γυμνόν· διότι ὡς περὶ ὁ κύων, καθάπερ
 περὶ πορ, εἰς τὰ τῆς θεῶν εἰδωλὰ ὀξυωπεῖ, οὕτω
 καὶ ἄρχων δικαστὴς ὢν, ἐπὶ τοῖς παλαιότεροις χρό-
 νοις γυμνόν ἐθεώρει τὴν βασιλέα διὸ καὶ ἡ τῆς
 περὶ περιποιεῖσι τῶν βασιλικῶν σολῆν.

Quonam modo magistratum innuant, aut iudicem.

Magistratum verò aut iudicem cū designāt,
 appingunt cani & regiam vestem, nudæ figuræ
 appositæ, propterea quod ut canis, quemadmo-
 dum supra dixi, in deorū simulacra acutissimis
 intuetur oculis: sic & magistratus, qui & iudex
 erat, vetustioribus temporibus nudum regē spe-

stabat. Ac propterea regiam cani prætextam
adiiciunt.

40. Πῶς σημαίνουσι πασοφόρου.

Πασοφόρου ἢ σημαίνοντες, φύλακα οἰκίας ζω-
γραφοῦσι, διὰ τὸ ἐπὶ τῷ θυρῷ φυλάττεσθαι τὸ ἱε-
ρόν.

Quo modo significant eum qui sacrum
pallium gestat.

Significantes eum qui sacrum gestat pallium,
domus custodem pingunt, quod ab eo sacrum
custoditur.

41. Πῶς ἐμφάνουσι ὠροσκόπου.

ὠροσκόπου διὲ δηλοῦντες, ἄνθρωπον τὰς ὥρας
ἐπιόντα ζωγραφοῦσιν, οὐχ' ὅτι τὰς ὥρας ἐπιεί οἱ
ἄνθρωπος οὐ γὰρ διωκτὸν· ἀλλ' ἐπειδή αἱ τροφαὶ
τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ τῶν ὥρων πρίζονται.

Quomodo eum qui horarum rationem
observat, exprimunt.

Horarum inspectorem demonstrantes, homi-
nem pingunt horis vescentem, non quòd horas
homo comedat (id enim haudquaquam fieri
potest) sed quod hominib⁹ cibi statis horis pa-
rentur & apponantur.

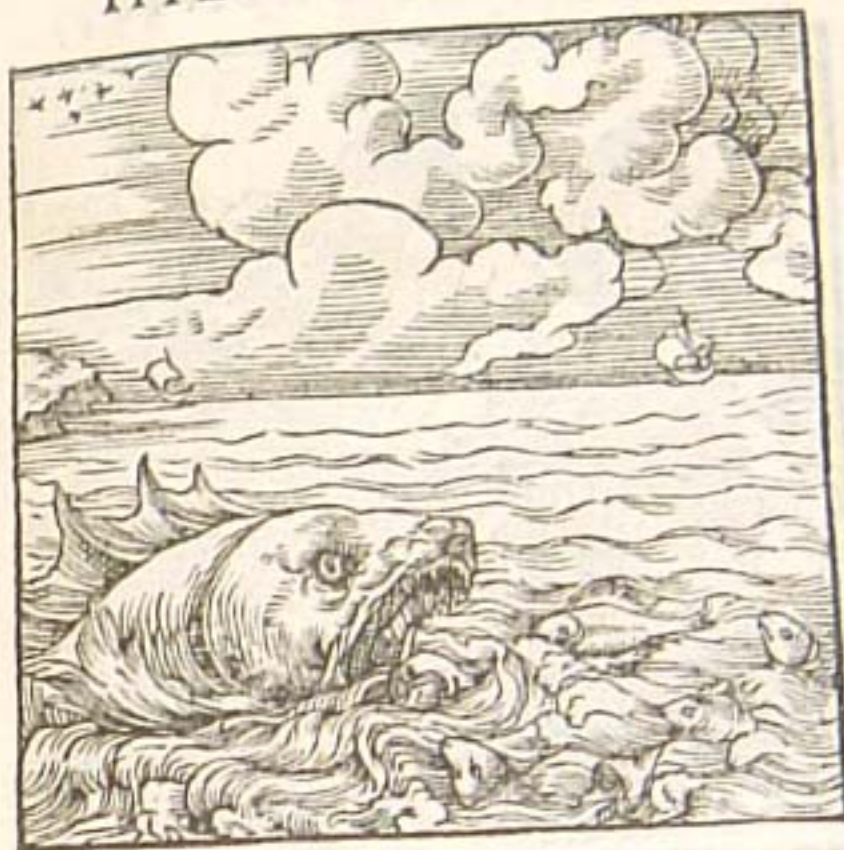

42. Πῶς δηλοῦσιν ἀγνείαν.

Ἀγνείαν ὃ γράφοντες. πῦρ καὶ ὕδωρ ζωγραφοῦσιν, ἐπεὶ διὰ τούτων τῇ σοιχείων πᾶς καθαρμοὺς ἐκτελεῖται.

Quo modo puritatem innuant.

Puritatem notantes, ignem & aquam pingunt, quòd his elementis omnis lustratio fiat atque expiatio.

43. Πῶς ἀντίττονται ἀθέμῳ, ἢ ἐμῷ σῶσι.

Ἀθέμῳ ὃ δηλοῦντες, ἢ καὶ ἐμῷ σῶσι, ἰχθὺν ζωγραφοῦσιν, διὰ τὸ πλὴν τούτων βρώσιν μισεῖσθαι καὶ τὰς μεμῶσθαι ἐν τοῖς ἰσσοῖς. κενόποιον γὰρ ἰχθὺς πᾶς, ὡς ἀλλήλοφάγον.

Quemadmodum latenter rem nefandam atque abominandam indicent.

Nefarium autem innuentes, aut etiam abominationem, piscem pingunt, quod horū esum qui in sacris versantur abhorreant atque execrentur. Est enim eius naturæ piscis omnis, ut quæ offenderit exhauriat, inque suum ipse genus sæuiat.

44 Πῶς γράφουσι σόμα.

Στόμα δὲ γράφοντες, ὄφιρ ζωγραφοῦσιν, ἵνα
πειθῇ ὁ ὄφις οὐδενὶ ἑτέρῳ ἢ μελῶν ἰσχύει μὴ τοῦ
στόματι μόνον.

Quo modo os pingunt.

Os significantes, serpentem pingunt, quoniam
serpens nullo alio membro valet, nisi ore.

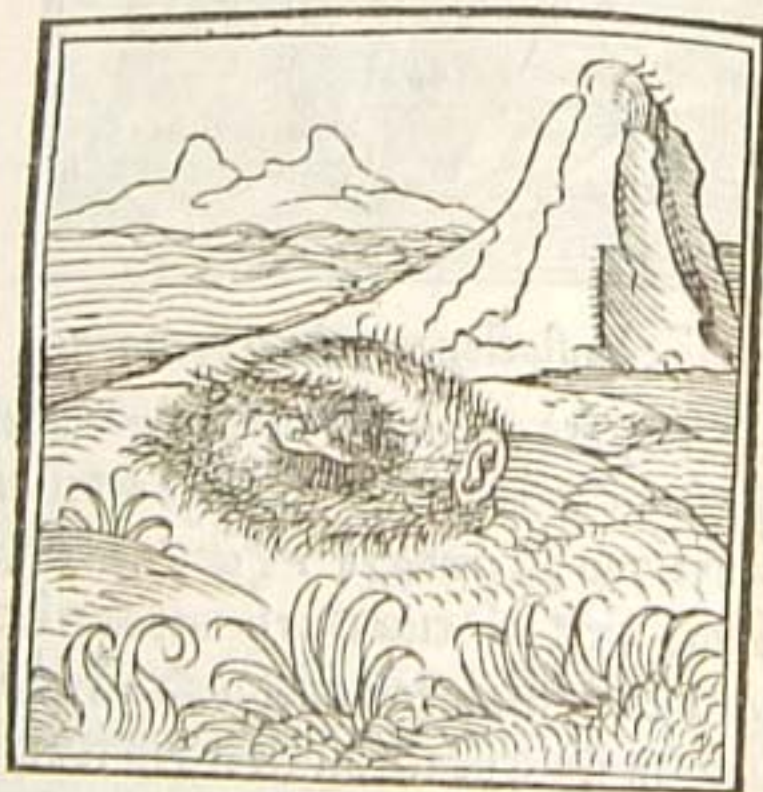
45. Πῶς ἀνδρεῖον μετὰ σωφροσύνης.

Ἀνδρεῖον δὲ μετὰ σωφροσύνης δηλοῦντες,
ταῦρον * ὑγιᾶ φύσιν ἔχοντα ζωγραφοῦσι. ^{ὑγιᾶ} ^{τὸ μὲν}
μανικώτατον γὰρ ὑπάρχει τὸ ζῷον κατὰ * μόριον ^{τὴν θῆλ}
ὥστε ἀπαξ εἰς * θήλειαν φύσιν καθεῖς ἑαυτοῦ,
καὶ λίγα πάσης κινήσεως σαρμοβολεῖ· ἔα δέ πο-
τε δξαμάρτη αἰ φύσεως, καὶ εἰς ἑτέρου τύπου τὸ σώ-
ματις τὸ βοῦς ἐρείσῃ τὸ αἰδοῖον, ὁπνικαῦτα τῇ ὑ-
περβαλλούσῃ εἰς ἑνὴν ἡβώσκει τὴν θήλειαν· ἀλλὰ
καὶ σώφρων ὅστις, δξα τὸ μηδέποτε τοῦ θήλεος ὑπε-
βαίνει μετὰ τὴν σύλληψιν.

Quo modo fortem simul & temperantem.

Fortitudinem cum temperantia coniunctam
innuentes, taurum integra corporis cōstitutio-
ne pręditum pingunt. Calidissimum enim est

huic animali membrum, ita ut semel eo in femina vulvam immisso, vel absque ullo motu semina effutiat. Quod si quando à vulva vaccæ aberrans, in aliam corporis partem membrum intenderit, tum eius immodica intentione vaccam vulnerat. Quin & temperans est: quippe cum nunquam post conceptum, vaccam ineat.

46. Πῶς ἀκολῶ.

Ἀκολῶν ἡ γράφοντες, ταύρου ὠλίον ζωγραφῶσι. ἐπεὶ δὲ ἂν ᾖ ἡ θήλη ὀργῶν πρὸς σύλληψιν (ὀργὰ ἢ οὐ πλεῖον ἢ ἐφ' ὥρας ἑπτὰ) τότε μυκᾶται μέγιστον, ἐν αἷς μὴ παραγινόμενου τοῦ ταύρου, συμμύει τὴν φύσιν, μέχρι αὖ ἐτέρας συνόδου. ὃ δὲ ἀπαντὶς γίνεται ἀκούει ᾗ ὁ ταῦρος ἀπὸ πολλοῦ Διαιτήματος, σωμείς τε ὀργᾶν δὲ διρόμην παραγίνεται ἐν τῇ σωουσίᾳ, ὅθεν μόνον παρὰ τὰ ἑτέρα

ἢ ζῶον ποιεῖν.

Quo modo auditum.

Auditum autem demonstrantes, tauri auriculam pingunt. Vbi enim concipiendi desiderio exardet ac stimuletur vacca (exardet autem non amplius quam per tres horas) tunc vehementer mugit: quo tempore nisi taurus accesserit, ad alium usque congressum vas genitale claudit: quod sane raro accidit. Audit enim protinus vel ex longissimo intervallo taurus, cumque eam intelligat venere excitari, mox accurrit: id quod soli huic ex omnibus animantibus in congressu peculiare est.

47. Πῶς αἰδοῖτο ἀνδρὸς πολυγόνου.

Αἰδοῖτο ἢ ἀνδρὸς πολυγόνου δηλοῦντες, βόον

ζωγραφεῖσιν, οἵ τε δὲ τὰυτον, ἐπειδὴ δυν
 ἢ μὲν οὐκ ἐκείνους γίνονται, οὐ βιάζει. Ἰ
 γος δὲ ἐκδομαῖς μετὰ τὴν γένεσιν γινώ
 σθαι, ὅχθον, ἀγορὴν μὲν καὶ ἀσπορὴν ἀκρεπ
 ῖος ἀνέμα, βιάζει. Δὲ ὅμως πρῶτον τῇ ἀν
 ζώῳ.

Quò modo penem fœcundi & se-
 mine abundantis hominis.

At vero penem fœcundi hominis monstra-
 tes, non iam taurum, sed hircum pingunt. Ille e-
 nim antequam annum attigerit, coire non solet
 hic septem statim post ortum diebus congregi-
 tur, infœcundum quidem & genituræ minimè
 accommodum semen excernens. Prius tamen
 ac celerius cæteris animantibus coit.

Πῶς Διολοῦσιν ἀλαθαρσίαν.

Ἀκαθαρσίαν ὅ γε φροντες, ὁρτυζα ζωγραφεῖ-
 σιν, ἐπειδὴ ἐπ' ἀνατολῇ ἐρχομένης τῆς σελήνης,
 ἀπενίζων εἰς τὴν θεόν, κραυγὴν ποιεῖται, οὐκ ἀ-
 λογῶν αὐτῷ, οὐδὲ διφρημῶν. σημεῖον ὅ τινος ἐ-
 ταργέσασθαι, καὶ ἐμπροσθίοις αὐτῷ σκέλεσιν ἀνο-
 ρύσσων τῇ εὐνῇ, ζωγραφεῖ αὐτῷ τὰς κόρας, ὡς πε-
 ρεῖ ἀθανάτων, καὶ μὴ ἐκλόμηνος ἰσχυρῶς τῇ θεῷ
 ἀναρλῶν. τὰ δ' αὐτὰ ποιεῖ καὶ ἡδὲ τῇ κλίτῃ θεοῦ ἀ-
 πὸ ἀνατολῆς. Διότι οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς, τῇ ἑρο-
 σκόπου σημαίνοντες αὐτοῖς τὴν ἀνατολῇ, ἡδὲ κα-
 θίσταντες τὴν τῇ ζωῇ, καὶ μέσου αὐτῷ ὡς γενῶν
 γινώσκων, τῇ τῇ ἀνατολῆς ἀκρεπῶν ἐγνώριζον. Διό
 τοι ἱερεῖς αὐτῷ μόνον τῇ πῶν ἀσφράγισον ἐ-
 θύουσιν. ἐπὶ δὲ ἀνελικίαν τὴν πρὸς τὴν θεὸν ἐ-
 χον φαίνε. ὅτι κατὰ τὴν ἑρμῖαν, οὐκ ἀνελικίαν
 E iij

ἑρμῖαν
 ἰαν

ὕδατος γὰρ τὸ πῦρ, τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ
 ῥέσσει καὶ μίμνει θεῖον ὕδωρ πῦρ ὕδατος, τοῖς δὲ πο-
 τοῖς αὐτὸ ἀντιπαρατίθεται κόνιν, πρὸς τὴν μίμνει ἐπὶ
 ξύλῳ ὡς ποτίμενον ὑπάρχει, οὕτως πυρρὰ καὶ ἀπο-
 χθὲς ἢ τοῦ ἱερῆος ἐνομίωται φύσις. οὐδὲ γὰρ
 διὰ τοῦτο καὶ θῆκεν ἐργάζεται, τὸ θεοῦ αὐτοῦ πῦρ
 παγνύσκει καὶ ἀσβεστούσκει, ὅθεν κατὰ τὴν κίσην
 ὁ δὲ χέσιμα.

Quo modo innuunt immunditiam.

Porrò impurum scelestumq; notantes animi
 coturnicem pingunt: quoniam ad ortum accen-
 dente Luna, intentis in eam oculis prospiciens,
 vociferatur, non ei bene dicens, nec fausta accla-
 matione gratulatione ve prosequens. Cuius
 rei argumentum est apertissimum, quòd ante-
 rioribus cruribus terram effodiens, suas ipsius
 pupillas humi velut pingens defigit, quasi indi-
 gnabunda, inuitaq; deo ortum aspiciens. Idem
 quoq; in exortu dei, Solis inquam, efficit. Qua
 propter antiqui reges, cum sibi ortum nuncia-
 ret horarum observator, huic insidentes anima-
 li per medium ipsum velut Gnomones quosdā,
 ortus rationem ac tēpus accuratè certoque co-
 gnoscebant: vnde & sacerdotes solam hanc in-
 ter volucres non signatam comedunt, quod si
 multatam quandam cum dea exercere videatur.
 Etenim quemcumque in deserto locum aquis
 scatentem nactus fuerit, posteaquam biberit, a-
 bris turbat, lutumque aquæ commiscet, ac pedi-

bus in eam pulverem conficit, idq; vt nulli alii
 animanti aqua sit ad potum idonea. Adeò pra-
 ua ac infesta putatur coturnicis natura. Nam
 ne hoc quidem officium deo præstat, cum ipsa
 omnia quæ toto orbe sunt vtilia gignat, augeat
 ac vegetet.

49. Πῶς ἀφαισμοῦ.

Ἀφαισμοῦ δὲ δηλοῦντες μὴ ζαγαροῦσιν,
 ἐπεὶ δὲ πάντα ἐντίωρ, μάλιστα καὶ ἀχρεῖστοι. θεῖον αὐ-
 τῷ δὲ σημείῳ χεῖνται, ἐκρίσιν θέλοντες γράψαι.
 πολλὰ γὰρ καὶ ἀφαισμοῦ ἄρτων καὶ μένων, ὁ μὲν τὸ
 καὶ ταρώτατον αὐτῶν ἐκλεξάμενοι ἐντίει· διὸ δὲ
 τῶν ἀφαισμοῦ κρίσιν ἐν τῇς μυστὶ γίνεται.

Quomodo subuersionem ac interitum.
 Interitum significantes, murem pingunt. Hic

enim omnia corrodens inquinat, & inutilia facit. Eodem verò & signo vtuntur, vt iudicium designent. Multis siquidem variisq; appositis panibus, mus purissimum atq; optimū delectu habito rodit. Propterea & pistorum iudiciū ex muribus sumitur.

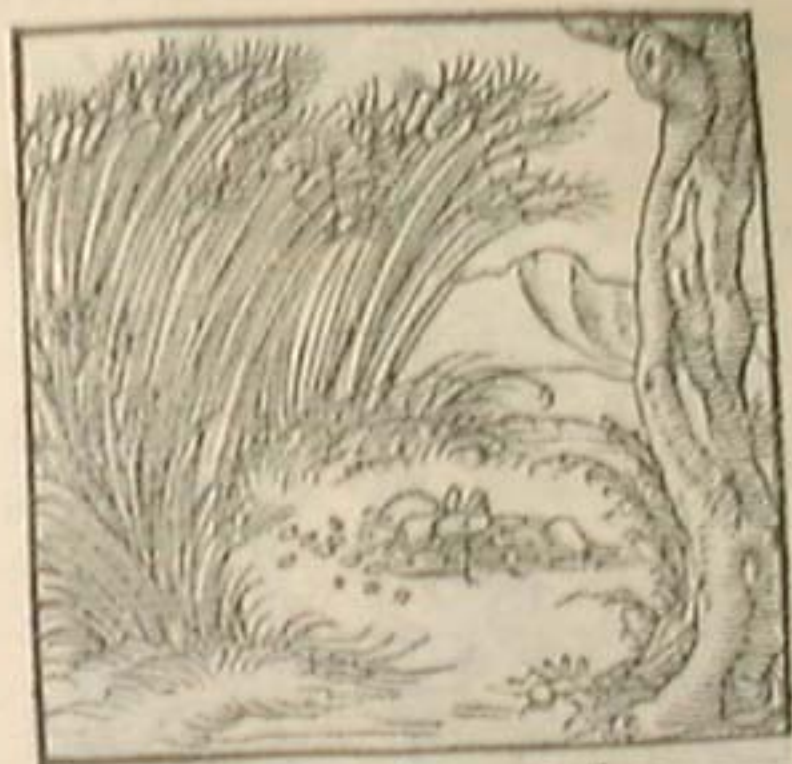

50. Πῶς ἵτα μόπητα.

Ἰτα μόπητα ἢ δηλουῦτες, μῦθαι ζωγραφοῦσι, ὅτι σιωπῶς ἐκβαλλομένη, οὐδὲν ἥττον παραγίνεται.

Quo modo impudentiam.

Impudentiam notantes, muscam pingunt, q̃ hæc etsi crebrius abacta, nihilo minus accedat.

51. Πῶς ἰνώσιν ζωγραφοῦσι.

Γινώσκιν δὲ ζωγραφοῦντες, μῦθμια ζωγραφοῦσιν. ὃ γὰρ ἂν ἀσφαλῶς κρύψῃ ἄνθρωπος, οὐ γινώσκει οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ὅτι παρὰ τὰ ἕτερα τῇ ζωῶν εἰς χιμῶνα περιζόμενος ἐαυτὸς ἰσοφᾶς οὐ διαμαρτάνει τὸ τόπον, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ εἰς αὐτὸ παραγίνεται.

Quo modo cognitionem pingunt.

Cognitionem pingentes, formicam pingunt. Si quid enim homo tuto occultarit, hæc cognoscit. Nec hoc solum nomine, sed & quod præter cetera animantia sibi in hyemem cibos congregens, non aberrat à loco ubi cōdidit, sed absq; ullo errore ad ipsum peruenit.

52. Πῶς ἕρ ζωγραφουσιν.

Υἱὸν δὲ βυλόμηνον γράφει, χλωαλώπεκα ζω-
γραφουσιν. οὗτο γὰρ ὁ ζωὸν φιλοτεκνότητι ὑ-
πάρχει καὶ ὅτε δινώκεται ποτὲ εἰς τὴν συλληφθῆ-
ναι σὺν τοῖς τέκνοις, ὅτε πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ
αὐτομάτως διδράσκουσιν αὐτὸν τοῖς κυνηγοῖς, ὅπως
τὰ τέκνα διασωθῇ. διὸ καὶ αἰτία τοῖς Αἰγυπ-
τοῖς ἐδόξε σέβασθαι τὸ ζωόν.

Quo modo filium pingunt.

Filium volentes significare, vulpanferem pin-
gunt. Hoc enim animal maximè amans est libe-
rorum. Si quando enim ipsum venator simul
cum paruulis persequatur, eo usque ut capiatur
& pater & mater, ultro se venatoribus dedunt,
ut seruentur paruuli. Quam ob causam Aegy-

ptiis placuit, hoc animal in honore habere.

53. Πῶς ἄνουν.

Πελεκίονα δὲ ἱερὰ φοντες, αἶναν τε ἡδὴ καὶ ἄφρο-
να σημαίνουσιν, ἐπειδὴ διωάμενος ἐν τοῖς ὑφ' ἡλο-
τέροις τόποις καταλίθεται τὰ ἑαυτοῦ ὠὰ. ὥς ποτὶ
καὶ τὰ λοιπὰ τῇ πετεινῷ, οὗτο οὐ ποιεῖ ἄλλὰ τὸ
ἑαυτοῦ γένος γινώσκων, ἐκεῖ καταλίθεται τὰ γενώμενα.
ὅσοι ἰδὲ σὺν ἄνθρωποι, τῷ τέλει τοῦ θεοῦ ἀφόδι-
μα ξηρὸν ποδὶ λεύκασιν, ὅτε καὶ πῦρ ἐπιβάλλει. ἱερὰ δὲ
σι. θεοῦ δὲ ὅτε πελεκίονα καὶ πῦρ, τοῖς ἱε-
ροῖς πτεροῖς βυλόμηνον ἀφροσύνην τὸ πῦρ, ἐκ τῇ
ἐναντίᾳ καὶ τῇ πρὸς ἡμᾶς ἐξάπλῃ αὐτὸ ὑφ' ὅπου κα-
ταλίθεται τὰ ἑαυτοῦ πτερά, αἰσυνήπτοτοτο
τοῖς κυνηγοῖς γίνεται. διὸ καὶ αἰτία ἐκ ἐνομίᾳ τοῦ
ἱεροῦ ἐδόξε αὐτὸν, ἐπειδὴ ἡ παρὰ αὐτῷ ὡς ἄνουν

λειτουργία

αἰώνιος

τέκνων πεινῶνται τῇ ἀγῶνι. Αἰσυνῶντες ὅτι οἱ *πολλοὶ
ἐθίσιν, λέγοντες ὅτι μὴ κατὰ νοῦν τιμὴ μάχης, ἀ-
σπῶν οἱ χηναλώπεκες, ἀλλὰ κατὰ *ἔθνησαν ὁ πω-
λεῖται ποιεῖται.

Quo modo amentem.

Pelicanum autem pingentes, amentem simul
ac imprudentē significant. Cum enim cæterarū
volucrum more possit in locis editioribus oua
reponere, id non facit: quin potius defossa ter-
ra, illic pullos collocat. Quod ubi deprehende-
rint homines, locum illum arido bouis stercore
circumlinunt, cui & ignem subiiciunt. Pelican⁹
autem conspecto fumo, dum pennis suis ignem
vult extinguere, è contrario earum agitatione
accendit. Quo cum conflagrent eius alæ, facile
ab aucupibus capitur. Quam ob causam non
consentaneum existimarūt eo vesci sacerdotes,
cum omnino pro liberis in discrimē sese conii-
ciat. Vulgus tamen Ægyptiorum eo vescitur,
ut qui eum dicat non iudicio ac prudentia qua-
dam, ut vulpanferes, sed beneuolentia duntaxat
& mira in sobolem pietate certamen hoc susci-
pere.

54. Πᾶς εὐχαριστῶν δηλῶσι.

Εὐχαριστῶν * γὰρ οἰστέ, κουκκῶν ζωγραφῶν. δι' ἡμεῖς
σε, Διότι ὅσον μόνον τῇ ἀλόγων ζωῶν ἐπειδὴ
ἔσθ' ὅσον γόνεον ἐκ ξαφῆ, ἐκ γὰρ σι αἰετῶν τιμὴ
αὐτῶν ἀνταποδιδῶσι χάριν. εἰ δ' ὅσον ὅσον αὐτῶν
ἐξ ἐξάφῃ τόσῳ, τεσσάρων αὐτοῖς πεινῶν * ἔλκει πείρα
αὐτῶν τὰ πῆρὰ, βοφᾶς τε χορηγῶ, μέχρ' ὅσον πῆ-
ροφύοντες οἱ γόνεες, βοηθεῖν ἑαυτοῖς διωκῶσιν
ὅθεν καὶ τῇ θείῳ σκήπτρῳ κουκκῶν πεινῶν
ἔστι.

Quomodo gratum indi- cant animum.

Gratum indicantes animum, Cucuphā pin-
gunt, propterea quod solum hoc ex mutis ani-
mantibus, posteaquam ab ipsis educatum fue-
rit, iisdem senio confectis parem refert gratiam.

Quo enim loco ab ipsis enutrita est, eodem nū-
dum ipsis extruit, pennis eorum euulsis, cibum
que subministrat, donec renatis plumis parētes
sibi ipsi opem ferre queant. Vnde & diuinorum
sceptrorum cucupha insigne atque ornamentū
apud eos esse solet.

ῥ. ῥως ἄδικον καὶ ἀχάρισον.

Ἄδικον δὲ ἐὶ ἀχάρισον, ἰσσοτάμου ὄνυχας
Δύο καὶ τὴν βλέποντας γράφουσιν. οὗτος γὰρ ἐν ἡλι-
κία γενόμενος, πειράζει τὸν πατέρα, πότερόν πο-
τε ἰχὺς μαχόμενος πρὸς αὐτόν. καὶ ἐὰν μὴ ὁ πατήρ
ἐκχωρήσῃ, τόπον αὐτῷ μερίσας, οὗτος πρὸς τὴν ἐ-
αυτῷ μητέρα * ἐπιγαμορ ἡκεί, καὶ ἐὰν οὐκ ἔστω, εἰ
δὲ μὴ ἡδὲ ἐξέ-ψαι τῷ ποιήσασθαι πρὸς τὴν μητέ-
ρα γάμον, ἀναρεῖ αὐτόν, ἀνδρφότῃος ἐὶ ἀκμαύτε-
ρος

ρος ὁ πατέρων, εἰς ὃ κατὰ τὰ μέρη ὄνυχας δύο
ἰσσοτάμου, ὅπως οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἐρῶντες καὶ
τὸν αὐτῷ λόγον ἡδὲ γινώσκοντες, πρὸς θυμο-
τῆς εἰς ἐνδρασίαν ὁπάχωνσι.

Quo modo iniustum & ingratum.

Iniustum verò atque ingratum, geminos equi
fluuiatilis ungues deorsum vergentes pingunt.
Hic enim cum ad ætatis florem peruenierit, cum
patre pugnans periculum facit, an præpolleat.
Et si quidem pater cesserit, locum ei assignans,
ipse cum sua ipsius matre connubium contra-
hit, & eum finit vivere. Quòd si non permittat
pater eum matri iungi, ipsum cum fortior sit ac
robustior, interimit. Ceterum ideo geminos
eius ungues deorsum maximè inflexos pingunt,
ut qui hoc vident homines, huiusq; causam in-
telligunt, ad beneficentiam procliuiores sint.

56. Πῶς ἀχάρις οὐ πρὸς αὐτὸν αἰδύργετας.

Α' χάρις οὐ καὶ μάχιμος ὧς αἰαυρὺ αἰδύργετας
σημαίνοντες, πόδας ἐν ᾧ ζωγραφοῦσιν. ὁ γὰρ ἄριστος
ἰχυρὸς γένεστος, διώκει αὐτὸν πατέρα αὐτοῦ
καὶ μητέρα, ὅτι οὕτως αὐτῇ πρὸς γάμον μίσγεται.
Ἰσχυρὸς δὲ αὐτὸς ζῶν ὑπάρχειν δοκεῖ. ἐπειδὴ
οὐδὲν λοιμώδης καὶ τὰς ἀσέας, καὶ παντὸς ἐμφύ-
χου τε καὶ ἀφύχου νοσώδους ἀφ' ἑαυτοῦ κινεῖται
διόντας, αὐτὸν μόνον ἔμεταλαμβάνει φησὶ τοιαύ-
της κακίας. διότι δὲ κατ' ἐκείνον τὸν κατὰ τὸν οὐρανόν
ἐτὶ ζῶν βασιλεῖ εἰς τὸ φῶς μένει παραλίθεται,
εἰ μὴ μόνον πόδας ἔχει καὶ αὐτὸν ὧς εἰς ἀγρίαις ὄν-
σι, ὅτι αὐτὸν ὑπερετεῖναι ὧς θεοῖς. ἰσχεῖται ὅτι τὸ
χολὴν ἔχει αὐτὸς ζῶν.

Quo modo ingratum in bene
de se meritos.

Ingratum ac infestum iis à quibus beneficio
affectus est significantes, columbam pingunt.
Mas enim ubi robustior evaserit, ex consortio
matris patrem expellit, itaque ei connubio iun-
gitur. Purum autem hoc animal esse videtur.
Siquidem cum aeris constitutio pestilens est, o-
mniaque tam animata quam inanima, ea affi-
ciuntur, quotquot hoc vescuntur animali, soli
ab hac lue immunes servantur. Ideoque eo tem-
pore regi in cibo sumendo nihil aliud prater
columbas apponitur, idemque iis qui quod diis
ministrent puri castique permanent. Traditur
ex hoc animal felle carere.

57. Πῶς ἀδυνάτω γενέσθαι.

Α' δυνάτω δὲ γενέσθαι σημαίνοντες, πόδας ἀν-
θρώπου εἰς ὕδατα πόδι παρῶντας ζωγραφοῦσιν. ἢ
καὶ ἄλλως βουλόμενοι αὐτὸ σημαίνειν, ἀκέφα-
λον ἄνθρωπον πόδι παρῶντα ζωγραφοῦσιν. ἀ-
δυνάτω δὲ ἀμφοτέρω ὑπάρχοντα, ὁ λόγος εἰς
αὐτὸν παρὰ λήφασιν.

Quo modo id quod fieri non potest.

Quod fieri nequeat, pedes hominis in aqua
ambulantes pingunt. Atque aliter idem signi-
ficare volentes, hominem absque capite gradien-
tem pingunt: quorum utrumque cum ex eorū
numero sit quæ fieri nō possint, meritò ad hoc
innuendum sumpta sunt.

58. Πῶς βασιλέα κάκισον.

Βασιλέα ὃν κάκισον δηλοῦντες, ὄφιν ζωγραφῶσι κοσμοειδῶς ἐχηματισμένον, οὐ πλὴν οὐρανὸν ἐν τῷ σώματι ποιοῦσι. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ βασιλέως ἐν μέσῳ τοῦ εἰλίγματι γράφουσιν, αἰνιτίζοντες γράφειν τὸν βασιλέα τοῦ κόσμου κρατεῖν. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ὄφεως παρ' Αἰγυπτίοις ὅστις μῆσις.

Quo modo regem pessimum.

Regem autem pessimum significantes, anguē pingunt in orbis figuram, cuius caudam ori admovent, nomen verò regis in media reuolutione scribunt, obscurè innuentes se regem pingere orbi imperitantem. Porro angui apud Ægyptios nomen est Meisi.

59. Πῶ βασιλέα φύλακα.

ἑτέρως δὲ βασιλέα φύλακα δηλοῦντες, τὸν ὄφιν ἐγρηγορότα ζωγραφῶσιν. ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως, φύλακα ζωγραφῶσιν. οὗτος γὰρ φύλαξ ὅστις τὸ παντὸς κόσμου καὶ ἐκάστοτε τὸν βασιλέα ἐπεγρηγοροῦναι.

Quo modo regem custodem.

Aliter quoque regem custodem signātes, anguem quidem vigilantem pingunt, sed pro regis nomine custodem adnectunt. Hic enim totius orbis custos est. Itaque regem assiduè vigilantem esse oportere.

F iij

Πῶς μιλῶσι κοσμοκράτρεα.
Γάλιπ' ὃ τ' βασιλέα κοσμοκράτρεα νομίζου-
τες θμηνύοντες, αὐτὲρ μὲν ὅφιν ζωγραφοῦσιν· εἰ
μέσσω δ' αὐτοῦ, οἶκον μέγαρ Λαγκύρην θύλονται
ὃ γὰρ βασιλείος οἶκος παρ' αὐτοῦ * εἰ τῇ
κόσμου.

Quo modo mundi notent dominum.

Rursus regem orbis moderatorem existiman-
tes, & indicantes, ipsum quidem anguem pin-
gunt, sed in eius medio magnam domum effin-
gunt ac repræsentant: nec sanè absque ratione,
regia enim domus quæ ab eo regitur in mun-
do est.

Πῶς λαὸν πειθύνει βασιλεῖ.

Λαὸν πρὸς βασιλέα πειθύνει δηλοῦντες, μέ-
λισσιν ζωγραφοῦσι· καὶ ἡ μόνον τῇ ἄλλων ζωῶν,
βασιλέα ἔχει, ὥς τοι πᾶσι τῇ μελισσῇ ἔπεται
πληθος, καὶ οἱ ἄνθρωποι πείθονται βασιλεῖ
αἰνιτίζονται δ' ἐκ τ' ὅτι μέλιτος * ἐκ τ' ὅτι
τ' κέντρ' ἔχει ζωὴν διδάμεως * χηρὸν καὶ
ἄμα καὶ ὅτι οὐκ εἶναι πρὸς διοίκησιν. χηρὸν βασιλέα

Quomodo populum regi morigerum.

Populum principalibus iussis obsequentem
innuentes, apem pingunt. Solæ enim hæ ex o-
mni animantium genere regem habent, quem
reliqua apum multitudo sequatur, cuiq; non se-
cus ac vulgus regi, obtemperet. Innuunt autem
obscurè, tum ex mellis insigni utilitate, tum ex
vi quam in aculeo habet hoc animal, utilem si-
mul ac potentem esse ad res gerendas regem.

F iij

62. Πῶς βασιλέα μέρος κόσμου κραδῶντα.
 βασιλέα λέει οὐ τὸ παντὸς κόσμου κραδῶντα,
 μέρος δὲ βουλόμηναι σημήναι, ἡμίτομον ὅφιν ζω-
 γραφοῦσι, δηλοῦντες τὸ μὴ βασιλέα διὰ τὸ ζῶν,
 ἡμίτομον, ὅτι οὐ τὸ παντὸς κόσμου.

Quo modo regem parti orbis im-
 perantem.

Regem autem non toti orbi, sed parti dun-
 taxat imperantem volentes significare, anguem
 dimidiatum pingunt, regem quidem per ipsum
 animal: non toti verò orbi imperantem, ex eo
 quod dimidiatus sit, designantes.

63. Πῶς παντοκράτορα.

παντοκράτορα ἔστι ἐν αὐτῷ τὸ ζῶν τελειώσεως ση-
 μαίνουσι, πάλιν τὸ ὁλόκληρον ὅφιν ζωγραφοῦ-
 ντες, οὕτω παρὰ αὐτοῖς τὸ παντὸς κόσμου εὐδαιμόνισ-
 τιν ὄντα.

Quomodo latè rerum potentem.

Omnium autem moderatorem ex eiusdem a-
 nimalis perfectione significant, rursus integrū
 pingentes anguem. Sic & apud eos spiritus est,
 qui per vniuersum orbem permeat.

α. Πῶς γναφία.

Γναφία δὲ δηλοῦντες, δύο πόδας ἀνθρώπου
ἐν ὕδατι ζωγραφοῦσι. ὅθεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἑρμηνείας
ὁμοιότητος δηλοῦσι.

Quo modo fullonem.

Fullonem indicantes, geminos hominis pe-
des in aqua pingunt: id quod ex Mercurii simi-
litudine indicant.

β. Πῶς μῆνα.

Μῆνα ἡ γραφομένη, σελήνης χῆμα, καὶ τὸ πρὸς
καίται, ἔχει εἴκοσι ἑοικτὴς ἡμέρας ἰσημεριὰς μό-
ρας, ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ἡμερῶν τῆς ἡμέρας ὑπαρχού-
σης, ζωγραφοῦσι, καθ' ὥς ἐστι ἀνατέλλει· ταῖς δὲ
λοιπαῖς δύο, ἐν δύο σφίγγι.

Quo modo mensem.

Mensem autem exprimentes, Lunæ figuram
eodem qui supra expositus est, habitu pingunt,
cōplectentem octo & viginti dies æquinoctia-
les duntaxat, die ex viginti quatuor horis con-
stituto, quibus & exoritur in nostro apparēs he-
misphærio: reliquis vero duobus in occasu est.

Ἡ γὰρ ἄρπαξα, ἢ πολύγονορ, ἢ μαινόμελορ.
 Ἄρπαξα δὲ, ἢ πολύγονορ, ἢ μαινόμελορ βυλόμενοι
 συμῆναι, κροκόδειλορ ζωγραφούσι, διὰ τὸ
 πολύγονορ, καὶ πολίτεκνορ παρεχόμεναι.
 Ἐπεὶ γὰρ ἄρπασται βυλόμενος ἀπὸ τῆς θυμῶς
 θεὸς καθ' αὐτὸν μαίνεται.

Quo modo rapacem, fecundum, aut
 furentem.

Cæterum rapacem, fecundum, aut insanum
 volentes innuere, crocodilum pingunt, quod fecundum
 maximè sit hoc animal, multosq; liberos
 procreet, insuper & crebro in furorem agitur.
 Vbi enim ab expetita præda exciderit, indignabundus
 in se ipse furit.

Ἡ γὰρ ἄρπαξα, ἢ πολύγονορ, ἢ μαινόμελορ.

Ἀναρλιῶν ἢ λέγοντες, δύο ὀφθαλμοὺς κροκόδει-
 λῶν ζωγραφούσιν, ἐπειδή τὸ πάντες σώματα ζῶν
 οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκ τῆς θυμῶς ἀναφαίνονται.

Quo modo ortum.

Ortū ostendentes, geminos crocodili oculos
 pingunt, quoniam oculi huic animali velut ex
 imo corpore emergunt.

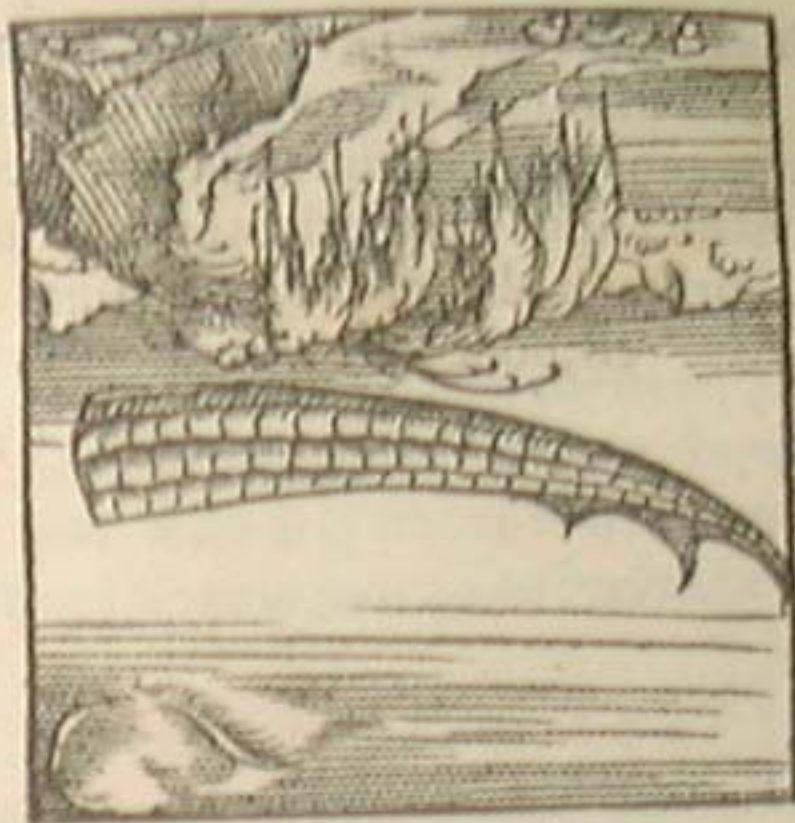

68. Πῶς δύσιν.

Δύσιν ὃ λείγοντες, κροκόδειλον κεκυφόμενον ζω-
γραφουσί· αὐτόν τε καὶ τὸν ὄψιν αὐτοῦ φέρει τὸ ζῷον.

Quomodo occasum.

At occasum signantes, Crocodilum inflexum
ac cernuum pingunt. Ad partum enim facile, &
ad venerem maxime proclive est hoc animal.

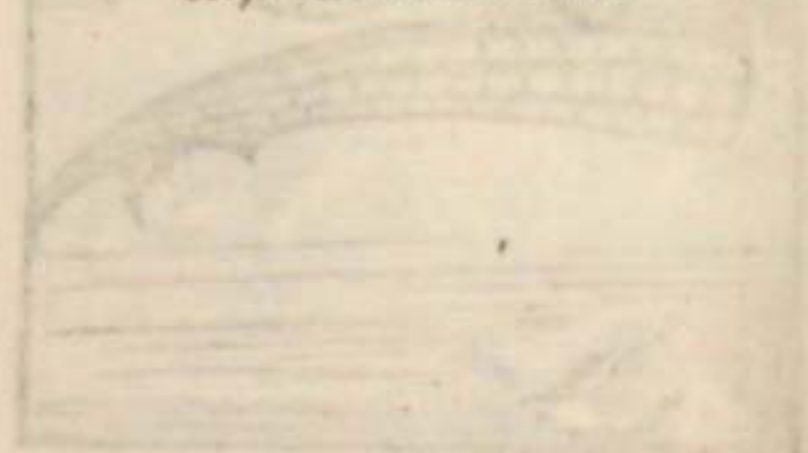
69. Πῶς σκιάζει σκόρπ.

Σκόρπ δὲ λέγοντες, κροκοδείλου οὐρὰν ζωγραφου-
σί· ἐπειδὴ οὐκ ἄλλως εἰς ἀφανισμόν καὶ ἀπώλη-
σιν φέρει ὁ κροκόδειλος· οὐδ' ἂν λάβηται ζῷον, εἰ
μὴ τῇ οὐρᾷ τῇ ἐαυτοῦ διὰ τὴν κλίσην αὐτοῦ πα-
ρασκυβήσῃ· ἐν δὲ τῷ ὄψιν αὐτοῦ φέρει ἡ τῆς κροκοδεί-
λου ὀφθαλμοῦ καὶ ἀνδρείου ὁ πόντος· ἰκανῶς δὲ καὶ ἄλ-
λων ὁ παρὰ τῶν σημείων, ἐν τῇ τῆς κροκοδείλων φύ-
σει, αὐτὰρ κλητὰ δόξαντα ἐν τῷ πρώτῳ συγγραμ-
ματι εἰπεῖν.

Quomodo tenebras adumbrent.

Porro tenebras significantes, Crocodili cau-
dam pingunt. Neque enim aliter ad exitium &
internecionem perducit crocodilus quodcun-
que apprehenderit animal, nisi cauda prius ex-

sum, inualidum reddiderit. Nanque in hac corporis parte præcipua est crocodili vis ac robur. Cæterum cum quamplurima alia in crocodilorum natura signa comperiantur, hæc quæ in primum librum conferre visum est, nunc satis erunt.

ὁ κροκόδειλος ὁ ὀφθαλμολόγος

ἌΡΟΥ Α'ΠΟ' ΑΛΩΝΟΣ ΝΕΙΑΩ'ΟΥ,
 Ἡ παρ' Αἰγυπτίοις ἱερογλυφικῶν
 γραμμάτων ἑρμηνεία βιβλίου
 Αὐτῶν.

Ἰὰ τὴν Αὐτῶν περὶ γραμμάτων, τῶν δὲ
 λοιπῶν τὸν λόγον ὕγιᾶ σοι παρασχέσο-
 μαι, ἃ δὲ ἐξ ἄλλων ἀντιγράφων οὐκ
 ἔχοντά τινά ἐξηγήσιν, αἰατ καίως ὑπὲρ ταῦτα.

ORI APOLLINIS NILIACI, DE
 Sacrarum apud Aegyptios insculptarum literarum
 interpretatione, Liber
 secundus.

Secundo autem volumine reliquorum tibi
 veram idoneamque in medium afferam ratio-
 nem: quæ & cum ab alijs auctoribus nequaquã
 sint exposita, necessariò subiungenda censui.

G

1. Τί ἀστέρα γραφόντες Δημοῦσιμ.
 Ἀστὴρ παρ' Αἰγυπτίοις γραφόμενος, ποτὲ δὲ θεὸν
 σημαίνει, ποτὲ δὲ νύκτα, ποτὲ δὲ χρόνον, ποτὲ δὲ
 ψυχὴν ἀνθρώπου ἀρρενίου.

Quid stellam pingentes, innuant.
 Depicta Ægyptiis stella nūc deum significat,
 nunc noctem, nunc verò tempus, interdum etiā
 hominis masculi animam.

2. Τί ἀετοῦ νεοσσόμ.
 • Καὶ ἀετοῦ νεοσσόμ, ἀρρενιογόνομ ♂ • κυ- Vide ob.
 κλονιδόρ σημαίνει. ἢ σπέρμα ἀνθρώπου. servatio-
 nes no-
 stras.

Quid aquilæ pullum.
 Et aquilæ pullus masculum, & orbiculatum
 quippiam vel semen hominis connotat.

3: Τί δύο πόδας* συνυπομένους καὶ βεβηκότας.
 δύο πόδες συνυπομένοι καὶ βεβηκότες, δρόμον
 ἡλίου τὸ ἐν ταῖς χειμεριναῖς ἡσπασὶς σημαίνουσι.

Quid geminos pedes iunctos ac stantes.

Gemini pedes simul compacti ac firmati, So-
 lis cursum cū in solstitio est hyberno, significāt.

4: Τί ἀνθρώπου καρδίαν φάρεος ἡρτημένῳ.
 Ἀνθρώπου καρδία φάρεος ἡρτημένη, ἀγα-
 θοῦ ἀνθρώπου σέμα σημαίνει.

Quid hominis cor faucibus appensum.

Hominis cor faucibus appensum, boni viri
 os designat.

ς. Πῶς πολέμου σόμα.

Πολέμου σόμα δηλοῦσιν, ἀνθρώπων χεῖρες ζα-
χαρούμεναι, ἢ ἐξ ὧν λόγος κραδύεται, ἢ δὲ τόξον.

Quomodo belli aciem, ac frontem exercitus
ad prælium instructi,

Belli aciem indicant, hominis depictæ man⁹,
hæc quidem scutum, illa vero arcum tenens.

ς. Τί δάκτυλον.

Ἀνθρώπου σόμαχος δηλοῖ δάκτυλος.

Quid digitum.

Hominis stomachum demonstrat digitus.

G iiij

Πῶς ὁσφυνὸν ἀνθρώπου.

Ὁσφυνὸν, ἡ δὲ ἀσπίς ἀνθρώπου βελόμυλοι ζωγραφῆται
καὶ λατρεῖται ὡς αὐτὸν γράφουσι. Ἰνὲς γὰρ λέγουσι
ἀπὸ τοῦ μακροῦ διὰ τὴν φέρειν αὐτοῦ.

Quo modo lumbum hominis.

Lumbum aut statum constitutionemque ho-
minis volentes notare, os spinæ dorsi pingimus.
Sunt enim qui dicant hinc semen defluere.

Πῶς Διφμοσιῶν, καὶ ἀσφάλειαν σημαίνει.

Ὁρεν γὰρ ὁσφυνὸν ζωγραφῆται, Διφμοσιῶν καὶ
ἀσφάλειαν σημαίνει, διότι διὰ τὴν αὐτὴν
ζῶν ὁσφυν.

Quomodo permanens aliquid &
tutum significant.

Coturnicis os pictum, stabile ac tutum quip-
piam indicat, quod difficile huius animalis os
afficiatur ac patiatur quicquam.

9. Πῶς ὁσφὺς ἀνθρώπου.

Ὁσφὺς ἡ σάστις ἀνθρώπου βελόμυλοι ζωγραφεῖται
ἐν τῷ λαίῳ ὁσφὺς γράφομεν. Ἰνὲς γὰρ λέγουσι π
απὸ μακρῆς ἐκεῖθεν φέρεσθαι.

Quo modo lumbum hominis.

Lumbum aut statum constitutionemq; ho-
minis volētes notare, os spinæ dorsi pingimus.
Sunt enim qui dicant hinc semen defluere.

10. Πῶς Διςμονὴ καὶ ἀσφάλειαν σημαίνει.

σημαίνει

Ὁρτυγος ὁσφὺς ζωγραφισμένη, Διςμονὴ καὶ
ἀσφάλειαν σημαίνει, διότι διυπαρξὶς ἔστι τοῦ
ζώου ὁσφὺς.

Quomodo permanens aliquid &
tutum significant.

Coturnicis os pictum, stabile ac tutum quip-
piam indicat, quod difficile huius animalis os
afficiatur ac patiatur quicquam.

III: Πῶς ὁμόνοια.

Ἄνθρωποι δύο ἀξιόμυνοι, ὁμόνοια δηλοῦσι.

Quo modo concordiam.

Duo homines magistratus ornati insignibus concordiam innuunt.

IV: Πῶς ὄχλος.

Ἄνθρωπος καθωπλισμένος, καὶ τοξόωρ, ὄχλος σημαίνει.

Quo modo turbam ac tumultum.

Armatus homo sagittasque iaculans, tumultum significat.

13: Πῶς ἀναμέτρησιμ.

Ἀνθρώπου δάκτυλος, ἀναμέτρησιμ σημαίνει.

Quo modo dimensionem.

Hominiis digitus dimensionem notat.

14: Πῶς γυναικα ἑστύον.

Γυναικα ἑστύον βαλόμενοι δηλῶσαι ἡλίου κύκλον σὺν ᾧ ἐστὶ μετὰ ἡλίου * δίσκος, δίσκος τέτμη-
μένος σημαίνει.

Quomodo desponsatam mulierem.

Desponsatam mulierem volentes ostendere, solis circulum, simul cum stella & ipso disco solis bipartito pingunt.

15: Πῶς ἄνεμον.

Τὴν ὀρεῖαν ὡς ἰέραξ ὑπὸ μετεώρου ἥλιου, ἀέ-
μους σημαίνει. ἔτι καὶ ἄλλως, ἰέραξ ἀπὸ τεταμένῃ
ταῖς πτέρυγας ἐν αἰέρι, διὸ πτέρυγας ἔχων, ἄνεμος
σημαίνει.

Quo modo ventum.

Accipiter ortum versus in sublime tendens,
ventos ostēdit. Item & aliter: Accipiter expan-
sas in aere alas habens, ventum, qui alas quāsdā
habere videtur, significat.

16: Ὡς πῦρ.

Καπνὸς εἰς οὐρανὸν ἀναβαίνων, πῦρ δηλοῖ.

Quo modo ignem.

Fumus in cœlum ascendens, ignem indicat.
H

17. Πῶς ἔργον.

τὸ ἄρρενος κέρασ γραφόμενον, ἔργον σημαίνει.

Quomodo opus.

Masculi animatis cornu pictum, opus nouit.

18. Γῶς ποινῶ.

τὸ δὲ θηλείας κέρασ ζωγραφούμενον, ποινῶ σημαίνει.

Quomodo pœnam:

At feminae cornu depictū, ultionē ostendit.

Hij

19: Πᾶς ἀνοσιότης.

Πρὸς τὴν ἀνοσιότητα γραφομένη, ἀνοσιότης
δηλοῖ.

Quo modo impietatem.

Imago umbilico tenus cum gladio depicta
impietatem innuit.

10: Γῶς ὥραν.

Ἰσπ Θ ποτάμῳ Θ γραφόμενος, ὥραν δηλοῖ.

Quo modo horam.

Hippopotamus depictus horam significat.

H ij

21: Πῶς πολυχρόνιον.

Ἐλφουκατ' εἰαυτὸν βλαστάνη κέρατα· ζῶν
γραφικὴ δὲ πολυχρόνιον σημαίνει.

Quo modo longæuum ac diuturnum.
Cervis quotannis cornua renascuntur. Hic
depictus longissimam vitam significat.

22: Πῶς ἀρσροφλῶ.

Λύκος, ἢ κύων ἀπὸ τρεφόμενος, ἀρσροφλῶ δὴ
λοι.

Quo modo auersionem.
Lupus aut canis auersus, auersionem mōstrat.
H iij

23: Γῶς μέλλον ἔργον.

Ἀκουὴ ζωγραφημένη, μέλλον ἔργον σημαίνει.

Quo modo futurum opus.

Auris picta futurum opus significat.

24: Πῶς φονέα, ἢ αἷμα.

Κροκοδείλου σφῆλξ ἀφροσύνης, ἢ αἷμα κροκοδείλου βλαπτικόν, ἢ φόνον σημαίνει.

Quo modo percussorem aut sanguinem.

Crocodili vespa per aerem volans, aut crocodili noxium sanguinem, aut eadem designat.

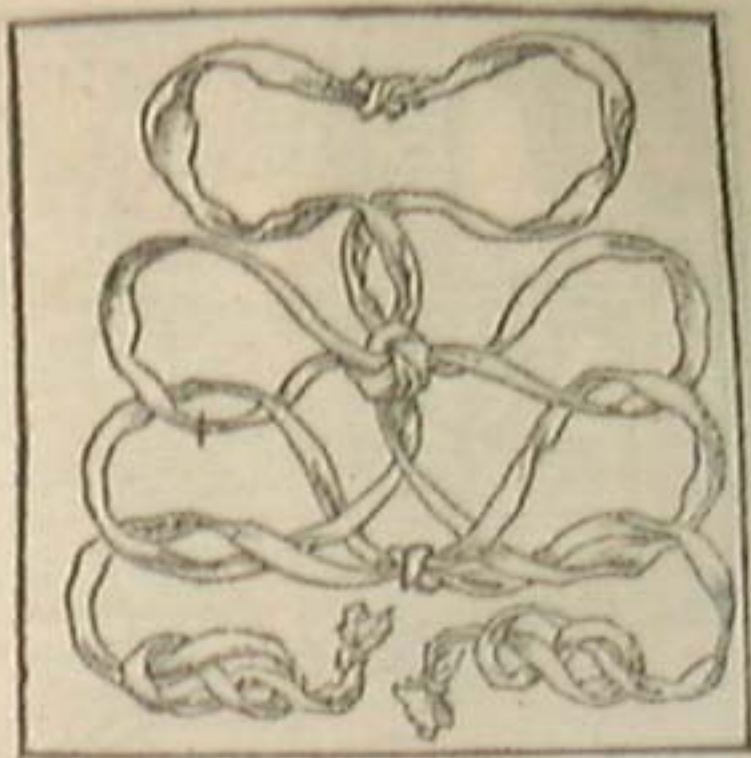

25: Πᾶς θάνατος.

Νυκτικὸς ὄφας, θάνατος σημαίνει ἄφνω ὅς ἐπι-
 ρέται τοῖς νεοτοῖς κατὰ τὰς νύκτας, ὡς ὁ θάνατος
 ἄφνω ἐπιέρχεται.

Quo modo mortem.

Nycticorax mortem significat: quemadmodum
 enim hic de repente pullos noctu, sic & mors
 homines necopinatò inuadit atque opprimit,

16: Πᾶς ἔρωτα.

Παυλὲς ἔρωτα ὡς θήρα
 ἔρωτα σημαίνει.

τὸν

Quo modo amorem.

Laqueus amoris, ut feram quandam significat.

27: Πῶς παλαιότατον.

Λόγοι & φύλλα, ἢ βιβλίον ἐσφραγισμένον, παλαιότατον Ἀηλοῖ.

Quo modo vetustissimum.

Sermones & folia, aut signat^{us} liber, vetustissimum indicant.

28: Πῶς * ποιῇ πολιορκίαν.

Κλίμαξ πολιορκίας ὅτι δ' ἀνέμαλον.

Quo modo obsidionem.

Scala obsidionem, quod inæqualis sit atque acclivis.

29: Πῶς ἄπειρον, ἢ μοῦσαν, ἢ μοῖραν.

* Πράγματα ἐπὶ αἱ δύο δακτύλοις ποδὶ.
χέλωνα, μοῦσαν, ἢ ἄπειρον, ἢ μοῖραν σημαίνει.

Quo modo inexpertū, musam, aut fatum.
Literæ septem duobus inclusæ digitis, musā,
inexpertum, aut fatum significant.

30: Τὴ σημαίνῃ γραμμῇ, ὑψηλευμένην ἐτέρᾳ.
γραμμῇ ὅρθῃ μίᾳ. ἅμα γραμμῇ ὑψηλευμένην,
λίνα γραμμὰς ὑψηλοῦ δας σημαίνει.

Quid linea significet super alte-
ram inflexa.

Recta linea simul cum altera supernè inflexa,
decem planas lineas indicat.

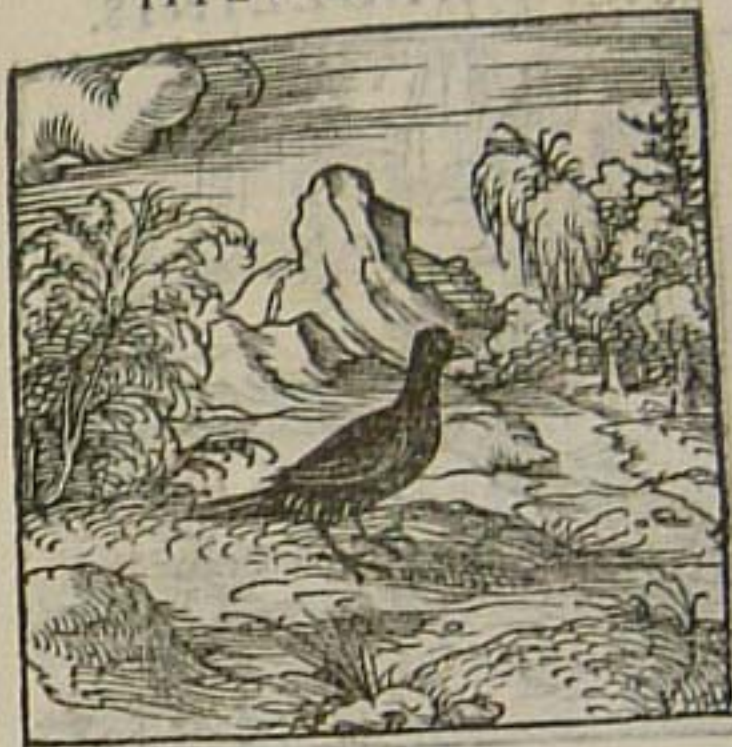

31: Τί δηλοῦσι χελιδόνα γράφοντες.

Τὴν ὅλον χερῇ σημαίνειν βουλόμηναι κτῆσιν γονικῶν καταλεφθεῖσαν ζωῆς ὑέσι, χελιδόνα ζωγραφούσιν· ἐκείνη γὰρ κυλίνει αὐτὴν εἰς πηλόν, ὅ κ' ἔχει τοῖς νεοττοῖς φωλεόν, μέλιν' αὖτε θινᾶναι.

Quid innuunt, hirundinem pingentes.

Omnes parentum opes filiis relictas volentes innuere, hirundinē pingūt. Illa enim iam morti proxima, luto seipsam volutat, & pullis latebras comparat.

32: Τί μέλαιναν πόλις δρᾶν.

Γνωαῖνα χήραν ἰδιμεῖνασαν ἄχει θανάτῳ δέλοιντες σημαίνειν, πόλις δ' αὖ μέλαιναν ζωγραφούσιν αὐτὴ γὰρ οὐ συμμίγνυται ἐτέρῳ ἀνδρὶ, ἕως οὐ χηρεύῃ.

Quid nigram columbam.

Mulierem viduam, quæ ad mortem usque in eo permanferit vitæ statu, volentes significare, nigram pingunt columbam. Hæc enim quando vidua est, alteri viro non miscetur.

33. Τί ιχθυόμωνα.

Ἀνθρώπου ἀδυνάτου, καὶ μὴ δύστηνός τινος ἐαυτῷ βελ-
 ῖσθαι δι' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄλλω ὑπὸ κενῆς
 θελοῖτες δηλῶσαι, ἰχθυόμωνα ζωγραφῶσιν. ἐκεί-
 νη δ' ὅταν ἴδῃ ὄφιν οὐ πρότερον ὑπὸ τῆς θύρας αἰτῶ-
 ῖν, ἀλλὰ ὅτ' οὐδ' ἄλλως ὑπὸ καλῆς μένῃ, τί τε εἰς αὐτὴν
 ταῦτα ὄφει.

Quid ichneumonem.

Hominem inuolidum, & qui sibi per se ipse
 opem ferre nequeat, sed aliorum se tueatur au-
 xilio, volentes monstrare, ichneumonē pingūt.
 Hic enim conspecto serpente non protinus in
 eum irrumpit, sed vocatis prius clamore alijs, tum
 demum ei resistit.

34. Τί δηλοῦσιν ὀρίανου ἱερογλυφῶτες.

Λεῖψιν μυρμηκῶν βουλόμηναι σημεῖται, ὀρίαν-
 ου ἱερογλυφῶσι. αὕτη γὰρ ποιεῖ λείπειν οὐ μύρ-
 μηκας, ἀλλὰ θεμέτη εἰς τὴν ὁπότε ἐξέρχονται.

Quid notent, origanum in sacris
in sculpetes.

Formicarum absentiam ac discessum volen-
 tes significare, origanum inter sacras sculpu-
 ras pingunt. Hæc siquidem eo in loco condita,
 unde formicæ prodeunt, eas fugat.

I ij

35. Τί σκερπίον, & κροκόδειλον.

Ἀνθρώποι ἔχοντες ἐτέρῃ ἴσῳ εἰς ἀνελύμενον συν-
 μῆναι θέλοντες, σκερπίον καὶ κροκόδειλον ζωγρα-
 φοῦσιν ἐκάτερος ἑκάτῳ ἄναιρῃ. εἰς εἰς αὐτὸν
 καὶ ἀναιρεῖν καὶ ἐτέρῳ σημαίνει, κροκόδειλον
 ζωγραφοῦσιν, ἢ σκερπίον. ἀλλ' εἰς ἡμέτερος ἀναι-
 ρεῖν τα, κροκόδειλον ζωγραφοῦσιν εἰς βραδείας
 ἀναιρεῖν τα σκερπίον, ὅθεν δύσκητον.

Quid scorpionum & crocodilum.

Inimicum cum pari conredientem inimico,
 indicare volentes, scorpionum & crocodilum pin-
 gunt: vterque enim alteri mutuum affert exitium.
 Sin verò victorem alterum, quique inimicum
 sustulerit innuant, aut crocodilum pingunt, aut
 scorpionum: si celeriter quidem sustulerit, croco-
 dilum: si lentè, scorpionum, ob eius difficile tar-
 dumque motum.

36. Τί γαλιῶ.

Γυναῖκα ἀνδρὸς ἔργα περὶ τοῦτον βυλόμενοι
 σημαίνει, γαλιῶ ζωγραφοῦσιν, αὐτὴ γὰρ ἄρρεος
 αἰδέϊον ἔχει, ὡς ὁ ἀνδρὶς.

Quid mustellam.

Vbi mulierem quæ viri præstet opera, volunt
 exprimere, mustellam pingunt: quod hæc ma-
 nis pudendum habeat velut ossiculum,

I iij

37: Τὸ χοῖρον.

Ὅτε βούλονται ἄνθρωποι ἐξέλιθι σημεῖναι, χοῖρον ζωγραφοῦσι, διὰ τὴν φύσιν τῆς χοίρου βλαπτικῆς εἶναι.

Quid porcum.

Volentes perniciosum & pestiferum hominem monstrare, porcum pingunt: quod ejusmodi sit porci natura.

38: Πῶς θυμὸν ἄμετρον.

Εἰ δὲ θυμὸν ἄμετρον, ὥστε καὶ ἐκ τοῦ βου πνεύματος περιττῶς θυμούμενον, λέοντα γράφουσιν, ἐκσοίζοντα ἐν ἰσθμοῖς σκύμνης καὶ λέοντα μὲν, διὰ τὸ θυμὸν ἐκσοίζοντα καὶ ἐκσοιζομένους, ἐπειδὴ τὰ ἐς αὐτὸν σκύμνης κοπτόμενα πῦρ ἐκβάλλει.

Quomodo immodicam iram.

Quod si immoderatam iracundiā, ex qua qui ea est commotus, febrim contraxerit, Leonem pingunt proprios catulos cauda flagellantem. Leonem quidem ob iracundiam, catulos vero cauda caesos, quod catulorum ossa si inter se colliduntur, ignem emittunt.

I iiij

Πῶς γέροντα μουσικόν.

Γέροντα μουσικόν βαλόμενοι σημήναι, κύκτει λο-
γραφεύσιν. οὐκ ἔστιν ἡδύτατον μέλῳ ἢ δια γη-
ράσκων.

Quo modo senem Musicum.

Senem musicum volentes cōmonstrare, cy-
gnum pingunt: quod hic senescens suavisimū
edat concentum.

Πῶς ἄνδρα διηλῶσι συγγινόμενον τῇ
ἑαυτῇ γυναικί.

Ἄνδρα συγγινόμενον τῇ ἑαυτῇ γυναικί κατὰ
μίξιν βαλόμενοι σημήναι, δύο κορώνας γράφουσιν.
αὗται γὰρ συμμειγνύονται ἀλλήλαις, ὥς μίγνυται
ἄνθρωπος κατὰ φύσιν.

Quo modo virum innuunt cum sua
ipsius vxore congreudentem.

Virum qui cum vxore sua consuetudinē
veneream habeat, innuere si velint, geminas cor-
nices pingunt: quod hæ eodem secum inuicem
modo naturaliter coeant, quo homines.

41. Τί δηλοῦσι κἀνθάρορ τυφλὸρ γράφοντες.
 Ἄνδρα ἑωδὶ ἡλιακῆς ἀκτῖνος πυρέξατο, ὃς
 τῷ θερὰ χθανόντα βουλόμηνσι σημεῖναι, κἀνθά-
 ρορ τυφλὸρ γράφασιν· οὗτος γὰρ ἑωδὶ τῇ ἡλίῳ τυ-
 φλόμην· ὃς ἀχθνήσκει.

Quid significant, cæcum scar ab æum
 pingentes.

Hominem qui ex solaribus radiis contracta
 febris perierit, notantes, cæcum pingunt. Scara-
 bæum, ut qui splendore solis excæcatus intereat.

42. Τί δηλοῦσι ἡμίονορ γράφοντες.
 Γαυαῖκα σεῖρε·ο βελήμενοι σημεῖναι, ἡμίονορ
 γράφασιν· αὐτῇ γὰρ δεξιὰ τοῦ σεῖρε· οὐδὲ, δεξιὰ μὴ ἔ-
 χειρ· τίω μὴ ξανέπ' ἀθείας.

Quid mulam.

Sterilem volentes indicare mulierem, mulam
 pingunt. Hæc nāque eò sterilis est, quòd matri-
 cem rectam non habeat.

43. Πῶς δηλοῦσι γυναικαγενήσθην
θήλεα βρέφη.

Γυναικα γενήσθην θήλεα βρέφη πρώτως, ἐν
λόμενοι σημήναι. ταῦρον ὡς τὰ ἀριστερά ἰδόντα
ζωγραφοῦσιν. εἰ δ' ἄρ' ἕνα, πάλιν ταῦρον ὡς τὰ
δεξιὰ ἰδόντα ζωγραφοῦσιν· ἐκείνῳ δ' ἄρ' ὅτι
ὁχείας καταβάλλω, εἰ δ' ὡς τὰ ἀριστερά κατέλ-
θοι θήλυ γενᾶσθαι σημαίνει· εἰ δ' ὡς τὰ δεξιὰ
κατέλθοι ἄρ' ὅτι ὁχείας, ἄρ' ἔρμιν τεταται.

Quo modo mulierem quæ pueros
fœmineos pepererit.

Mulierem fœminas primùm infantes enixâ
significantes, taurum sinistrorsum spectantem
pingunt. Mares verò, rursus taurum dextrorsû.
Is enim ex congressu discedens, si ad læuâ con-
uersus fuerit, genitam esse fœminam indicat, si
ad dextram, marem.

44. Πῶς δηλοῦσι σφῆκας.

Σφῆκας βελόμβιοι σημήναι, νεκρὸν ἵππον ζω-
γραφοῦσιν. ἐκ γὰρ αὐτοῦ ἄφθανόντες πολλοὶ γί-
νεται σφῆκες.

Quo modo vespas.

Vespas designantes, cadauer equi pingunt.
Ex eo enim multæ procreantur vespæ.

45: Πῶς δηλοῦσι γυναῖκα ἐκτεβόσκουσαν.

Γυναῖκα ἐκτεβόσκουσαν βουλόμενοι σημεῖαι, ἴππον πατῆσαν λύκῳ ζωγραφοῦσιν. οὐ μόνον γὰρ πατῆσαι τὴν λυκορὴν ἐκτεβόσκει ἡ ἴππος, ἀλλὰ καὶ ἴχθυον ἐὰν πατήσῃ τοῦ λύκου, παραχρῆμα ἐκτεβόσκει.

Quo modo mulierem abortientem.

Abortientem mulierem signantes, equā quæ lupum conculcet, pingunt. Non solum enim si lupum calcarit, abortum facit equa, sed & si lupi calcarit vestigium, abortit protinus.

46: Πῶς ἀνδρὶ περιβόοντα ἑαυτὴν ἀπ' χησμονῆς.

Ἀνδρὶ περὶ ἀπ' χησμονῆς λαβόντα ἑαυτὴν βυλβύλοι σημεῖναι, φάσασιν κρατοῦσαν φύλλον δάφνης ζωγραφοῦσιν ἐκείνη γὰρ ὅτε ἀρρώσκει, φύλλον ἰδιλίθῃσι δάφνης εἰς τὴν νεοσιὰν ἑαυτῇ, καὶ ὑγιαίνει.

Quo modo hominem, qui sese responso ab oraculo accepto sanarit.

Hominem, qui se ipse ex oraculo pristinae sanitati restituerit, volentes innuere, palumbum pingunt lauri folium tenentem. Hic enim ubi morbo laborat, lauri folium in nidum suum inferens, conualefeit.

17. Πῶς κένωπας πολλούς.

Κένωπας πολλούς ὑδροφοιτῶντας βυλόμυροι ζω-
γραφεῖσται, σκέληκας ἱεράφυσιν ἐκ τούτων γὰρ γιν-
νῶνται οἱ κένωπες.

Quo modo culicum copiam.

Exerescētem & aduentantem culicum co-
piam exprimere cupientes, vermes pingunt.
Siquidem ex his gignuntur culices.

44. Γῶς ἄνδρα μὴ ἔχοντα χολῶν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου διεχόμενον.

Ἄνδρα μὴ ἔχοντα χολῶν αὐτοφυῶς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου διεχόμενον γεωφοντες, πόδας δ' ἀμζωγρα-
φοῦσιν ἔχουσιν τὰ ὁπίσθια ὁρῶν· εἰ ἐκείνους γὰρ
πῶς χολῶν ἔχει.

Quomodo hominem qui cum ex se bi-
liosus non sit, ab altero tamen bile
commouetur.

Hominem qui suapte natura bile careat, sed
eam ab altero suscipiat, notantes, columbā pin-
gunt dorso erecto: illic enim bilem habet.

Κ

49: Πῶς ἄνθρωπον ἀσφαλῶς οἰκουῦντα πόλιν.

Ἀνθρωπον ἀσφαλῶς οἰκουῦντα πόλιν σιμῆται
βυλόμενοι. ἀεὶ ἔρ' λίθον βασάζοντα ζωγραφού-
σιν· ἐκείνῳ γὰρ ἀπὸ θαλάττης, ἢ ἀπὸ γῆς λίθον ἐ-
πιλεῖ, ὃ ἴθυσιν εἰς τιὸ ἰθίαν νεοσιάν, δι' ὃ ἀ-
σφαλῶς μένει.

Quo modo hominem qui tutò urbem
incolat.

Vt hominem significant, qui tutò urbem ha-
bitat, aquilam pingunt, quæ lapidem gestet.
Hæc enim è mari vel terra sublatum lapidem
in suum infert nidum, quo tutior sit ac firmior.

50: Πῶς ἄνθρωπον ἀσθενῶς ἔχοντα, καὶ ὑφ' ἑτέρου
καταδιωκόμενον.

Ἀνθρωπον ἀσθενῶς ἔχοντα, καὶ καταδιωκόμε-
νον ὑπὸ ἰχυροτέρου, βυλόμενοι σιμῆται. ὥτι καὶ
ἴσως ζωγραφούσιν. αὐτῇ γὰρ ἱππίαται ὅταν ἰδίῃ
ἴσως.

Quo modo inferiorem debilioremque
hominem, quem alius perse-
quatur.

Debiliorem hominem, quem validior ac po-
tentior insectetur, volentes designare, ut idem
& equum pingunt. Hæc enim equo conspecto
protinus auolat.

Kij

σι: Πῶς ἄνθρωποι δηλοῦσι προσφύγοντα τῷ
ιδίῳ πάτῳ καὶ μὴ βοηθεύμενοι.

Ἄνθρωποι προσφύγοντα τῷ ἰδίῳ πάτῳ καὶ
μὴ βοηθεύμενοι, θέλοντες δηλοῦσαι, στυγερὰ
γλαῦκα ζωγραφοῦσι. οὗτοι γὰρ θεοθυοῦνται,
πρὸς τὴν γλαῦκα τέχνην καὶ πρὸς αὐτὴν ὠμωρίζε-
ται.

Quo modo cum qui ad proprium patro-
num confugiens, nullum tamen
ab eo sentit auxilium.

Hominem qui ad proprium patronum con-
fugiat, nec eius subleuetur auxilio, monstrare
cupientes, passerem & noctuam pingunt. Hic
enim dum aucupum venatione petitur, ad no-
ctuam accurrit, à qua mox opprimitur.

σι: Πῶς ἄνθρωποι δηλοῦσι ἀσθενῆ καὶ
προπετθόμενον.

Ἄνθρωποι ἀσθενῆ & προπετθόμενοι βεβλόμε-
νοι σιμῆσαι τυκτοῖς ζωγραφοῦσι. ἐκείνη γὰρ μὴ
ἔχουσα πτερὰ, ἵπταται.

Quomodo hominem qui cum viribus non
valeat, temere tamen aliquid suscipit,
ac audacius se gerit.

Imbecillum hominem lasciuientē, tamen &
audacius aliquid molientem, cum mōstrare vo-
luerint, vespertilionem pingunt. Hæc enim et si
alas non habeat volare tamen conatur.

K iij

ῥως γυναικα θηλάζουσαν, καλῶς
ἀνατρέφουσαν.

Γυναικα θηλάζουσαν, καλῶς ἀνατρέφουσαν
βουλόμενοι ζωγραφῆσαι, τούτονα ζωγραφούσιν,
αὐτὴ γὰρ μένη τῇ ἀλλωρπῆλωρ, ὁρῶντας καὶ μα-
στόρας ἔχει.

Quo modo lactantem mulierem, opti-
méque nutrientem.

Mulierem lactantem ac bene nutrientem
ubi pictura exprimere volebant, turturem pin-
gebant. Sola enim inter omnes volucres, hæc
dentes ac mammas habet.

μα Πῶς ἄνθρωπον κηλούμενον ὀρχήσθ.

Ἄνθρωπον δὲ ὀρχήσεως καὶ αὐλητικῆς κηλού-
μενον βουλόμενοι σημεῖναι, τούτονα ζωγραφού-
σιν αὐτὴ γὰρ ἀπὸ αὐλῆς καὶ ὀρχήσεως ἀλίσκεται.

Quo modo hominem qui tripudio
capiatur ac demulceatur.

Hominem saltatione tibiarūque cantu gau-
dentem notantes, turturem pingunt. Hæc liqui-
dem tibia ac saltatione capitur.

Kiiiij

551 Πῶς ἄνθρωποι μουσικόν.

Ἀνθρώπου δὲ μουσικόν, καὶ τελευτῶν βυλόμενοι ση-
μαῖται, τέτλιγα ζωστῆρα φοῦσιν· οὗτος γὰρ δὲ τὸ σῶ-
ματος οὐ λαλεῖ, ἀλλὰ διὰ τὸν ἄλγεως φθιγρό-
μενόν, καλὸν μέλ· ἀείδει.

Quomodo sacris initiatum
hominem

Rebus sacris ceremoniisque additum signi-
ficantes, cicadā pingunt. Hæc enim nō ore, sed
dorso resonans, pulcherrimum edit dulcissi-
mumq; concentum.

552 Γῶς βασιλέα ἰδιόζοντα, καὶ μὴ ἐλεοῦντα
τοῖς πταίσμασι.

Βασιλέα ἰδιόζοντα, καὶ μὴ ἐλεοῦντα ἐν τοῖς
πταίσμασι βυλόμενοι σημαῖται, ἄε τρυζῶστῆρα φοῦ-
σιν· οὗτος γὰρ ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις ἐχθρὸν τοσὶαν, καὶ
ὕψι φηλόττορον πάντων τῶν πετεινῶν ἵπταται.

Quomodo seorsum agentem regem,
nec subditorum lapsibus ve-
niam dantem.

Regem qui solitudine gaudeat, quique erra-
ta non condonet, si velint significare, aquilam
pingunt. Hæc enim desertis in locis nidum sibi
construit, sublimiusq; ceteris volatilibus volat.

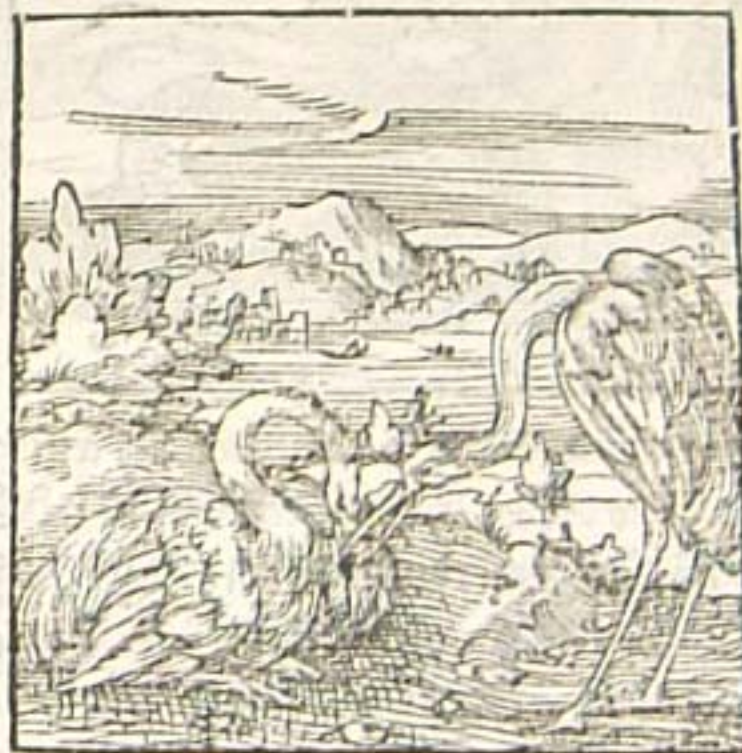
57. Πῶς ἀρχατάσασιν πολυχρόνιον.

Ἀρχατάσασιν ὃ πολυχρόνιον βελόμβοι σημή-
ναι φοῖνικα· ὃ ὀρεόν ζωγραφούσιν. ἐκεῖνος γὰρ ὅτε
γεννᾷ ἀρχατάσασιν γινέ· περὶ γὰρ ταῦτα· Γεννᾷ
ὃ πρῶτον βόσκει· ὅταν μέλη τελευτᾷ ὁ φοῖνιξ ῥήσ-
σει ἑαυτὸν ὑπὸ τῇ γλῶττι καὶ ὁ πῶν ἐκ τῆς ῥήματος λαμ-
βάνει, ὅ ἐκ τῆς ἰχώρος τῆς καταρρέοντος ἄλλος γεν-
νᾷ· οὗτος τε ἄμα τῇ πρὸς φύσιν, σὺν τῷ πατρὶ πα-
ρῶν· εἰς τὴν ἡλίαν πόλιν τῆς ἐν Αἰγύπτῳ· ὅπου γε-
νόμενος ἐκεῖ ἄμα τῇ ἡλίᾳ ἀναβλή, ἐκεῖσε τελευ-
τᾷ, ὅ μετὰ τὸ θάνατον τοῦ πατρὸς, ὁ νεοσσὸς πάλιν
ὑπὸ τῇ ἡλίᾳ παρῶν ἀπεισιν· οἱ δὲ ἱερεῖς τῆς
Αἰγύπτου, ὅτε ἴδον τὸ ἀρχανόντα φοῖνικα θάπτουσι.

Quo modo diuturnam rerum
instaurationem.

Instaurationem autem diuturnam, & quæ

post multa fiat sæcula, volentes indicare, phœni-
cem avem pingunt. Hic enim dum nascitur, re-
rum vicissitudo fit & innovatio. Gignitur autē
hunc in modum: iamiam moriturus phœnix in
terrā sese summo impetu proicit, unde & vul-
nus accipit. Ex sanie verò defluente alius gigni-
tur, qui simul ac pennæ ei natæ sunt, cum patre
Heliopolin quæ in Ægypto est proficiscitur:
quò cum pervenerit, pater illic, simul ac Sol or-
tus est, moritur: post cuius mortem pullus in
propriam redit patriam, At phœnicem hūc de-
functū Ægyptii sacerdotes sepulturæ inādant.

58. Πῶς φιλοπάτορα.

Φιλοπάτορα βελόμβοι σημήναι ἄνθρωπον, πε-
λαργὸν ζωγραφούσιν. ὅτε γὰρ τῷ γεννηθέντι
ἐμβάφει, οὐ χωρίζεται τῷ ἰδίῳ πατέρω, ἀλλὰ
παρμένει αὐτῷ ἄχρις ἐσχάτου γήραος, θίγει
αὐτοῖς ἀχρénéμων.

Quo modo patris amantem.

Patris studiosum hominem innuentes, ciconiam pingunt. Hæc enim à parentibus enutrita usque senium vnà permanet, pietatem ipsis obseruantiamque rependens.

59: Πῶς γυναικα μισοῦσαν ἄνδρα, ἄνδρα, γυναικα μισοῦσαν τὴν ἰδίου ἄνδρα, καὶ ὑδρούλουσαν αὐτῷ εἰς θάνατον, μόνον δὲ ἀπὸ μίξις κολεκθῆναι αὐτὴν, βυλόμενοι σημεῖναι. ἔχιν ζωγραφοῦσιν αὐτὴν ὅταν συγγίνηται τῷ ἄρρενι, σόμα σόματι ἐμβάλλει καὶ μετὰ τὸ ἀφελθῆναι, ἀφρακοῦσιν τὴν κεφαλὴν τῷ ἄρρενι, ἀνακτεῖ.

Quo modo uxorem quæ virum suum odio habeat.

Mulierem quæ virum odio prosequens, eius vitæ insidietur, solumq; ei in coitu blandiatur,

designare volētes, viperam pingunt. Hæc enim cum mare congregiens, os ori inserit, & à coitu discedens, mare morso capite interimit.

60: Πῶς τέκνα δηλοῦσιν ὑδρούλουσιν ταῖς μητέρας.

τέκνα ὑδρούλουσιν ταῖς μητέρας σημεῖναι βυλόμενοι, ἔχιν ζωγραφοῦσιν αὐτὴν ὅταν οὐ νικτεται ἀλλ' ἐκβιβρώσκηται τὴν γαστέρα αὐτῆς ἐκπερίεται.

Quo modo liberos matribus insidiantes.

Liberos matri insidiantes vt demonstrent, viperam pingunt. Nam hæc non iuxta ceterorum animantium naturam in lucem editur, sed exeso disruptoque matris prodit utero.

61: Πῶς ἄνθρωπον διλοῦσιν ἔσω κατιγορίας
λοιδορηθέντα ἐὶ ἀσθενήσαντα.

Ἀνὴρ ὁ ἄνθρωπος ἔσω κατιγορίας λοιδορηθέντα ἐὶ
ἀσθενήσαντα ἐπὶ θεῶν, βασιλίσκος σημήναι, βασι-
λίσκου ζωγραφοῦσιν· ἐκεῖνος γὰρ ἐὶ πλῆσιαζον-
τας τοῦ ἑαυτοῦ φουρήματι φονδύει.

Quo modo hominem qui ab accusato-
re conuitiis affectus, morbum
inde contraxerit.

Hominem qui ex accusatione conuitiis affe-
ctus, in ægitudine inciderit, significare cupien-
tes, basiliscum pingunt. Hic enim propius accen-
dentes afflatu suo perimit.

62: Πῶς ἄνθρωπον ἔσω πυρὸς καίμενον.

Ἀνὴρ ὁ ἄνθρωπος ἔσω πυρὸς καίμενος βασιλίσκος
σημήναι. βασιλίσκου ζωγραφοῦσιν· αὐτὸς γὰρ ἐ-
κατέρω τῇ κεφαλῇ ἀναίρει.

Quo modo hominem qui igne vratur.

Hominem qui igne comburatur dum signi-
ficant, Salamandram pingunt. Hæc enim utro-
que capite interimit.

63: Πᾶς ἄνθρωπον τυφλόν.

Ἄνθρωπον τυφλόν βελόμβιοι σημεῖναι, ἀπὸ λακκαζωγραφοῦ ἐκείνου γὰρ ὁ φθαλμὸς οὐκ ἔχει, οὔτε ὁρᾷ.

Quo modo cæcum hominem.

Cæcum significantes, talpam pingunt qui neque oculos habet, neque omnino videt.

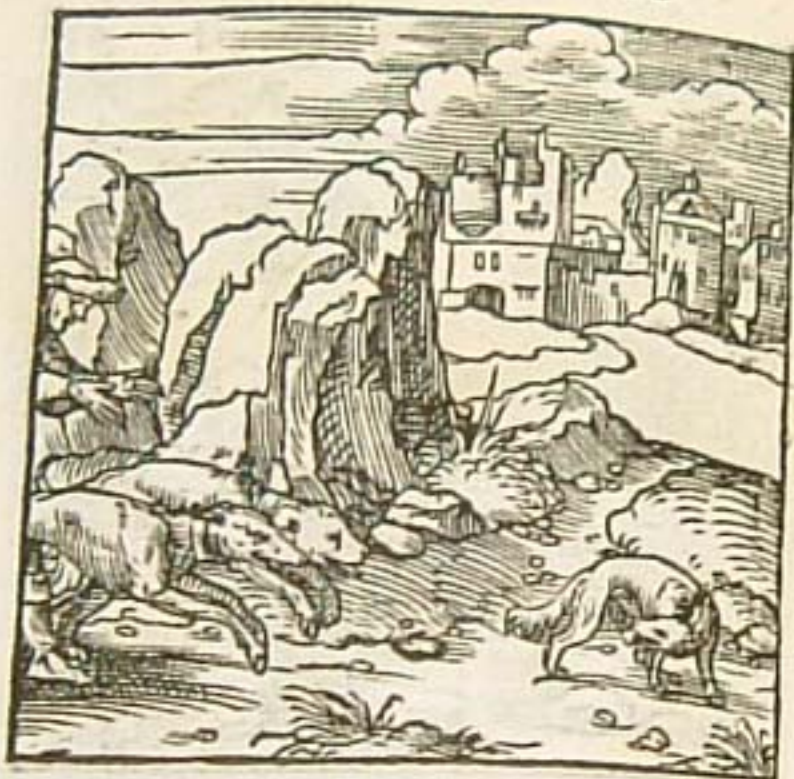

64: Πᾶς ἀπείτηρ ἄνθρωπον.

Ἄνθρωπον ἀπείτηρ βελόμβιοι σημεῖναι, μὲν γὰρ ἐπεὶ ἀνυκτερίῃ θ' ὁ ζωγραφοῦσι, διότι ἐκείνων τῇ πτέρω εἰς τὴν νεοσσίαν τῇ μυρμηκῶν, οὐ πρόερχεται αὐτῇ ἴς.

Quo modo hominem qui domi sese continet.

Hominem qui domo non exeat significantes, formicam simulque pennas vespertilionis pingunt. Huius enim pennis ad formicarum nidos admotis, nulla ex ipsis egreditur.

65: Πῶς ἄνθρωπον διὰ τῆς οἰκείας ἐξωλείας
βλαπτόμενον.

Ἀνθρωπον διὰ τῆς ἰδίας ἐξωλείας βλαπτόμενον
σημῆναι βελομένοι, καὶ σκορὰ ζωγράφοις ἐκεί-
νῳ ὅτι καταδιωκόμενος, εἰς τὴν ἀγρὰν τοῦ ἰδίου
διιδύμενος ἀφωῶν ἐπίπῃ.

Quomodo hominem qui sibi ipse damni
ac perniciiei autor sit.

Eum qui proprio & à se illato damno læda-
tur, volentes signare, castorem pingunt. Hic
enim cum se venatione peti videt, proprios tes-
tes euulsos in prædam obiicit.

66: Πῶς ἄνθρωπον κληρονομηθέντα ὑπὸ
μεμιστημένῳ τέκνῳ.

Ἀνθρωπον κληρονομηθέντα ὑπὸ μεμιστημέ-
νου τέκνου βελομένοι σημεῖναι, πῶς θηκορὸν ἔχοντα ὑπὸ
ἑτέρου μικροῦ πῶς θηκορὸν ζωγράφοις ἐκείνῳ
ὅτι γυνὰ δύο πῶς θηκορὸν. ὅτι ἓν αὐτῷ φι-
λεῖ λίαν, τὸ ἕτερον μισεῖ. ὅμ ὃ φιλεῖ ἐμπροσθερ-
βασάζων φονδύ. ὅμ ὃ μισεῖ, ὅπῃθεν ἔχῃ, καὶ ἐκεί-
νον ἐκτρέφῃ.

Quomodo hominem qui sibi inuiso
filio hereditatem reliquerit.

Hominem cuius bonis inuisus filius succeffe-
rit, innuentes, simium pingunt, retróque parvū
alterum. Is enim cum geminos pariat, ex his al-
terum supra modū diligit, alterum odit. Quem
autem diligit, ante se assiduè gestans, suffocat.
At quem odit, retro habet, ac deinceps educat.

67: Πῶς ἄνθρωποι τὰ ἴδια ἐλαττώματα
κρύπτοντα.

Ἀνθρώποι τὰ ἴδια ἐλαττώματα κρύπτοντα
βελόλαισι σημῆναι, πῶς ἔτι καὶ ἑρμούδα ζωγραφῶν
σινδύτος ἢ οὐρανὸν κρύπτει τὸ ἴδιον οὐρανόν.

Quomodo hominem lapsus suos
regentem.

Cum notare cum volunt. qui delicta aut er-
rata sua occultet, simium meientem pingunt.
Hic enim meiens urinam occulit.

68: Πῶς ἑνὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀκρόντα.

Τινὰς ἑνὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀκρόντα θέλοντες ση-
μῆναι, αἶψα ζωγραφῶσι τὴν αὐτὴν ἢ ἀναπνεῖ δὲ
τῷ ῥωθάνω, καὶ τῷ ὠτῷ.

Quomodo cum qui auditu magis valeat.

Eum qui acutius audiat volentes innuere,
capram pingunt, quæ & naribus, & auribus re-
spirat atque audit.

L iij

69: Πῶς ἄστατον.

Τινὰς ὃ ἄστατον καὶ μὴ μένοντα ἐν ταυτῷ. ἅμ' ὅ-
τε ἢ ἰσχυρὸν θρασύν, ὅτε ὃ ἀσθενὴ δειλὸν βουλό-
μνοι σημεῖναι, ὕαιναμ ζωγραφοῦσιν αὐτὴ γὰρ ὅτε
ἢ ἄρρωστον γίνεται, ὅτε ὃ θήληα.

Quo modo instabilem,

Instabilem quempiam, neque in eodem per-
sistentem statu, sed interim robustum & auda-
cem, interim verò imbecillum ac timidum vo-
lentes designare, hyænam pingunt. Hæc enim
nonnunquam mas est, nonnunquam fœmina.

70: Πῶς ἄνθρωπον ἐκ τῶν ἐλαττόνων
ἡττώμενον.

Ἀνθρώπου δὲ ἡττώμενον ἐκ τῶν ἐλαττόνων βου-
λόμενοι σημεῖναι, δύο δέρματα ζωγραφοῦσιν, ὧν
ἓ ἢ ὕαινης ὅστις, καὶ ὃ ἄλλο παρδάλεως. ἐὰν γὰρ ὁμοῦ
ῖναι τὰ δύο ταῦτα δέρματα, καὶ ἢ τὴν παρδάλεως
ἀρβύλαι τὰς ξίχας, καὶ δὲ ἄλλο οὐ.

Quomodo eum qui ab inferioribus
victus sit.

Eum qui inferiori & inuolidiori cesserit, cum
innuere volunt, geminas pelles pingunt, hyæna-
nam, alteram pardi. Hæc enim si simul iungan-
tur, pardi quidem pellis pilos abiicit, altera
non item.

L iiij

γ. Πῶς ἄνθρωπον ἐν ἰδίᾳ ἐχθρὸν
πῶς γενόμενον.

Ἄνθρωπον ἑν ἰδίᾳ ἐχθρὸν πῶς γενόμενον δη-
λουῶντες, ὕαιναν ὑπὸ τὰς δεξιὰς σρεφομένῳ ζωγρα-
φοῦσιν. ἔὰρ ἢ νικώμενον, ἀνὰ πάλιν ὑπὸ τὰς ἀριστε-
ράς σρεφομένῳ ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ διωκομέ-
νη ἔὰρ ὑπὸ τὰς δεξιὰς σρεφῇ, ἀναιρεῖ ἔρμιν διώκον-
τα. ἔὰρ ἢ ὑπὸ τὰς ἀριστεράς, ἀναιρεῖται ἑξ ὧν τὸ διώ-
κοντος.

Quomodo hominem inimico su-
periore.

Eum qui inimico superior evaserit, mon-
strantes, hyenam ad dextram versam pingunt,
rursus eandem sinistrorsum, victum docentes.
Hæc enim cum ab adversario inuaditur, si ad
dextram deflexerit, persequentem interimit: si
ad sinistram, ab eodem perimitur.

γ. Πῶς ἄνθρωπον παρελθόντα τὰς ἐπιχειρήσεις
αὐτῷ συμφορὰς ἀφόβως.

Ἄνθρωπον παρελθόντα τὰς ἐπιχειρήσεις
αὐτῷ συμφορὰς ἀφόβως ἄχρι θανάτου βεβλήμε-
νοι δηλούται, δέρμα ὕαινης ζωγραφοῦσιν. ἔὰρ
γάρ τις τὸ δέρμα ἐξ ὧν πῶς ἀλλοιῖται, καὶ παρέλθῃ
ἐξ ἡνῶν ἐχθρῶν, οὐ μὴ ἀδίκηθί σέεται ὑπὸ ἡνός,
ἀλλὰ παρέρχεται ἀφόβως.

Quomodo eum qui intrepidè obla-
tas sibi pertulerit calamitates.

Eum qui ad extremum usque vitæ spiritum
omnes in quas incidit calamitates æquo & con-
stanti superarit ac passus sit animo, si velint
monstrare, pellem pingunt hyenæ. Hac enim
succinctus quis, etsi per medios hostes feratur,
intrepidus indemnisque præteribit.

73. Πῶς ἄνθρωπον διανθέντα τοῖς
ιδιόλοις ἐχθροῖς.

Ἄνθρωπον διανθέντα ὑπὸ τῷ ἰλίῳ ἐχθρῳ,
κατὰ ζιμῖαν, μικρὰς ἀπαλλαγέντα βελόμβοι
σημῆναι, λύκον ζωρχοῦσιν, ἀφλέγοντα τῷ ἄ-
κρῳ τῷ οὐρᾷ. οὗτος μέλῳ θηρῶν εἶναι, ἀφβά-
λῃ τὰς τρίχας καὶ τῷ ἄκρῳ αὐτοῦ οὐρᾷ.

Quo modo hominem ab hostibus
oppressum.

Circumuentum oppressumq; ab hostibus, &
qui minimo sese à discrimine & damno exem-
erit, indicare volentes, lupum pingunt amissa ex-
trema cauda. Hic enim à venatoribus indagan-
dus, pilos extremamque caudam resecat.

74. Πῶς ἄνθρωπον φοβούμενον τὰ ἰδιόσυμβαι-
νοντα αὐτῷ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς.

Ἄνθρωπον φοβούμενον τὰ ἰδιόσυμβαινόντα αὐ-
τῷ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς βελόμβοι σημῆναι, λύκον
καὶ λίθον ζωρχοῦσιν. οὗτος γὰρ οὔτε σίδηρον, οὔ-
τε ῥάβδον φοβεῖται, ἀλλὰ μόνον λίθον. ἀμέλει ἐ-
κ τῶν περὶ τῆς τῷ τῷ λίθῳ, θύεισιν αὐτῷ πτο-
ούμενον, καὶ ὅπου ἄρ' ὡς πληγὴ τῷ λίθῳ ὁ λύκος, σκῆ-
ληκας ἐκ τῷ πληγῆς ἀναφέρει.

Quo modo hominem ea timentem quae
sibi ex improviso, occultaque qua-
dam ratione contingunt.

Eum qui discrimina timeat sibi ex insperato
occultóq; obiecta, dum móstrare voluerint, lu-
pū ac lapidē pingūt. Hic enim neque sibi à fer-

ro neque à virga, sed à lapide duntaxat timet.
Nimirum si quis in eum lapidem coniecerit, de
repente consternatum deprehendet, & ubicun-
que lapis ei vulnus inflixerit, ibi succrescere so-
lent pullularéque vermes.

75. Πῶς ἄνθρωπον ὡς θυμῷ σωφρονισθέντα
ἔωθ' πυρός.

Ἄνθρωπον ἔωθ' πυρός σωφρονισθέντα, ὃ ὡς
θυμῷ, θέλοντες δηλώσαι, λέοντας ὃ δάδας ζω-
οφροσύνην. οὐδέ μ' ἄλλο φοβέται ὁ λέων, ὡς
τὰς ἀνημένας δάδας. ὃ ὡς οὐδενὸς δαμάζεται ὡς
ἔωθ' πυρός.

Quo modo hominem ob iracundiam
igne castigatum.

Hominem igne castigatum, idque ob furorē,
volentes monstrare, leones & faces pingunt.
Nihil enim æquē timet leo, atque accensas fa-

ces, nullāque magis re domatur, quā his.

76. Πῶς ἄνθρωπον πυρέττοντα, ὃ ὡς ἑαυτοῦ
θεραπεύεται.

Ἄνθρωπον πυρέττοντα καὶ ὡς ἑαυτοῦ θεραπεύ-
εται βελόμβιοι δηλώσαι, λέοντα ζωοφροσύ-
νην ζώγοντα. ἐκεῖν ὃ ἄνθρωπος πυρέξει, φα-
γῶν πίθηκα ὑγιαίνει.

Quomodo febricitantem hominem
qui sibi ipse medeatur.

Eum qui febri laborans se ipse curet, mon-
strantes, Leonem pingunt, qui simiam voret.
Hic enim febre correptus, si simiam vorarit,
protinus conualefcit.

77. Πῶς ἄνθρωπον σωφρονισθέντα ἀπὸ αἰ-
πρώων ἐξωλείας.

Ἄνθρωπον ἀπὸ ἐξωλείας τῷ πρῶτον ὡς ζῶν σωφρο-
νισθέντα βεβλόμενοι δηλώσαι, ταῦτον ζωγραφοῦ-
σι πρὸς διεδεμένον ἀγριοσυκῆ· οὗτος γὰρ ὅταν ὄρ-
γῃ, διεσμεῖται ἀγριοσυκῇ, καὶ ἡμεροῦται.

Quo modo hominem prioribus damnis
& calamitatibus admonitum ac
emendatum.

Eum qui ex iis in quas paulò antè inciderit
calamitatibus postea modestior euaserit, si in-
nuere velint, taurum pingunt caprifico reuin-
ctum. Hic enim si ferociat, caprifico ligatus
mansuescit.

78. Πῶς ἄνθρωπον σωφροσύλῳ ἔχοντα
βιμετάβλητον.

Ἀνθρωπον σωφροσύλῳ ἔχοντα βιμετάβλητον,
Θμήσαθρῶν, βουλόμενοι σιμῆσαι, ταῦτον ζω-
γραφοῦσι πρὸς διεδεμένον ἢ διεξίον γόνυ. οὗτον
γὰρ διήσης τῷ διεξίῳ γόνατι, καρποδέσμιον
παρὰ κοιλιοῦτα διέσφει. ἀλλ' ὅταν αὐτὸ εἰς σω-
φροσύλῳ παραλαμβάνεται, διότι οὐδέποτε τῷ
θίλειται ἀπὸ βίαιης μετὰ τῶν σύλληψιν.

Quo modo hominem necdum certa sta-
bilique temperantia præditum.

Dubiæ parumque stabilis temperantiæ ho-
minem volentes ostendere, taurum pingunt dex-
tro genu alligatum. Hunc enim si dextro genu
vinxeris, iuncturam pedis consequi deprehen-
des. Porro taurus semper in temperantiæ exem-
plum & indicium assumitur, propterea quod
nunquam post conceptum fœminam init.

79. Πῶς ἄνθρωπον πεδάτωρ αἰγῶν
Φθορόοικον.

Ἀνθρώπου πεδάτωρ καὶ αἰγῶν Φθορόοικου βελόμβοι σημήναι, αὐτὰ τὰ ζῶα γράφεισι βόγοντα κόνυζαν, ταῦτα γὰρ φαγόντα κόνυζαν, ἀφθνήσκει δὲ καὶ καταχέσσεται.

Quo modo domesticum ouium & caprarum maculatorem.

Eum qui maculandis ouibus & capris domū exhaurit & perdit, volētes significare, ipsa pingunt animantia conyza vespentia. Hanc enim herbam ubi pasta fuerint, siti detenta pereunt.

80. Γῶς ἄνθρωπον βόγοντα διηλοῦσιν.

Ἀνθρώπου βόγοντα βελόμενοι σημήναι, κροκόδιλον ζωοφούσιν ἔχοντα τὸ σῶμα ἀνεφγμένον. οὗτος γὰρ.

Quomodo hominem edentem innuunt.

Vescentem hominem significantes, pingunt crocodilum ore aperto. Hic enim.

M

81: Πῶς ἄρπαζα ἄνθρωπον καὶ ἀνενέργητον
σημαίνουσιν.

Ἀρπαζα ἄνθρωπον καὶ ἀνενέργητον βεβλόμενοι
σημαίνειν. κροκόδιον ἔχοντα ἰβέως πτέρον ὡς τὴν
κεφαλῆς ζωγραφοῦσι· τοῦτου γὰρ ἔστι ἰβέως πτέρω
δίγης, ἀκίνητον δὲ ῥήσεις.

Quo modo rapacem & inertem.

Rapacem simul & pigrum inertemque homi-
nem significant, crocodilum pingentes qui ibis
pennā in capite habeat. Hunc enim si ibis pen-
na tangas, immotum deprehendes.

82: Γῶς γυναικα γεννήσασθαι ἀπαξ.

Γυναικα γεννήσασθαι ἀπαξ βεβλόμενοι σημαίνειν·
λέαντα ζωγραφοῦσι· αὕτη γὰρ δις οὐ κύϊσκει.

Quo modo mulierem semel enixam.

Semel enixam mulierem significant leonem
pingentes. Hæc enim bis vterum non fert.

M ij

83: Πᾶς ἄνθρωπον γεννηθέντα κατὰ πλὴν
ἀρχῇ ἄμορφον.

Ἀνθρωπον ἄμορφον γεννηθέντα κατὰ πλὴν ἀρ-
χῇ, ὕδρην ἢ μορφωθέντα βουλόμηναι σημῆναι,
ἄρκτον ἐκφυμονῶσαν ζωγραφοῦσιν· αὐτὴ γὰρ αἷμα
σωετραμμένον καὶ πεπηγὸς ἵκτει· ὕδρην ἢ ὄψιν
θαλάσμιον ἐν τοῖς ἰσθμοῖς μικροῖς διὰ τυπούται, καὶ
τῇ γλώττῃ λειχόμενον τελφοῦται.

Quo modo hominem primum rudem,
informemque editum.

Hominem qui initio quidem informis natus
sit, sed postea formam acceperit, innuunt depi-
cta vrsa prægnante. Hæc nanque sanguinē pri-
mum condensatum & cōcretum parit: hunc po-
stea propriis fouens fœmoribus, efformat, lin-
guaque lambens perficit.

84: Πῶς ἄνθρωπον ἰχυρόν, καὶ τῇ συμφερόν-
των ὁσφραντικόν.

Ἀνθρωπον ἰχυρόν, ἐκ τῇ συμφερόντων ὁσφραν-
τικόν βουλόμηναι σημῆναι, ἐλέφαντα ζωγραφοῦ-
σιν, ἔχοντα πλὴν προβοσκίδα· ἐκείνη γὰρ ταύτη
ὁσφραίνεται, ἐκ κρατεῖ τῇ πρὸς πιπτόντων.

Quo modo robustum hominem, quæque
e re sua sint subolfacientem.

Eum qui simul & viribus & ingenio valeat,
ad ea dignoscenda quæ utilia sint, volentes signi-
ficare, elephantum pingunt cum sua probosci-
de. Hæc enim odoratur, & incidetia cōsequitur.

M iij

85: Πᾶς ἀνθρώπου βασιλέα φεύγοντα μω-
ρίαν καὶ ἀφροσύνην.

Ἀνθρώπων βασιλέα φεύγοντα μωρίαν ὁ ἀφρο-
σύνην βουλόμενοι σημῶνται, ἐλέφαντα καὶ κείρζω
γραφουσιν· ἐκείνῳ γὰρ κείρζω ἢ κείρζω φεύγει.

Quo modo regem à stultitia impruden-
tiâque abhorrentem.

Regem qui omni studio stultitiam fugiat ac
imprudentiam, significant, elephantum & arie-
tem simul pingentes, Ille enim viso ariete fugit.

16: Πᾶς βασιλέα φεύγοντα φλύαρον
ἄνθρωπον.

Βασιλέα φεύγοντα φλύαρον ἄνθρωπον βου-
λόμενοι σημῶνται, ἐλέφαντα ζαχαφούσι μετὰ
χείρου· ἐκείνῳ γὰρ ἀκούων φωνῆς χείρ, φεύγει.

Quo modo regem qui nugatorem
auerfetur.

Regem qui nugacem vitet hominē, elephan-
tū cum porco pingentes. Is enim voce porci
audita, aufugit.

M iij

87: Γῶς ἄνθρωπον ὀξύ ῥῆ κατὰ πλὴν κίνησιν,
ἀσκέπῳς ὃ ἐ' ἀνοήτως κινῆμενον.

Ἀνθρωπον ὀξύ ῥῆ κατὰ πλὴν κίνησιν, ἀσκέπῳς
ὃ καὶ ἀνοήτως κινῆμενον βεβλόμενοι σημαῖναι, ἑλ-
φορ καὶ ἑχιδναὶ ζωγραφουσίην ἐκείνην γὰρ ὁρῶντες πλὴν
ἑχιδναί, φώγει.

Quo modo hominem qui celeriter qui-
dem, sed inconsulto inconsidera-
tēque moueatur.

Eum significantes qui agilis sit & velox, sed
qui tamē absque iudicio ac ratione feratur, cer-
uum depingunt, & viperam. Hac siquidem con-
specta, temere in fugam vertitur ceruus.

88: Γῶς ἄνθρωπον προνοούμενον τῇ ἰδίᾳ ταφῇ.

Ἀνθρωπον προνοούμενον τῇ ἰδίᾳ ταφῇ βεβλό-
μενοι σημαῖναι, ἑλεφάντα ζωγραφουσίην κατεύ-
λινται ἐπὶ ἰδίᾳς ὀδόντας· τοὺς γὰρ πεσόντας λα-
βὲν κατεύλιν.

Quo modo hominem qui suae pro-
spiciat sepulturae.

Vt denotent eum qui de sua sollicitus est se-
pultura, elephantem pingunt proprios dentes
defodiētem. Hos enim ubi exciderint acceptos
in terram condit.

89: Πῶς ἄνθρωπον ἐξήλυντα τέλειον βίον.

Ἀνθρώπου ἐξήλυντα τέλειον βίον θέλοντες ἀλλῶσαι, κορέντων ἀσθενεῖσιν ζωγραφῶσαι αὐτὴν ᾧ ζῆ ἐν αὐτῇ κατ' Αἰγυπτίους. ὅς ἔτος κατ' Αἰγυπτίους τετράεωρ εἰσιν αὐτῇ.

Quo modo hominem qui plenam
iustamque ætatem vixerit.

Eum qui iustam hominis ac legitimam vixerit ætatem volentes monstrare, cornicem mortuam pingunt. Hæc enim centum iuxta Ægyptiorum morem computatis annis vivit. Constat autem Ægyptiacus annus quatuor vñtatis & communibus annis.

90: Πῶς ἄνθρωπον ἐαυτῷ κρύπτει κακίαν.

Ἀνθρώπου ἐμφωλῶντα ἐαυτῷ κακίαν, καὶ ἀποκρύπτειντα ἐαυτῷ, ὥστε μὴ γνωθῆναι τοῖς ἰδίῃς, θέλοντες σημεῖναι, πέρδαλι ζωγραφῶσαι αὐτὴν ᾧ κρύφα τὰ ζῶα δηρῶναι, μὴ συγχωρεῖσθαι τῷ ἰδίῳ ἐρμῷ ἀφίεναι κατὰ δεικτικῶν οὕτως ᾧ ἄλλω ζῳῷ.

Quo modo hominem qui suum ipsius
scelus ac maleficium tegat.

Designantes hominem qui scelestum suum ac malignum occultet animum, ne à suis noscatur, pardum pingunt. Hic siquidem clanculum alia persequitur animantia, nec sinit impetum ac pernecitatē innotescere, qua in illis persequendis utitur.

91: Πῶς ἄνθρωποι ἐξ απατώμενου θύ-
κολακείας.

Ἄνθρωποι ἐξ απατώμενου θύ-
κολακείας βου-
λέμενοι σημεῖναι, ἐλθοῦσιν μετὰ αὐλῆτος ἄνθρω-
που ζωρχοφούσιν· αὐτὴ γὰρ θηρῶνεται ἀκούσας
ἡ ψῆα σύρισματα ἀδόντων, ὥς κατακλιθεῖται
ὑπὸ τῇ ἡλιῳ.

Quomodo hominem adulatione
deceptum.

Eum qui assentatione captetur, innuentes,
ceruum cum tibiae pingunt. Hic enim dum
suavissimum audiens canentium modulatum,
ingēti velut demulcetur voluptate, sic facile in
venatorum manus incidit.

92: Πῶς πτόγνωσιρ θύκαρπίας οἴης.

Πρόβινωσιρ θύκαρπίας οἴης βυλόμενοι σημεῖναι,
ἵποπα ζωρχοφούσιν· ἐκείνος γὰρ ἐὰν πτόγνωσι καί-
ρις τῇ ἀμώλωρ κέρει, θύοινα σημαίνει.

Quo modo præfagium copiosæ
vindemiæ.

Præfagium copię vini significantes, vrupam
pingunt: quæ si ante vitium tempus cecinerit,
insignem vini bonitatem simul ac copiam præ-
nunciat.

93: Πῶς ἄνθρωπον, ἑὸν σαφυλῆς βλαβέντα.

Ἄνθρωπον ἑὸν σαφυλῆς βλαβέντα, καὶ ἑαυτὸν
θεραπεύοντα βουλόμενοι σημεῖναι, ἔποπα ζαγρα-
φοῦσι, ἐξ ἁδίας τοῦ πλὴν βοτάνην· οὗτος γὰρ βλα-
βεῖς ἑὸν σαφυλῆς, ἁδίαν τοῦ ἀρχιθέμενθ' εἰς
τὸ ἑαυτοῦ σῶμα πρὸς αἰσθήσει.

Quomodo hominem, cui vna esu
nocuerit.

Vna esu offensum & sese curantē notantes,
vupam pingunt, & adiantum herbam. Hæc
enim si vna comesta læsa fuerit, adiantum ori
inferens, certo decurso spacio pristinam recipit
valetudinem.

94: Πῶς ἄνθρωπον ἑαυτὸν φυλάττοντα ἀπὸ
ὑπὸ δουλῆς ἐχθρῶν.

Ἄνθρωπον ἀπὸ ὑπὸ δουλῆς ἐχθρῶν ἑαυτὸν φυλάτ-
τοντα βουλόμενοι σημεῖναι. γέρανον γεννοροῦσαν
ζαγραφοῦσιν· αὗται γὰρ ἑαυτὰς φυλάττειν γεν-
νοροῦσαι κατ' ὅριον ἐν πάσῃ τῇ νυκτί.

Quo modo hominem sibi ab hostium
inimicorum, ue insidiis cauentem.

Sibi ab aduersario: um insidiis cauētem cum
volunt significare, gruem vigilantem pingunt.
Hæ enim hoc se ipsas præsidio custodiunt, to-
ta nocte per vices excubias agentes.

95 Πῶς παιδεύονται.

Παιδευαῖα βυλόμενοι σημεῖται, δύο πέρδι-
 κας ζωγραφούσιν ἐκεῖνοι ᾧ ἐπὶ πᾶν χηλεύουσιν, ἐ-
 αὐρὶς ἀρετὴ χέλιται.

Quo modo obscœnum puerorum
 amorem.

Pædicationem designantes, geminas perdices
 pingunt. Quæ cum viduæ sunt, se inuicem abu-
 tuntur.

96 Πῶς γέροντα ἐπὶ λιμὸν ἀρεθαιόντα.

Γέροντα ἐπὶ λιμὸν ἀρεθαιόντα θέλοντες
 ἐκλῶσαι, αὐτὴν ἀδίκην καμμένην ἔχοντα ἢ ἐάμφος
 ζωγραφούσιν. ἐκεῖνθ' ᾧ γηράσκου ἀρεθὰ μ-
 πτεται ἢ ἐάμφθ' αὐτοῖς, καὶ λιμὸν ἀρεθίσκει.

Quo modo senem fame eneclum.

Senem qui fame perierit, volentes monstra-
 re, aquilam pingunt ad unco rostro. Huic enim
 senescenti aduncum sit rostrum, itaque inedia
 perit.

N

97. Πῶς ἄνθρωπον εἰ κινήσει καὶ θυμῷ
διαγόντα.

Ἀνθρώπου αἰεὶ εἰ κινήσει καὶ θυμῷ διαγόντα, καὶ
μήτε εἰ ἴδῃ φέρεσθαι ἢ συχάζοντα βυλόμενοι ση-
μῆναι, κορώνης νεοσσὺς ζωγραφῶσιν. αὐτὴ δὲ ἰπτα
μένη φέρεται σὺ νεοσσός.

Quo modo hominem in perpetuo motu
atque animi agitatione degentem.

Eum qui in continuo motu & animi inten-
tione usque adeò versetur, ut ne vescens quidē
quiescat, significantes, cornicis pullos pingunt.
Hæc enim etiam volans pullos pascit.

98. Πῶς ἄνθρωπον εἰδότα μετέωρα.

Ἀνθρώπου εἰδότα τὰ μετέωρα θέλοντες σημεῖναι,
γέρανον ἰπτάμενον ζωγραφῶσιν. ἐκεῖνος γὰρ ὑψη-
λῶς πάνυ ἰπτάται, ἵνα θεάσῃται τὰ νέφη, μὴ ἄρα
χειμάζει, ἵνα εἰ ἢ συχία διασμένη.

Quo modo hominem sublimium re-
rum peritum.

Sideralis scientiæ gnarum cum significant,
gruem volantem pingunt. Illa enim altè admo-
dum volat, ut nubes è proximo conspiciat, ne-
que tempestate agitetur, atque ita altam agat
quietem.

Nij

97. Πῶς ἄνθρωποι ἀχταξάμενοι τὰ ἴδια
τέκνα δι' ἀχρίαν.

Ἀνθρώποι ἀχταξάμενοι τὰ ἴδια τέκνα δι'
ἀχρίαι βουλόμενοι σημεῖναι, ἱερακά ἐγκύμονα ζω-
γεαφούσιν ἐκείνῳ ὅς ῥ' ἔκταρ ἦτα ὠά, & ἱερμύων
αἰηλέγεται καὶ ἡέφ-τα ἡ ἄλλα δύο κλῆ. εἴς τ' ὅ
ποιεῖ, δὲ & κατ' ἐνείον τ' χέον τ' εἴς τ' ἔνυχας ἀρ-
λύει, καὶ εἰς τὸ θῆν μὴ διώσθαι τὰ ἴδια βρέφη ἱε-
φει.

Quo modo hominem proprios à se dimitten-
tem liberos ob paupertatem.

Hominem qui inopia pressus liberos valere
iussit, notantes, accipitrem prægnantem pin-
gunt. Is enim cum tria ova pariat, vnicum quod
nutriat seligit, reliquis duobus fractis. Hoc au-
tem facit, quod per id tempus ungues amittat,
ideoque tres pullos simul educare non possit;

98. Πῶς ἄνθρωποι ὀκνοῦντα πλὴν δὲ τῶν πολλῶν
κίνησιν ποιεῖν.

Ἀνθρώποι ὀκνοῦντα πλὴν δὲ τῶν πολλῶν κί-
νησιν ποιεῖν βουλόμενοι σημεῖναι, κάμηλον γεω-
φουσίαν ἐκείνῳ ὅς μόνη τῶν ἄλλων ζώων ἔρμιον
κάμηλ, ἡ το εἰς *κάμηρ ὅς λέγεται.

Alii κάμη-
ρος legūt.

Quomodo hominem mouendis pedibus
cunctabundum ac lentum.

Hominem pedum motu tardum & segnem
volentes monstrare, camelum pingunt. Hic
enim solus ex omnibus animantibus crus inter
eūdum inflectit, vnde & appellationem nactus
est: cum Græcè κάμηλ ὅς quasi κάμηρος à cru-
rum inflexione dictus videatur.

N ii j

Πῶς ἄνθρωπον ἀναιδῆ κατὰ πλὴν
ὄρασιμ ὄξυν.

Ἀνθρωπον ἀναιδῆ, ἐκ κατὰ πλὴν ὄρασιμ ὄξυν
θέλοντες δηλώσαι, βάτταχον γράφουσιν· οὗτος
γὰρ αἷμα οὐκ ἔχει, εἰ μὴ εἰ μόνοις τοῖς ὀφθαλμοῖς.
ἐν δὲ ἐκείνῳ αἷμα ἔχοντα, ἀναιδείας καλοῦσιν. διὸ
καὶ ὁ ποιητὴς οἰνοβαρεῖς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κρεαδί-
λω δ' ἐλέφοιο.

Quo modo impudentem hominem,
acutique ac celeris visus.

Hominem inuerecundū & visu celerem de-
signantes, ranam pingunt. Hæc enim non alibi
sanguinem habet quam in oculis. Porro qui il-
los sanguine respersos habent, impudentes di-
cunt. Vnde & poeta: Ebrie, luminibus canis
effrons, pectore cerui.

Γῶς ἄνθρωπον μὴ διωθόντα κινεῖσθαι.

Ἀνθρωπον πολὺν χρόνον μὴ διωθόντα κινεῖ-
σθαι, ὕστερον ὅτι κινεῖσθαι τῆς ποσὶ βουλόμηνουσι-
μῆται, βαλβαχον ἔχοντα ἐν ὀπίσθιους πόδας ζω-
γραφοῦσιν, ἐκείνος γὰρ γινώσκει ἅπου, ὕστερον δὲ
αὐξαιόμηνος, πρὸς λαμβάνει ἐν ὀπίσθιους πόδας.

Quomodo hominem qui sese mo-
uere nequeat.

Hominem qui cum diu sese mouere non
potuerit, postea tandem pedibus moueatur, de-
monstrantes, ranam pingunt posteriores pedes
habentem. Hæc enim primum sine pedibus na-
scitur, sed postea dum augetur, pedes assumit
posteriores.

Niliij

1031 Πῶς αἰθροποῦ πάντων ἐχθροίμ.

Ἀνθροποῦ πάντων ἐχθροὶ καὶ ἀπεχοῖσιν
 ἄλλοις ἀνθρώποις, ἔγχελω ζωγραφοῦσιν αὐτῶν
 ὅτι οὐδεὶς τῶν ἰχθύων συνισκέται.

Quo modo omnibus inimicum atque
 inuisum hominem.

Omnibus infestum, & qui ceterorū confor-
 tium fugiat, ostendere volentes, anguillam pin-
 gunt. Hæc enim cum nullo alio pisce commet-
 cium habereprehenditur.

1041 Πῶς αἰθροποῦ σῶζοντα πολλοὺς ἐν
 θαλάττῃ.

Ἀνθροποῦ σῶζοντα πολλοὺς ἐν θαλάττῃ ἄλλοι-
 τες σημῆσαι. ἔγχελω ἰχθύων ζωγραφοῦσιν αὐτῶν
 ὅτι ὅταν ἴδῃ τὸν πολλὸν τῶν ἰχθύων μὴ διαμέμνους
 κολυμβᾶν, συναμβάνει πρὸς ἑαυτὴν καὶ σῶζει.

Quo modo hominem multos in
 mari seruantem.

Hominem multos in mari seruantem signare
 volentes, torpedinē piscem pingunt. Hæc enim
 ubi pisces multos viderit, qui natāre nō possint
 ad se trahit, ac eos seruat.

105: Πῶς ἄνθρωποι τὰ χρήσιμα καὶ τὰ ἄχρηστα
κακῶς ἀνελωκότα.

Ἄνθρωποι τὰ χρήσιμα καὶ τὰ ἄχρηστα κακῶς
ἀνελωκότα βουλόμενοι σημῆναι, πολὺ πίδα ζω-
γραφοῦσιν· ἐκεῖνος γὰρ πολλὰ ἐκασώτως ἐδίωκεν,
παρατίθει τὴν βωφίαν εἰς τὰς θαλάμους, ὅταν
ἀναλώσῃ τὰ χρήσιμα, τότε ἐκ τῶν ἄχρηστων ἐκβάλλει.

Quo modo hominem qui utilia simul
& inutilia malè consumpserit.

Hominem qui utilia simul & inutilia malè
consumpserit, indicantes, polypum pingunt.
Ille enim cum multa eaque intemperanter vo-
ret, cibum in cavernas reponens congerit, &
cum utilia consumpserit, tum & quæ supersunt
inutilia abiicit.

106: Πῶς ἄνθρωποι τῇ ὁμοφύλῳ κρατίζοντα.

Ἄνθρωποι τῇ ὁμοφύλῳ κρατίζοντα βουλό-
μενοι σημῆναι, κάραβον καὶ πολὺ πόδα ζωγραφοῦ-
σιν· οὗτος γὰρ πολλὰ πόδας κρατεῖ, ἐκ τῶν πλεονεξίας
φίλει.

Quomodo eum qui suæ gentis ho-
minibus imperitat.

Suæ nationis & generis hominibus imperan-
tem cum denotare volunt, carabum & polypū
pingunt. Ille enim polypis imperat, interque
eos primas tenet.

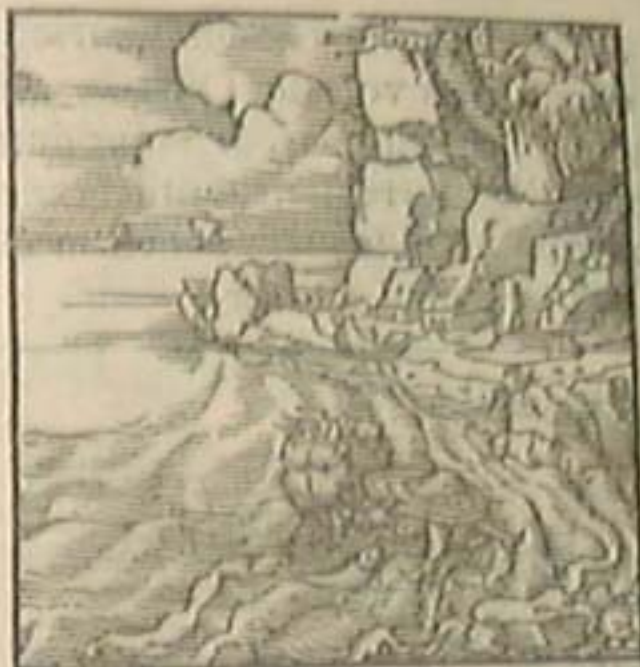

107. Πῶς ἄνδρα συζυγθέντα γυναικί.

Ἄνδρα συζυγθέντα γυναικί ἀπὸ πρώτης ἡλικίας εἰ ἢ ἐτέχθῃ βυλόμυλοι σημήναι, πλινθας ἐγκύους γράφουσιν· αἰτᾷ γὰρ γεννώμεναι εἰ τῷ κέσχε, μετὰ καμὲρ ἐλγόν συζύγιωται ἀλλήλῃς ἐνδορ τῷ κέσχε.

Quo modo hominem iunctum mulieri.

Hominem mulieri ab ineunte ætate adeoque primis vnguiculis iunctū innuentes, ostrea prægnantia pingunt. Hæc enim cū in concha agnuntur, paulō pōst intra eandem concham sibi inuicem iunguntur.

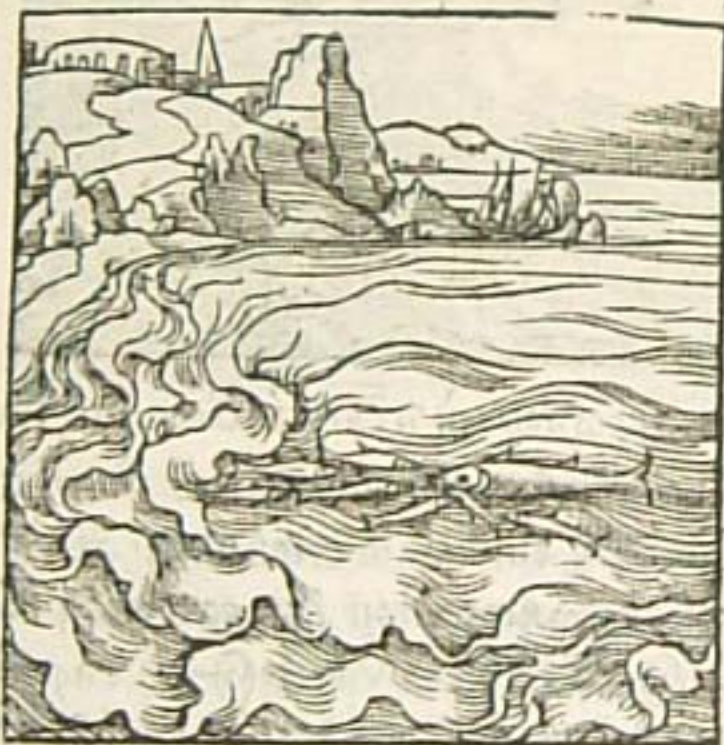
108. Πῶς ἄνθρωπον μὴ πεποιμένον εἰς αὐτόν.

Πατέρα, ἢ ἄνθρωπον μὴ πεποιμένον εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ πεποιμένον δέλοτες σημήναι, πλινθας ὁ καρκίνου ζωγραφῶσιν· οὗτος γὰρ ὁ καρκίνος μένει κεκολλημένος τῇ σαρκὶ τῷ πλινθῷ, καλεῖται πτεροφύλαξ ἀνελεύθερος τῷ οἴκῳ· ἢ οὐδὲ πλινθὰ διόλου κέχνηται εἰ τῷ κέσχε πτεροφύλαξ· ὅταν οὖν αὐτὸς κέσχηται παρὰ τὴν ἰχθύδιον, ὁ πτεροφύλαξ δάκνη τῇ χηλὶ πῶς πλινθᾷ· ἢ δὲ αἰδομένη κατὰ μὲν τῷ κέσχε, καὶ οὕτως κωλυεῖται τὴν ἰχθύδιον.

Quo modo hominem qui sui curam rationemque non habeat.

Patrem, aut hominem qui se ipse non curet, sed à domesticis & propinquis curetur, volentes significare, ostreum & cancerum pingunt. Hic enim carni ostrei velut agglutinatus manet:

vnde & ex cōsecutione nominis, *πιννοφύλαξ*,
quasi ostrei custos vocatur. Ostreum igitur pla-
nè hiat in concha esuriens. Si itaque dum hiat,
pisciculus aliquis irrepserit, mordet cancer vn-
gula ostreum: quod sentiens concham claudit,
atque ita pisciculum venatur.

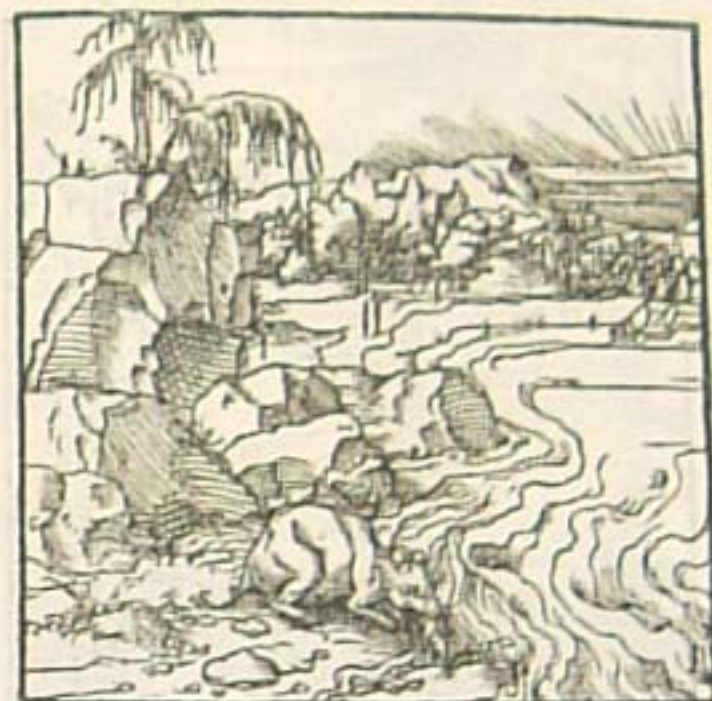
109: Πώς ἄνθρωπον * λάμειαν ἔχοντα.

λαίμακα

Ἀνθρωπον * λάμειαν ἔχοντα βυλόμμοι σημή-
ναι, σκάρου ζωγραφουσίμ. οὗτος γὰρ μόνον τῷ
ἰχθύω μαρτυρεῖται, ὅτι πάντα προσπίπτοντα
ἰχθύος ἐδίει.

Quo modo hominem ingluvie laborantem.

Hominem gulæ deditum designare volentes,
scarū pingunt. Hic enim solus ex piscibus rumi-
nat, & omnes occurrentes pisciculos deuorat.

110: Πώς ἄνθρωπον τινὲς αὐτὸν βοφίω ἐμουῶντα.

Ἀνθρωπον ἐμουῶντα τινὲς ἰδίαν βοφίω, καὶ πάλιν
ἀπὸ λήσας ἐδίοντα βυλόμμοι σημήναι, ἐνυδριον
γαλεὸν ζωγραφουσίμ. οὗτος γὰρ κύβητος ἐστὶν
ματος, νηχόμμοι δὲ καταπίνει τὸ γόνον.

Quo modo hominem cibos vomētem.

Eum qui vbi sumptos cibos euomuerit, au-
dè rursum vorat, & ita vt satiri non possit, si-
gnificantes, felem aquaticum pingūt. Hic enim
ore parit, & natans fœtum absorbet.

111: Πῶς ἄνθρωποι ἀλλοφύλων χρώ-
μενον μίξει.

Ἄνθρωποι ἀνθρώπων χρώμενον μίξει ἀλλοφύ-
λων βαλόμενοι σκυῖται, μόραιναρ ἰχθυῶ ζωοφα-
φούσινα ὅτι ἄνθρωποι θαλάττης ἀναβαίνουσι, τοῖς
ἔχουσι μίγνυται, καὶ οὕτως εἰς τὴν θαλάτταν ὑπὸ
ῥέει.

Quo modo hominem qui cum alieni-
genis commercium habeat.

Hominem alienigenarum commercio gau-
dentem innuentes, murænam piscem pingunt.
Hæc enim è mari flumina ascēdens, viperis mi-
setur, ac protinus in mare recurrit.

112: Πῶς ἄνθρωποι ὑπὸ φόβου
κολαδιένται.

Ἄνθρωποι ὑπὸ φόβου κολαδιένται, καὶ μεταμέ-
ληκέντα βαλόμενοι σκυῖται, φυγόντα πόδι πε-
πλεγμένῳ ἀνθρώπων ζωοφαφούσινα. αὐτὴ γὰρ κα-
ταχευῖται ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἀκαθάρα.

Quo modo hominem ob eandem factam
supplicio affectum.

Hominem qui eadē admittæ pœnas dederit,
quæque pœnituerit, designare volētes, turtu-
rem laqueo implicitam pingunt. Hæc enim ca-
pta spinam quam in cauda habet abijcit.

113: Γῶς ἄνθρωποι ἀφειδίως κατεδίοντα
τὰ ἁλλότρια.

Ἄνθρωποι ἀφειδίως κατεδίοντα τὰ ἁλλότρια
καὶ ὕς ζον κατηναλωκότα τὰ ἴδια, βελόμβοι ση-
μήναι, πολύποδα ζωγραφῶσι. ἐκεῖνος γὰρ ἐὰν ἀ-
πορήσῃ τροφῆς αὐτοῦ, ἀπὸ ἁλλῶν τὰς ἰδίας πλεκτη-
νας ἐσθίει.

Quo modo cum qui profusius alienis
vescatur.

Eum qui & aliena intemperanter decoquat,
& demum sua cōsumpserit, designantes, poly-
pum pingunt. Is enim si victu aliunde quæsito
indiguerit, propria edit flagella.

114: Πῶς ἄνθρωποι ὡς καλῶ ὀρμήθητα.

Ἄνθρωποι ὡς καλῶ ὀρμήθητα, καὶ ἀντὶ τοῦ-
του κακῶς πῶς πεσόντα βελόμβοι σημήναι, ση-
πία ζωγραφῶσι αὐτῇ γὰρ ἐὰν ἴδῃ ἑνὰ βελό-
μενον αὐτῷ σφραῖσαι, περιέται εἰς τὴν ὕδαρ ἐκ τῆς
κοιλίας τὸ μέλας, ὥστε ἐκ τοῦτου μικρὸν αὐτῷ
βλέπεσθαι, εὐὸντα φύγει.

Quomodo cum qui rerum honesta-
rum amore flagret.

Eum qui toto pectore in res pulcherrimas
incumbit, ac ideo sese periculis obijcit, volen-
tes innuere, sepiam pingūt. Hec enim si viderit
à quopiam sibi insidias strui, in aquam ex alio
nigerrimum effundit sanguinem: ex quo fit ut
iam conspicua non sit, atque ita evadat.

Οἱ

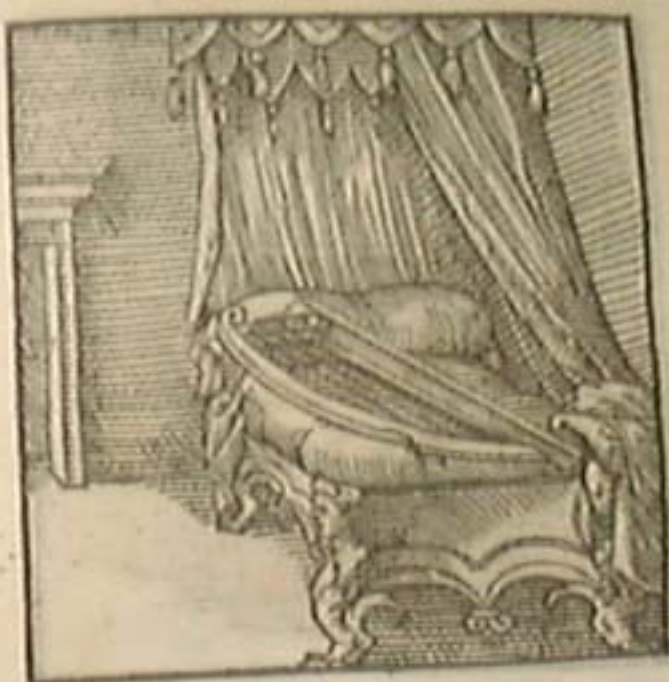

115: Πῶς ἄνθρωπον γόνιμον.

Ἄνθρωπον γόνιμον βυλόμενοι σημεῖται ἔρον
 ἔστι πυργίτιω ζωγραφοῦσιν. ὅτις γὰρ ἔτι ὅτε
 γῆς ἀμέβη, καὶ πολυσπέρμιας ὀχλόμενοι, ἐπὶ
 κισ μίνυται τῇ θελείᾳ εἰ μὴ ἄρα ἀδρόως πρὸς
 μαίνων.

Quomodo fecundum & veneri
 addictum hominem.

Semine abundantem hominem volentes de-
 signare, passerculū pyrgiten pingunt. Hic enim
 & immodica ira, & copia seminis ductus, sep-
 ties in hora foeminam init, copiosum confer-
 timque semen effutens.

116: Πῶς ἄνθρωπον σωοχέα καὶ ἐνωλικόν.
 Ἄνθρωπον σωοχέα καὶ ἐνωλικόν βυλόμενοι ση-
 μεῖται, λύραι ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ σωοχέας
 φυλάττει τῶν ἰσχυρῶν κερσμάτων.

Quo modo hominem qui vim quā-
 dam habeat sibi alios concilian-
 di ac devinciendi.

Cum hominem significant qui alios sibi con-
 tinenter devinciat & demereatur, lyram pin-
 gunt. Hæc enim continenter suum retinet con-
 centum.

O iiij

117: Πῶς ἄνθρωποι πάλαι ἢ ἄρσιντα ἢ ἰδίω
νοημάτων, ὕδρον δὲ γεγονότα τῷ
ἑαυτῷ φρονήσεως.

Ἀνθρώποι πάλαι ἢ ἄρσιντα ἢ ἰδίω νοη-
μάτων, ὕδρον δὲ τῷ ἑαυτῷ γεγονότα φρονήσεως,
καὶ τάξις ἀπατόντα τῇ ἑαυτῷ ζωῇ βυλόμενοι ση-
μῆναι, σύριψα γράφουσιν. αἱ τῇ γὰρ ὕδρις πεπλη-
σθῆναι ἀναμνηστικὴ τῇ κατὰ θυμῶς πεπεγυμέ-
νη αὐτῷ, καὶ μάλιστα τεταγμένον ἐκτελοῦσα,
φθόγον.

Quo modo cum qui anteà mente alie-
natus fuerit, sed postea resipuerit.

Eum volentes ostendere qui cum quondam me-
te alienatus esset, ad se demum redierit, certum-
que vitæ suæ ordinem ac rationem instituerit,
fistulam pingunt. Hæc siquidem animum demul-
cet, & ea in memoriā reducit, quæ ex animi sen-

cetia & cum voluptate quis gesserit. Insuper &
maximè compositum edit sonum.

118: Πῶς ἄνθρωποι ἴσον πᾶσι δίκαιον
ἀρνέμοντα.

Ἀνθρώποι ἴσως πᾶσι τὸ δίκαιον ἀρνέμοντα
βυλόμενοι σημῆναι, στρουθιοκαμήλα πῶρον γρά-
φουσι. ὅτι γὰρ πᾶσι ζωὴ πανταχόθεν ἵσταται ἔχει τὰ
πρυγώματα παρὰ τῇ ἄλλω.

Quomodo cum qui ius ex æquo omni-
bus tribuat.

Eum qui ius æqualiter omnibus impertia-
tur significare volentes, struthio camelī pennam
pingunt. Hoc enim animal præter cætera pen-
nas alarum vndiquaque æquales habet.

O iij

1195 Πῶς αὖθρ' ὁπὸρ φιλονέστω.

Ἀνθρώπων φιλονέστω βελλόμενοι σημήναι, χαῖρα ἀνθρώπου γράφουσιν αὐτὴ ἅ ποιεῖ πάντα τὰ κλισματά.

Ἔρ' ἂν πόλιν αὖθρ' ἰσογλυφικῶν τέλῳ.

Quo modo hominem ædificandi studiosum.

Ἀἰδificandi cupidum hominem volētes innuere, hominis manum pingunt. Hæc enim omnia absoluit opera.

Ori Apollinis Niliaci sacrarum sculpturarum Finis.

Hieroglyphicis Ori Apollinis alia quædam subieciimus hinc inde excerpta: quæ quod eodē tendant, tibi non ingrata fore, beneuole lector, augurabamur.

1. Quo modo futuram vitam aut salutem.

Vitam aut salutem futuram indicantes, geminas lineas ducebant, quarū transversa altera alteri in perpendiculi modum ductæ supersternebatur. Atque eius rei nulla illis alia suppetebat ratio, nisi quod hæc diuini cuiusdam mysterij significatio esset.

2 Quo modo duas regis præcipuas virtutes.

Duas primarias regis virtutes depicto sceptro & supernè oculo, significabāt: sceptro quidem eximiam hominis potestatem, oculo providentiam innuentes, qua cum par est in populum intueri.

3 Quo pacto mortem seu hominis exitum.

Hominis exitum innuentes, fufum pingebant, & fili extremum resectum, quasi à colo diuulsum. finguntur siquidem à poetis Parcs hominis vitam nere: Clotho quidem colum gestans: Lachesis quæ Sors exponitur, nens: Atropos verò inconuertibilis seu inexorabilis Latine redditur, filum abrumpens.

4 Quo modo vitam.

Vitam innuentes ardentem lampada pingebant: quòd tantisper dum accensa lampas est, luceat, extincta verò tenebras offundat: ita & anima corpore soluta, & aspectu & luce caremus.

5 Quo modo laborem.

Bouinum caput carne nudatum delineabāt, vbi vellent laborem occultè demonstrare. bouinum quidem caput, quòd aratio omnis bouum ministerio absoluator: carne verò nudatū, quòd laboriosi homines plerunque macilenti sunt.

6 Quo modo Deum.

Oculo picto Deum intelligebant, quòd ut oculus quicquid sibi propositum est intuetur, sic omnia Deus cognoscit ac videt.

7 Quo modo Manes.

Manes, hoc est Infernos deos significabant depicta sine oculis facie, ac supernè geminis oculis: oculis deos, ut iam dictum est, intelligentes: facie autem absque oculis, eos qui apud Inferos sunt atque in tenebris.

Ω Pρ Α' πόλλωνος) Sol Aegyptiis ὥρεος dicitur, idque, ut infra apud hunc autorem videre est, ἀπὸ τῶν ὡ-
ρεῶν κρατῶν quod eius motu (ut qui non temporum mo-
do, quemadmodum scribit Plinius libri 2. cap. 6. terrarumque, sed
siderum etiam ipsorum caelique rector sit) horarum ac temporum
distinguantur interualla. Vide igitur, num forte rectius huius aucto-
ris nomen denso spiritu scribendum sit. Quinquam non est magni
momenti haec res.

ἰσογλυφικά) Hoc nomine enigmatica quaedam in rebus sacris
sculpturae, & sacra quaedam apud Aegyptios monumenta seu
characteres ac notae intelliguntur. Illi enim, prius quam usitatissi-
ma esset literarum ac scripturae ratio, vel ne facile vulgo sacra pro-
fanarentur mysteria, non literis haec, sed sculptis rerum animaliumq;
figuris designabant. Inter eorum characteres ille vel maxime no-
bis memoratu dignus uidetur, a nostro tamen autore praetermis-
sus, quod crucis insigni vitam futuram significabant, id figurae Se-
rapidi pectori insculpentes. Atque haud scio an more illum AE-
gypti (ut sunt eorum linguae vicinae) ab Hebraeis sumpserint: apud
quos, ut testis est Hieronymus in nonum Ezechielis caput, antiquis
literis, cuiusmodi & eo tempore erant Samaritanorum, tasi litera
crucis habet similitudinem. Sed haec forsitan παρὰ τὸν ἄνθρωπον.

πῶς αἰῶνα σημαίνει. in Venetiano quoque exemplari σημαί-
ναι legitur. Vide autem num rectius σημαίνεσσι legatur, nisi maius
σημαίνει referre ad ἰσογλυφικά. At in sequentibus semper ver-
bum plurale reperies, σημαίνουσιν, δηλοῦσιν, ἰμφοαίνουσιν. ut plane
ad Aegyptios referri debeat. Atque id eo sane libentius lege-
rim, quod hi tituli qui capitibus superscribuntur, non ipsius sint au-
toris, ut ex manu scripto codice perspicuum est, in quo haec ad mar-
ginem notantur, sed a diligenti postea lectore adiecti, sicut & in a-
liis plerisque accidit.

διὰ τὸ αἰῶνα) Αἰών & aevum, hoc est πᾶν τὸ κόσμος οὐρανὸν
P

καὶ ἔχοντα τὴν μὲν συνθήκην τοῦ χρόνου, quoad orbem
constituit, productionē notat, & eternitatē, ac planē idē quod HO-
LEM apud Hebræos. Idē αἰώνια veritē eterna, αἰών, seu tempo-
ris continuū fluxum producentia. Porro eternam esse celestiu-
m naturam stulta credebatur antiquitas.

ὀφθαλμοῖν) Antea ὀφθαλμοῖν legebatur, sed nos ita ex manu scri-
pto codicē restituimus: quæ vox est Aegyptia, ut ex nostro autore
licet discere, basiliscum significans. Haud scio an ab Hebræo OB
quod pythonem solent vertere. Porro quod hic de basilisco tradi-
tur, firmat Plinius, addens & alios serpentes olfactu necare, & ho-
minem vel si afficiat tantum interimere, & non contactos modò,
verum & affratos frutices necare. De variis autem serpentum ge-
neribus vide eundem cap. 21. lib. 8.

τὴν ἱαννῆ. ἰσθιοντα ἐγγὺν) Vnde & 2 Latinis annus vertens
dicitur, quod semper in se sua per vestigia voluitur annus.

ἰαννῆ φασιν ἐν τῇ ἀνατολῇ πῶν καὶ διὰ μοῖραν ὑπέρχον
εἶναι) Antea legebatur μοῖραι ὑπέρχουσι. Sed hæc lectio multò
rectior, ut qualunq; cursum apertè doceat. Porro quindecim luna
partes, quindecim dies intellige. Nam & post ubi de eius occasu lo-
quitur, dicit τὸν ἀριθμὸν τῶν τετράκοντα ἡμερῶν πληρῶσαι.

βελόμενοι πῶν εἶναι πῶν τῶν λίγυσι) Annus antea
ita pontificum vitio turbatus, quemadmodum est apud Suetonium,
ut nec messium seriat æstati, nec vindemiarum autumno quadra-
rent, in eum digessit ordinem Cæsar Sosigenis opera, ut cum an-
nus ex 365 diebus & quadrante, utpote sex horis constaret, quar-
to quoque anno Februarius mensis unus intercalaretur dies, qui &
ob id bissextus dici solet, cuius nominis rationem optimè nosser Cel-
sus sub titulo de verborum significatione exponit, eo Legis capite
cuius initium est, Cum bissextus.

πρὸς ὑμῖν) Prius πρὸς ὑμῖν legebatur.

ἢ νικῶν) in Aldino exemplari interijciuntur hæc, ἢ ἔρτα, ἢ ἀ-
φροδίτῳ, aut Martem, aut Venerem, quorū in sequentibus capi-
tibus ratio traditur. Ea & nos annexenda curavimus. Porro ἢ ἔρτα
καὶ malui accipitrem vertere, quā quod alij verterāt aquilā, etsi
pleraq; ex his quæ de natura τῶν ἰερακῶν dicuntur, aquila quoq; ὀ-
νιέναι. De variis autē accipitrum generibus vide Plin. cap. 8. lib. 19.

τῇ ἰερακῇ βοτάνῃ) Læuca caprina Plinio dicitur, Apuleio

læuca sylvaica. Dicitur & Sonchites. Eandem hieraciam non-
nullis vocari, (vulgo hieraceum nominat) idē tradit Plinius, quon-
iam accipitres scalpendo eam, succūq; oculis tingendo, obscuri-
tatem cum sensere discutiant. De eius facultatibus Plinium ipsam
lib. 10. cap. 7. & medicos consule.

τα πῶν εἶναι) Ita in exemplari Aldino legebatur, sed nos
τα πῶν εἶναι emendavimus, ut præcedentibus ac subsequentibus re-
spondeat. Adde quod nostra lectioni subscribit vetus exemplar.

τὸ πρὸς τῶν ψυχῶν συμπαθῆς) Ita in veteri legebatur, sed ve-
ra est manuscripti codicis lectio, διὰ τὸ πρὸς τῶν ψυχῶν συμπα-
θῆς, quā & nos reposuimus. Est autē συμπαθῆς philosophia
& medicis ille naturæ consensus, cum iisdem rebus affici moveriq;
solemus.

ὡς καὶ ἡ ψυχὴ τεύχεται) Est enim sanguis ὄχημα τῇ ψυχῇ,
vehiculum animæ. Ceterum in exemplari etiam Aldino ὡς legi-
tur, sed ὡς legendum existimo. Quāquam & hæc lectio rejicienda
non est, quā & in manu scripto invenimus.

ὁμοκαρῶν) De cornicum natura vide Plin. lib. 10. cap. 12.

αὐτῶν ὁμοκαρῶν) Vnde & cornicum concordia proverbio cele-
bratur, de qua est in Alcibi. emblematis carmen elegantissimum:
Cornicum mira inter se concordia vitæ est,

Inque vicem nunquam contaminata fides. & c.

ἐν τοῖς γάμοις ἱκαροὶ κοροὶ) Verba hæc ἱκαροὶ κοροὶ ita transla-
timus, ut ἱκαρὸς ἐν verbum illud sit, quod in nuptiis celebrandis accla-
mari soleret a Græcis, κοροὶ autem dicat autor in eo nomine corni-
cem significare. Ceterum quid aliud hæc vox ἱκαροὶ significet, in-
quirendum non est præsertim quā dicat Græcos verbum illud
ἐκγονοῦται usurpare. Iungunt nonnulli hæc duas dictiones ἱκαροὶ
κοροὶ, cuiusque Latine verti posse, orna cornicem, hæc est pudicitiam,
dicunt. ἱκαρὸς Græcis interdum est orno, vnde diceretur in impera-
tuo ἱκαρὸς. Ego simpliciter ἱκαροὶ verbum esse puto, quo Græci
perpetuam concordiam in nuptiarum celebratione coniugibus op-
tabant, eius tamen nominis rationem ignorantes. Porro in manu
scripta pro κορῶν legitur κορῶν, ut in nuptiis acclamata fuisse
verba illa intelligat ἱκαροὶ κοροὶ κορῶν.

καὶ βοτάνῃ) De scarabeo Plin. lib. 11. cap. 28. Eras-
mus fusiſſimè in proverbio, Scarabæum aquilam querit.

ἰταδαὶ ὁ ἄρσεν) Ita & in Venetiano codice legitur. Sed legendum ut restituimus ὁ ἄρσεν, quis est qui vel de limine tantum musa græcæ salutavit, qui non videatur?

αὐτὸς γὰρ ἀπὸ τῆ ἀπαλιώτε εἰς λίβα φέρεται) Locum hūc nō satū fideliter vertit vetus interpres, ut qui sententiā hanc de sole intellexerit, cuius expressim nulla est facta mentio, cum & cōtextus ratio, & veritas ipsa ex Astrologorum petita fontibus satū apertè commonstraret relatiuum αὐτὸς ad τὸν κόσμον mundum, referri debere. Quis enim nescit inter astrologos, cælum illud quod primum mobile appellant, singulis diebus ab ortu in occasum rapidissimè circumagitur. Solem verò ac cætera sidera aduerso motu ferri ab occidente in orientem? quod eleganter Ouidius Metamorph. 2. versibus illis docuit:

Adde quod assidua rapitur vertigine cælum,
Sideraque alta trahit celerique volumine torquet.
Nitor in aduersum, nec me qui cætera, vincit
Impetui, & rapido contrarius euehor orbi.

Quod lenim ab hoc autore dictum est, ἀπὸ τοῦ ἀπαλιώτε εἰς λίβα, & ἀπὸ λίβος εἰς ἀπαλιώτῳ, idem cum eo est quod paulo antè dixerat, ἀπὸ ἀνατολῆς εἰς δύσιν, & similiter ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολήν. Αὐπαλιώτης enim, qui Latinis subsolanus dicitur, ut docet in Meteorologitu Aristoteles, & Gellius lib. 2. cap. 22. ab ortu verno fiat. λιβὴ qui Latinis Africus, ab occasu brumali. Aduersatur enim vulturno qui ab ortu spirat hyberno. Vide & Plinium de ventorum ratione pulchrè differentem lib. 18. cap. 33. & 4. & lib. 2. cap. 46. & 7.

τῇ ὀνείτη δὲ καὶ ὀγδόν) Mendosam hanc lectionem esse satū apparet ex præcedentibus, & pro ὀγδόν substituendum εἰκοσὶ.

ταύτῃ γὰρ πῶς ἡμίρῳ) Sic & in Venetiano exemplari legitur. Sed locum hunc ita potes emendare, si vnicam adiicias literā, ταύτῳ γὰρ πῶς ἡμίρῳ, vel potius, quod & meo quidem iudicio aptius cum sequentibus coharebit, ταύτῃ γὰρ τῇ ἡμίρῳ & c. ut εὐωδὸν nomen sit substantiuum, & sensus sit: Eo enim die existimat coitum esse Lunæ & Solis, insuperque mundi generationem, hoc est rerum quæ in mundo gignuntur ortum ac productionem.

γινώσκεις δὲ) Lego γίνωσκεις, etsi Venetianus quoque codex refusetur.

εἰς δὲ καὶ καθάρων ἰδέαι τῶν) Vide Plinium, qui & alia quædam videtur horum statuere genera.

εὐωγγυλῶ δὲ δὲ γίνονται) Legendum videtur εὐωγγυλῶ δὲ δὲ γίνονται, nisi subitam numeri mutationem Hebræo magis quam Græco sermoni familiarem admittere libet. Sic & in Venetiano legitur. Sed iam nihil dubiam, quin ita sit immutanda hæc lectio ex fide manuscripti exemplaris.

ὡς ἡλὶς πόλις) ἡλὶς πόλις, vel diuisim ἡλὶς πόλις, vrbs est Aegypti, hoc, ut Diodorus Siculus testatur nomine ab Aegyptiis appellata, à Græcis verò θύβας. Hæc centum portus darafuit. Vnde Iuuenalis:

Atque vetus Thebe centum iacet obruta portis.
Et Homerus Iliados 1,

-ὄνδ' ὅσα θύβας

Αἰγυπίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα καίτα,
Αἰδ' ἰκατὸ μπουλοῖ αἰσι, δινάοισι δ' ἀνέκασιν
Ἀνέρις: ἔξοιχνῶσι σὼ ἰπποσιν καὶ ὄχλῳ ἄν.

Hæc iusta reddidit:

Aut etiam veteres Aegyptia mænia Theba,
Vrbem diuitius c'lebrem, quam limina centum
Portarum claudunt, per quatuor quamlibet vnā
Agmina sepe viri bello pulcherrima ducunt,
Curribus instructi rapidi, & equestribus armis.

Vbi Homeri interpres θύβας αἰγυπίας exponens, τὰς ἐν ἡμῶν καλῶν μιν δὲ ὀνομάζει. Hanc eam esse credunt, quæ in scripturis sacris modo ON modo AVEN dicitur, Genes. 41, & 46. Itē Ezechielis 30. Nā quæ BETH SCHEMES Hebræis dicitur, etsi nomē Solu præferat, longè tamē alia est: utpote quæ teste Iosepho Græcis dicitur Scythopolis. Hæc in tribu Iudæ erat, ut Iosue 15 scribitur, etsi eiusdem nominis vrbs & in tribu Naphthali & Isachar fuerit, quemadmodum docet historia Iosue cap. 19. Quamquam & huius nominis vrbs in Aegypto memorat Ieremias 43 cap. Et hanc eam esse credunt, quæ Isaia 19 HIR H A-HERE S nominatur.

δαντὶς δὲ γυνὴ ἡ δὲ ἀφ' ὧν) In quodam, inquit Plinius, genere eorum grandi, cornua prælonga, bisulcis dentata forcipibus in acumine cum libuit ad morsum coarctantibus. & c. Porro præter ea

qua hoc loco noster autor de mira Scarabaeorum natura prodidit, ex Plinio adde & quae sequuntur: Scarabaeum ex asinorum corpore exanimato nasci, sicut equorum vespas atque crabrones, & iu uencorum apes, mutante natura ex aliis quaedam in alia, libri. 11. cap. 20. Eundem magnam Aegypti partem inter numina colere, quod soli operum similitudo quaedam, sicut & ex nostro Oro colligere est, huic animali sit, lib. 30. ca. 11. Scarabaeum etiam visum exacuere, lib. 29. cap. ultim. Sed haec satis. Nam cetera diligens lector assidua poterit lectione perscrutari.

καὶ ἡ καὶ ἱβίς) Hanc & Aegyptij inter numina sua habuerat. Testis est Pān. lib. 10. cap. 38.

ὡς οὐρανίαν) Non ignoro Vraniam vnā ex nouem Musis esse, fuisse quoque hoc Veneris apud varias gentes epitheton. Caterum ego hoc loco οὐρανίαν noue interpretor, ut nihil amplius significet quam οὐρανόν. Hoc enim & infra admonet, quod scilicet Aegyptij ἀποπνεύουσαι ἀστεινικῶς δυνάμει τὸν οὐρανόν. Ideo οὐρανίαν hic genere semineo Aegyptiorum more potius quam οὐρανόν masculinā extulit. Obseruabis tamen interim non eodem ordine rei huiusce rationem postea esse redditam, quo proposita fuerat. Nam id penultimo loco facit. Vide igitur num rectius ὡς οὐρανίαν subneckeretur post ὡς οὐρανόν.

ὡς δὲ γένεσις αὐτῶν) De hac Plin. lib. 10. cap. 6. hunc in modum scribit: Nidor nemo attingit. Ideo etiā fuisse qui putarēt illos ex aduerso orbe aduolare, falso. Nidificant enim in excelsissimis rupibus.

πρὸς βορέαν ἀνέμω) Ne te haec dictio torqueat, quae me aliis torsit. Est enim ex manu scripto legendum ἀνέμων, sicut & nos re posuimus. Obseruabis & in veteri exemplari, ubi paulo post legitur ποιοῦσα leg. ποθοῦσα, quod magis quadare videtur ad verbum praecedens ὀργῶν seu ὀργῶσιν.

ὡς ἂν ἀνέμω συνδαμναίνονται) Locus hic corruptus est, & aliter a vetere interprete lectus, quam a nobis legatur. Legebat ille cum negatione ὡς ὅτι ἀνέμω συνδαμναίνονται. At nos nullam hoc loco negationem interuiciendam censemus, sed postea ubi dicitur, γυνῶν δὲ ὅτι ὑπνίμων & c. ut sit huius loci hic sensus, quoddam esse vulturum genus, quod ex vento quidem concipiat, sed oua ad esum duntaxat, non etiam ad fœtum utilia, quae ὑπνίμων Græci, quasi Latine subuentanea dicuntur. Ad eos vultures

qui non coitu tantum vtuntur subuentaneo, & in quo ex vento nihil omnino concipiat, oua huiusmodi edere, quae possint ζωογονεῖν, hoc est viuificari ac fœtum producere. Quod si veteris interpretis lectionem sequi malis, liberum est sed omnino diuersus erit sensus, aliud inquam esse vulturum genus, quod nequaquam ex vento concipiat, horumque oua esui solum, non item genitura accommodata esse. At omnes illos vultures qui ex vento comprimuntur & concipiunt, oua parere ad fœtum gignendum accommodatissima. Caterum lectionem sententiamque nostram summare videtur, quod ab Erasmo in proverbio ὑπνίμων ὑαταῖ subuentanea parit, scribitur, usurpari id adagium de leuibis friuolūq; inuentis, translatumque esse ab auibus, quae Veneris imaginatione concipiunt oua, sed inania, & unde fœtus non gignatur, quae Græci tum ὑπνίμων, tum ξιφύρια dixerunt. Vnde & apud Homerum Iliad δ, ἀνίμων λια βάζας. Vana & friuola loqueris. Vbi Homeri interpretes ἀνίμων λια exponit ἀνιμόφορος καὶ ἀνιμοῖς ἰοικόμενα. τὸν τίτιν ἀφ᾽ αὐτῶν. Et in libris epigrammatum, in illo Palladis carmine:

ὡ γένος ἀνδρῶν ἀνιμόλιον αὐτοχόλιον,
μήχρ᾽ πᾶσι βίοντον μοῖδ᾽ ἐπιστάμενον.

Dicuntur etiā ἀνιμόδια & ἀνιμόφορα. Caterum paulo alia lectio est in manu scripto, quae sanè haud scio an recipienda sit. Nā pro ἔστι δὲ καὶ ἄλλ᾽ γίνῃ γυνῶν, illic legitur, ὀργῶν γίνῃ, & tum sequenti sententiae non erit adicienda negatio. Erit enim sensus, alia quidem esse auium genera, quae ex vento concipiant, sed quorum oua esui tantum, non geniturae sint accommodata. At vulturum oua etsi ex vento concipiant, ad generandum valere.

πρὸ ἡμερῶν ἑπτά) Plinius scribit vultures triduo ante aut biduo volare, ubi cadauera futura sunt. Vnde proverbialis sententia, Si vultur es, cadauer expecta. Vide Erasmo in proverb. Vulturis umbra.

ἑκατὸν γὰρ εἰκοσὶν ἡμέρας ἔγγας μένα.) Versionem nostram in hunc locum si cum veteri interprete conferas, eum locum hunc aut aliter legisse, aut nequaquam intellexisse comperies. Nam cum trecentos sexaginta quinque anni dies in tres partes, hoc est in trecentum viginti dies, ita Græcus contextus dicat vulturē distribuere, ut centum quidem ac viginti diebus ἔγγας, vel ut nos legimus ἔγκας maneat, totidē diebus pullos nutriet, totidē se ipse creet, reliquis quinque ex vento concipiat. Vetus interpret cētum ac viginti

dies duobus primis membris ascribit, postremo ducentos & quadraginta, quo & modo dierum anni 360 completur, verum non ut in contextu Græco distributi sunt. Porro pro ἔγγαος lego ἔγκυος, quod mihi magis vulturis naturæ consonum videtur, atque ita etiam in manuscripto legebatur. Enimvero illud animadversione dignum, ubi in contextu Græco legitur, ταῖς δὲ λαίπουσαις ἐκατὸν, minorem desiderari numerum ἑκοσι, qui & sæpe prætermitti solet, & infra omittitur, ubi dicit, ἐν ταῖς ἑκατὸν ἡμέραις, ἐν αἷς τὰ ἑαυτὶ ἐκτρέφει τέκνα. At hoc loco, ut dierum anni numeri omni ex parte absolutus sit, necessario adscribendum censuerim. Ceterum in manu scripto utrobique legitur ἐκατὸν ἑκοσι, quo modo & nos restituiimus.

ὅτι ἐκ τῆς θυλίας ἔργον) Hoc ad votem ipsam γένεσις, quæ semineæ est referri debet.

μηκύνω τὸν λόγον. αἱ γυνήϊοι) Desiderari in hac locutione verbum θυλῶσι, aut aliud simile, vetus quoque sensus interpret.

μήτις γὰρ ὅτι θυλικὸν ζῷον) Potest ut vertimus intelligi, matrem sexui esse seminei. Potest & de vulture accipi, quod mater sit seminei animalis. Nanquam enim nisi feminam vultur, qui & ipse semineus est, ex se procreat.

δραχμαὶ δὲ δύο) Propter σωίπια superiorum, lego δραχμαὶ δὲ δύο.

ὄντι ἀρσενικοῖς) Hic aliquid deesse videtur. Potest tamen sensui elici, etsi nonnulli ita hunc locum suppleant, ὄντι ἀρσενικοῖς ἀνδραγατοῖς. Sed sequamur lectionem manu scripti exemplaris, ubi ita legitur, ἕκ τε ἀρσενικῆ καὶ θυλικῇ ὑπάρχοντος.

ἀρσενοθύλης) Hoc ex poetarum fabula satis notum est, qui mollem effeminatumque deum Vulcanum, Pallada viripotentem & bellatricem deam statuunt.

ἑμαρμύνη δὲ) Lego ἑμαρμύνην, ut præcedentibus & subsequentibus respondeat.

πέντε μόνοι ἐξ αὐτῶν κινέμενοι) Cur non potius septem omnes planetae nisi forte ex hoc numer Saturnum & Martem, ut infesta graniæque sidera eximi voluerunt.

κυωκίφαλον ζωγραφῆσι) De cynocephalo Plin. lib. 8. cap. 54. Unde colligere licet animal esse Cynocephalum homini haud absi-

mile, monstrisque annumerari, sicut & satyros, sphinges, similiaque apud scriptores celebrata portentorum genera.

ἰσομοίοντα δύο χώρας) Hac climata appellant, à poli inclinatione, & elevatione.

καὶ ἰπιμελείας τυγχάνοντες) Locum hunc corruptum alioqui quod ad illas duas dichiones attinet, τυγχάνοντες & τούτοις, ita emenda, ut quod & orationis ipsa monet structura, pro τυγχάνοντες legas τυγχάνοντας, & pro τούτοις, τούτῃς.

καθ' ἑκάστην ἡμέραν νεύμενον) Dubitabamus antea quomodo locus esset restituendus, ac ἰσθούμενον vel ἰσθιόμενον substituebamus, sed iam planè locus erit restitutus, si ex veteri legas νεύόμενον.

καὶ & οἰνίον) Hoc nomine stilum appellat ex iuncis concinnatum: & οἶνος enim iuncus est.

καὶ ἰγγράφει) Potest hoc referri vel ad cynocephalum, ut nos vertimus: vel ad sacerdotem, ut sit sensus, & ubi sacerdos ex eo genere cynocephalum esse perspexerit, quod literis additum, est, eū inter animalia sacra refert, & in ordinem sacrum cooptat. Id enim significatus sæpe habet verbum ἰγγράφειν.

ἐπὶ ἱερῇ ἐνέμειν τῷ πάντων μετρίχοντι γράμματι) Est enim Mercurius orationis ac eloquentiæ præses, quem & Plato ἱερῆν quasi εἰρήμων, deum scilicet qui dicendi rationem excogitaret, dictum vult. Unde olim apud Græcos in foris, ἱερῆς ἀρχαῖος.

ἀλλ' ἐδὲ ἰχθυόμενος ἀργῶν) Ita emendo, ἀλλ' ὅνδ' ἰχθυόμενος ἀργῶν, vel potius ἀργός, sed neque si piscibus alatur, quod tamē eius naturæ repugnat, propterea ignavus est, aut inertiae torporisq; deditus quemadmodum externi sacerdotes. Aegyptios enim sacerdotes sapientiæ studia & optimas quasque artes magna coluisse diligentia, eminentissimi prodiderūt auctores, inter quos & Aristoteles circa initium τῶν μετὰ τὰ φυσικά. In veteri legitur ἰχθυόμενον ἀργῶν, ut sit ab ἰχθυάω.

χίμαρα) Hæc diælio in Venetiano quoque exemplari ascribitur, sed longius à cæteris distans, quod ostendit aliquid hoc loco desiderari. Verum in manu scripto prorsus omittitur.

πῶς ἰσηµερίας δύο) Græci dierum, Latini noctium rationem habuerunt. Unde factum est, ut quas Græci ἰσηµερίας, Latini æquinoclia vocarint, cum vox Græca æquidia sonet. Hæc contingunt So-

le aequatorem quem vocant circulum perlustrante, sub signis arietis & libra. Bis enim in anno noctes diebus aequantur, vere mense Martio, & autumnno mense Septembri.

δωδεκάκις τὸ ὕδωρ καθ' ἑκάστην ὥραν ὀρεῖται) Atque bine duodecim horarum origo fuisse creditur. Quodam enim tempore Trimegistus, cum esset in Aegypto sacrum quoddam animal Serapi dedicatum, quod in toto die duodecies urinam fecisset, pariter semper interposito tempore, per duodecim horas diem dimensum esse coniecit, & exinde hic horarum numerus custoditur. Alij dicunt ex quadratura coeli, quae secundum musicam rationem in 12 partes dicitur esse diuisa, horas 12 esse nominatas. Aquam enim per totum diem exceperunt tenuissima caeuerna defluentem, & hanc maiores nostri in 12 partes diuiserunt: ex his partibus horae nomen imposuerunt. Haec insignis rhetor Victorinus in luculentis illis commentariis quae in rhetorico Ciceronis edidit. Quae ideo huc ad verbum transferre visum est, quod ad sequentium intellectum faciant. Sacrum autem animal, nostrum intelligit cynocephalum.

ἵνα δὲ μὴ ἐν γύτθρον) Corruptus est locus hic, & ita meo iudicio restituendus, ut τὸ ὕδωρ quod priori loco habet expungatur, & pro κατακύνσματος, unitatis numero κατασκευάσματος legatur, sic ἵνα δὲ μὴ ἐν γύτθρον κατασκευάσματος ὑπάρχει, δι' οὗ τὸ ὕδωρ εἴς. Ceterum quod hic legitur διαφάντης, in veteri haud scio an rectius legitur, διαείραντες, quasi fibula traicientes.

κεφαλὴν γὰρ ἔχει μέγαν) Caput habet leo maximum, & fortissimum, si Plinio credimus, lib. 8, cap. 36. Ceterum de leonum natura amplè apud eundem eiusdem lib. cap. 16.

κοιμώμενος δὲ ἀνεωχρῆται τὸν τοῦς ἔχει) Patentibus dormit oculis, quod uno verbo κορυβαυπῶν Graeci dicunt, ut & autor est Plin. lib. 11, cap. 37.

αἰγυπλὶς ἐν νοῦ, ἐρμηνεύει δὲ συμαίνεαι νέον) Ei νεῖλος quoque Graecis autore Seruio dicitur, παρὰ τὸ νέαν ἰλὴν ἔλκεν, quod nouum secum limum faciemque trahat.

τῆς ὕδρεως) Nunc ὕδρεω genere semineo, nunc ὕδρεον neutro dicit. Vtrunque nomen vas denotat aquarium.

ὁ ἥλιος εἰς λέοντα γινώμενος) Idem testatur Plin. lib. 1, cap. 18. his verbis: Nilus ibi coloni vice fungens, enagari incipit, ut di-

ximus à solstitio aut noua luna, ac primo lentè, deinde vehementius quandiu in Leone sol est. Mox pigrescit in Virginem transgresso, atque in Libra residet, & reliqua.

τὰς χολίδας) Ego libentius καὶ ὕδρεω legerim, aut certe modica immutatione facilia χολύδρεω: quo nomine canales innuuntur, παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς ὡσανεὶ χολᾶν τὸ ὕδωρ, quod in illis videatur aqua germinare ac pullulare.

κατ' ἐν χῆν πλειονασμοῦ ὑγρότητος) Pote est expleri locus hic, si adicias τὸ αὐτῷ σημεῖω χρῶνται. Idem signum, Leonem inquam adhibent, cum ob immodicam Nili inundationem preces fundunt. Exundat autem prae modum Nilus, si 16 cubitos exuperauerit. Vt enim ibidem inquit Plinius, si 12 cubitos non excessit, famēs certa est, nec minus si 16 exuperauit.

τὸ ὁμοιωῶν) Puto legendum τὸ νέον ὁμοιωῶν. Hoc enim ante dixit nomen esse Nilo apud Aegyptios, nisi mauis legere τὸν νεῖλον. Quae enim sequuntur, Nilo accommodantur. At in veteri legitur, τὸ ἡ ὕδρεον.

γινέται εἶναι) Fortè quod in hac gustus sit, sine quo nultum esse animal tradit Aristoteles, cum tamen lingua carere testudinem marinam scribat Plin. lib. 11, cap. 37.

τρίτον δὲ ὑπὸ τῷ ὀμβρεῶν) Vide de hac re Pompon. Melam. ὀνοκέφαλον) Quoddam animalis genus, cui ab asinino capite nomen est. Alij asini caput simpliciter exponunt.

πῶς φυλακτῆριον) Amuletum Latini appellant, omne id scilicet quod efficax est ad arcendum venenum ac discriminē: vocant & Graeci ἀλιξίφάρμακον.

καὶ χωρὶς γεγραμμάτων) Huiusmodi fere sunt omnia haec Aegyptiorum sacra symbola & caelaturae.

ἀπλάστον δὲ ἀνθρώπων) ἔμβρυον aut ἰμβρυόνα vno appellant nomine, factum nimirum adhuc imperfectum, qui etiam nū in utero est: βρέφος ab Homero dici existimat eiusdem interpres Iliad. 4.

τῷ ἡ ἰπέρω μέγα αὐτὸ βατράχῳ) Hoc eleganter declarat Ouidius Metamorph. 1. - & eodem corpore saepe

Alter pars uiuit, rudis est pars altera tellus.

τὰ δὲ παλαιὰ δὲ πάντες τοῖς ὀφθαλμοῖς) Nec immerito: cum nulla ex parte, ut scribit Plinius lib. 11, cap. 37. maiora sint animi iudicia, homini maximè. Voces autem sunt τῷ ἐν τῇ ψυχῇ πα-

ὡν σύμβολα, ut scribit Aristot. in lib. περὶ ἑρμηνείας.

ἐκ τριακοσίων ἑξήκοντα πέντε ἡμέρων ἢ ἵπτος ὑπάρχοντες) Ex trecentis (ut ante dictum est) 65 diebus naturalibus, cum quadranie, id est sex horis, conflatur annus, quæ quotannis collectæ, quarto anno diē constituunt, ut venuste Ovidius lib. Fast. 3 illo expressit disticho,

Is decies senos tercentum ἔνδεκα quinque diebus

Iungit, ἔνδεκα pleno tempora quarta die.

σημαίνεται ὡς παραπαισισμὸν) Facilis lectio ex manu scripto. Nam quod antea legebatur ὡς παρὰ πάλαι διαμείνον, difficile poterat intelligi. Facile verò fuit ex παραπαισισμὸν, ignaro præsertim aut oscitanti scribæ, facere παρὰ πάλαι διαμείνον.

τὰ δέκα ἑξ ἡδονῆν) Antea legebatur τὰ τέσσαρα ἐκ ἡδονῶν, verum cum hoc antedictū non videretur, illud verò dictum sit sextum decimum annum initium esse consuetudinis ἔνδεκα oblectationis virorum cum feminis: hanc lectionem maluimus ex veteri reponere.

πάντων γὰρ ἐπιβαίνειν) Lego ἐπιβαίνειν.

πολὺς ὄνομασθήσεται) Ita ἔστι in Venetiano legebatur, sed quis non videt ὄνομασθήσεται legendum, ubi futurū pro præterito Hebraeorum forsā more usurpatum notabimus, sicut ἔστι infra ὁ λόγος ἀποδοθήσεται, nisi utrobique maius aoristum substituere ὄνομασθῇ ἔστι ἀποδοθῇ. Cæterum hoc loco inter πολὺς ἔστι ὄνομασθήσεται spatium quoddam interijcitur in manu scripto, quasi desit verbum.

διὰ πεντακοσίων ἐτῶν) Plinius tradit annis sexcentis sexaginta vivere, lib. 17, cap. 2. ubi mirum sanè eius describit ortum. Senescentem inquit, casia thurisque surculis cōstituere nidum, replere odoribus, ἔστι superemori. Ex ossibus deinde ἔστι medullis eius nasci primo ceu vermiculū, inde fieri pullū, principioque iuxta funeri prior reddere, ἔστι totum deferre nidum prope Panchaiam in Solis urbem, ἔστι in arce ibi deponere.

ἡλίῳ χαίρειν ὑπὲρ αἰγυπτιῶν) Libentius legerim ἡπὲρ αἰγυπτιῶν. Scribit ἔστι ibidem Plinius, sacrum in Arabia Soli esse.

ἡ ἰβὶς αὐτὸ καὶ αὐτὸ τῇ κεφαλῇ ἐστὶν ἐμφερές) Significat ibi cor esse maximum, ut tota penè nihil aliud quàm cor esse videatur. Pro ἐμφερές in manu scripto legitur ἀμφές, quasi cor ibidu diuidi non possit, quod non perinde placet.

ἢ πείρας) Nonnulli lineam vel punctum exponunt, sed malo finem vertere, cum huic sensui quadret optimè ratio, quæ postea subiungitur.

πᾶς ὁ ἔχων πῶν τροφήν, μαθήσεται τὰ γράμματα, καὶ τὰ λυσιπύ) Unde Iuvenalis:

Haud facile emergunt, quorum virtutibus obstat

Res angusta domi.

Et illud Alciati emblemata,

Dextra tenet lapidem, manus altera sustinet alas.

Ut me pluma leuat, ἔστι c.

ἀμβρῆς) Nomen est Aegyptium, quantum conijcet elicit.

μαθὼν γράμματα εἰς ὄρεμον) Nam iuxta senarium proverbialem, διπλοῦν ὀρεῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα. Et, βακτηρία γὰρ ὅστις παιδεία βίβ. Et in lib. Epigram.

ἡ δ' ἀρετὴ σαθρόν τι καὶ ἀτροπον, ἥς ἐπὶ μόνῃς

κύματα θαρσαλίως ποντοπύρεαι βιότῃ.

πρὸς τιθείᾳσι τῶ κυνὶ καὶ βασιλικῇ σολῇ παρακειμένην καὶ μαγυρνόν) Nec defuerunt autore Plinio lib. 6, cap. 30. qui canem pro rege haberent, motu eius imperia augurantes. Cæterum ubi legitur καὶ μαγυρνόν, malim dandi casu legere, καὶ μαγυρνόν, nisi maius dicere pendere hunc accusandi casum à participio παρακειμένην ex vi præpositionis, ut sæpe fit. Aut certe distingue post παρακειμένην, ut σχῆμα γυρνόν per se intelligatur.

πῶς δηλοῦσιν ἀγνοίαν) Miror non aduertisse veterem interpretem, ἀγνοίαν, hoc est puritatem legendum esse, quomodo ἔστι in manu scripto legitur, non ut ipse vertit ignorantiam, hoc est ἀγνοίαν, quod rationi quæ subsequitur non est consonum. Quæ ἔστι causa fortassis eum impulit, ut pro dilectione καθαρότης, quæ purgationem lustrationemque significat, corruptionem verterit.

ἰχθυὸν ζωοφάγῳ) Pro ἰχθυὸν, etsi Venetiano exemplari refragante, lego ἰχθυῶν. Quam lectionem firmat ἔστι vetus codex.

κακοποιὸν γὰρ ἰχθὺς πᾶς) Non defunt ex piscibus, qui hamum deuorent, aut mordeant, atque esca spolient. Et omnino de astu piscium variis locis Plinius lib. 9.

καὶ ἀλλήλοφάγον) De simultate piscium inter sese, idem lib. 9, cap. ultimo.

ἀπαρτίζει θήλειαν φύσιν καθὼς τὸ ἰαῶν) In tantis conce-

ptionem vno initu peragi, autor est Plin. lib. 8, cap. 45. quæ si forte perierit, 20 post diem marem sæmina repetit. Hæc non sæpius quam bis die inire, idem attestatur.

ὄρυγα ζωγραφούει) Orygem Plinius tradit animal esse unicornem ac bisulcum lib. 11, cap. 46. Hunc quidam dicunt contrariopilo & ad caput verso vestiri, lib. 8, cap. 53. De eodem, canicula vim exponens lib. 2. ita scribit: Orygem appellat Aegyptus feram, quæ in exortu eius contra stare, & contueri tradit, ac velut adorare, cum sternuerit. Ceterum nos ex manu scripto codice pro ὄρυγα reposuimus ὄρυγα coturnicem. propterea quod infra huic animati alas tribuat. Negocium tamē videtur facessere quod anteriora citra nominat, nisi anteriore crurum aut pedum partem in coturnice intelligas. Faceffit & illud quod dicat huic animanti prius reges insedisse, quodque labia nominet.

ζωγραφεί εαυτὶ τὰς κόρας) Pupillas oculorum ita depingit, eoque colore inficit, ut indignanti tristantisque habitu cōspiciatur, aut certe humi oculos defigens, velut eos pingere pulueri imprimēt videtur.

ὥς πινυν γινώσκων) Γινώσκων norma à Valla verti solet, stylus ex cuius umbra hominum sumitur indicium.

ἔα μόνον τῷ πηγῶν) Hoc orygi accommodari non poterat propterea commodum occurrat vetus exemplar, quod nobis totū hunc eximeret scrupulum. Ceterum antea post ἐπειδὴ dictio vna desiderabatur, quam ex veteri codice contextui inseruimus, ἀντιδικίαν.

ὁ μὲν τὸν καθαρώτατον αὐτῷ ἐκλεξάμενος) Hoc idē Plin. lib. 8, cap. 37. de muribus Ponticis tradit, quorum, inquit, palatū in gustu sagacissimum, autores quomodo intellexerint, miror.

μέρμηκα ζωγραφούει) Miram formicarum industriam, & ingenium, vide apud Plin. lib. 11, cap. 30.

χηνάλωπα) Chenalopces, quasi Latine vulpanseris dicat, in anserum genere connumerat Plin. lib. 10, cap. 22. Quod hic legebatur συμβάλλαν, recte ex veteri exemplari est immutatum in σιβάειν.

εὐχαρισίαν γράφοντες, κακοφάν ζωγραφούει) Nomen hoc peregrinum esse ac barbarum satis apparet. Ceterum hanc esse eā aucti existimo, quam Græci πιαργῶν, Latini ciconiam appellant. Ciconia, inquit Plin. lib. 10, cap. 22. nidos e osdem repetūt, geniuri-

cum senectate inuicem educant. Vnde & factum est verbum ἀνπιπιαργῶν, pro eo quod est promerentibus gratiam in tempore re-ferre. Cuius rei rationem totam Suidas diligenter his verbis explicat, quæ ideo ascribere visum est. quod his & ciconia & hippopotami, de quo proximo capite, natura aperte ac eleganter exprimitur. Ἀνπιπιαργῶν πῶ γράω, ἀντιδιδόναι χάριτας. λέγεται γὰρ αὐτὸν πιαργῶν γενεακότας τὰς χυαῖς τρέφειν. Ἀριστοτέλης δὲ φησὶ τὸν πῶ τῷ πιαργῶν λόγον ἀλυσθῆναι. ὁμοίως δὲ αὐτοῖς φησὶ ποιεῖν καὶ τοὺς ἀρόποδας. διδοὶν τοῖς σκῆπτροις ἀνωτέρω μὴ πιαργῶν τυποῦσι. κατωτέρω δὲ ἰπποπόταμον, δηλωτὶς ὡς ἑποπτεύεται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ γὰρ πιαργῶν δικαιοπραγίᾳ ὄντις. ὡς τῷ πῶ πῶν βασιλέως τοὺς γενεακότας χυαῖς. οἱ δὲ ἰπποπόταμοι, ζῶσι ἀδικώτατον. Est in hanc rem Alciati emblemata:

Acrio insignis pietate ciconia nido. &c.

ἰπποπόταμος ὄνυχας) Hippopotamum describit Plinius lib. 8, cap. 25.

πῶς ὁρᾷ ζωγραφούει) De columba Plin. lib. 10, cap. 34.

Βασιλέα δὲ κάκιστον) Antequam in Venetianum exemplar incidissem, quoniam in exemplari nostro legebatur κάκιστον legēdum credebam κρέσσον ποτεντισimum, cui sane leclioni quadam optime id quod subnectitur, ἀντιπρόμενοι γράφειν τὸν βασιλέα τοῦ κόσμου κρετῶν.

παρ' αὐτῷ τῷ κόσμῳ) Lacunam hanc replendam existimo interiecto verbo κυβερνᾶται αὐτὸν ὑπάρχει, ut intelligatur ab eo non secus regi mundum, ac domum regiam, quæ in orbis ambitu vtrique continetur.

ἐκ τῷ μέλιτος ἐκ τῷ κέντρῳ) Lacunæ huius sententiæ ita replendas existimo, ut legas, ἐκ τῷ μέλιτος χριστότης καὶ ἐκ τῷ κέντρῳ τῷ ζῶντι δυνάμει, βασιλέα χριστὸν ἅμα καὶ ἑν-τόνον εἶναι πρὸς διοίκησιν.

κροκόδειλον ζωγραφούει) De quo Plin. lib. 8, cap. 25.

αὐτότοκον καὶ κατωφδῶς) αὐτότοκον per se ac facile patet. Nam & paulo antequam πολυγῶν esse dixit, κατωφδῶς exposui in Venerem pronum. Significat & hoc nomen in humum deflexum ac despicens.

τα non maledat, sicco semper simile De hac Dioscor. lib. 4. cap.

120.

Διὸ καὶ κάμωρος λέγεται) Quidam legunt κάμωρος, quod in idem recidit, ἀπὸ τῆς κάμψαν τὸν μωρόν.

δινοβαρὶς κυνὸς ὀμματα ἔχων, καὶ δὴν δ' ἰλάφοιο) Homerus Iliad. α. Verba sunt Achilles Agamemnoni conuiciantis.

Hesius ita vertit:

Eb. 2, victo mero, vultu distorto canino,

Qui trepidum pauidi cor habes timidissime cerui,

λάμψαν ἔχοντα) Lego λάμψαν, αὐτὴ τῆς λαμπεγίας.

εὐθίον περγίτων) De hoc passerum genere vide apud Paulum Aeginetam lib. 1.

εὐθὺ καμῖδς πῆδον) De Struthocamelo, quæ auium maxima est, Plinius initio (statim libri 2.

Atque hic nostrarum Observationum finis sit. Quas, etsi nō ipsius omnia quæ in hoc autore mutila erant loca restituimus, eo tamen nomine boni, Lector consules, quod non totum librum primū vetus exemplar habuerit, & Venetianum exemplar, vnde hæc primum transcripta sunt, multis scatebat mendis: atque haud scio an paucioribus, quàm iam à multis annis hic typis mandatum fuerat. Tu interim bene vale, & his frue.

Excudebat G. Morelius Iacobo
Keruer, Lutetiæ Parisiorum,
M. D. LI.

